

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ГОРЯЩАТА СТАЯ

Част 18 от „Хари Бош“

Превод от английски: Венцислав Божилов, —

chitanka.info

*На детектив Рик Джаксън, с благодарност за
службата ти в Града на ангелите и с надеждата, че
второто пенсиониране ще се окаже трайно. Уцелвай
десетката!*

Тази творба е художествена измислица. Имената, героите и събитията в книгата са изцяло продукт на въображението на автора или са използвани фиктивно и не целят точното представяне на реални случаи или хора, били те живи или не.

1

Бош имаше чувството, че е попаднал в средновековна килия за мъчения. Корасон се беше навела над стоманената маса, напъхала дълбоко окървавени ръце в изкормения труп. Работеше с форцепс и някакъв инструмент с дълго острие, който наричаше „нож за масло“. Беше нисичка и трябваше да се надига на пръсти, за да стигне до целта си с инструментите, и за по-голяма стабилност беше опряла бедро на масата за аутопсии.

Зловещата жива картина тормозеше Бош най-вече с факта, че тялото и без това бе понесло куп издевателства. Двата крака ги нямаше, едната ръка бе отрязана в рамото, хирургическите белези бяха стари, но изглеждаха някак свежи и червени. Устата на жертвата беше отворена в безмълвен писък. Очите бяха обърнати нагоре, сякаш умоляваха Бог за милост. Дълбоко в себе си Бош знаеше, че мъртвите са си мъртви и вече не търпят жестокостите на живота, но въпреки това му идеше да каже: „Стига“. Нямаше ли край това нещо? Не трябваше ли смъртта да е облекчение от мъченията на живота?

Но не каза нищо. Стоеше мълчаливо и гледаше, както бе правил стотици пъти. Възмущението и желанието да надигне глас против издевателствата над Орландо Мерсед отстъпваха пред необходимостта да получи куршума, който Корасон се мъчеше да изчопли от гръбнака на мъртвия.

Корасон се отпусна на стъпала, за да си почине. Издиша — дъхът ѝ замъгли за момент прозрачните пластмасови очила, — след което погледна Бош.

— Почти стигнах. И между другото, съвсем правилно не са се опитали да го извадят на място. Щяло е да им се наложи да срежат целия Т-дванайсет.

Бош кимна мълчаливо — знаеше, че има предвид един от прешлените.

Корасон се обърна към масата, на която бяха подредени инструментите ѝ, и каза:

— Трябва ми нещо друго...

Пусна ножа за масло в металния умивалник, който почти преливаше от течащата вода. Ръката ѝ се плъзна над подредените стерилизирани инструменти и спря над един с дълго и тънко острие. Корасон го взе и отново бръкна в трупата.

Всички органи и вътрешности бяха извадени, претеглени и прибрани, беше останала само обвивката, която се крепеше от разрязаните ребра. Корасон отново се надигна на пръсти и започна да изчопля куршума от гръбначния стълб. Бош го чу как изтрака в гръдния кош.

— Извадих го!

Измъкна ръце от гръдната кухина, остави острия инструмент и поля форцепса със закрепения за масата маркуч, след което го вдигна, за да разгледа находката си. Натисна с крак бутона на пода, за да включи записващото устройство, и започна описанието:

— От предната част на прешлен Т-дванайсет беше изваден проектил, който е силно деформиран и сплескан. Ще го снимам и ще го отбележа с инициалите си, преди да го предам на детектив Йеронимус Бош от отдел „Неприключени следствия“ към Полицейското управление на Лос Анджелис.

Отново натисна бутона с крак, за да спре записа, след което му се усмихна.

— Извинявай, Хари, но знаеш, че си падам по формалностите.

— Не предполагам, че помниш.

Навремето двамата с Корасон имаха кратка връзка, но това бе преди много време и много малко хора знаеха пълното му име.

— Разбира се, че помня — шеговито запротестира тя.

Около Тереза Корасон едва ли не се долавяше ореол на скромност, какъвто нямаше в миналото. От самото начало тя си беше катерач по стълбицата и в крайна сметка бе постигнала онова, към което се стремеше — поста на главен съдебен лекар с всичките му екстри, в това число и телевизионно предаване. Но когато достигне върха в някоя обществена институция, човек става политик, а политиките рано или късно изпадат в немилост. В крайна сметка Тереза падна здравата и сега отново се намиреше там, откъдето беше започнала — редови патолог с куп случаи, подобно на всички други в службата. Поне ѝ бяха оставили личната зала за аутопсии. Засега.

Тя сложи куршума на тезгяха, фотографира го и го маркира с водоустойчив черен флумастер. Бош вече беше извадил малко найлоново пликче и тя пусна куршума в него. После Бош надписа пликчето с инициалите и на двамата, както беше установената практика. Погледна сплесканото парче метал през найлона. Въпреки деформациите куршумът като че ли беше калибър 308, което означаваше, че е изстрелян от карабина. Ако предположението му беше вярно, това щеше да е важна нова информация по случая.

— Ще останеш ли, или искаше само това?

Попита го така, сякаш помежду им имаше нещо друго. Бош вдигна пликчето.

— Май е по-добре да тръгвам. Доста погледи са насочени към този случай.

— Ясно. Е, тогава ще се наложи да свърша сама. Между другото, къде е партньорката ти? Нали дойдохте заедно?

— Отиде да се обади по телефона.

— О. Аз пък си помислих, че е искала да ни остави насаме за известно време. Каза ли ѝ за нас?

Тя се усмихна и запърха с мигли. Бош смутено извърна поглед.

— Не, Тереза. Знаеш, че не говоря за подобни неща.

Тя кимна.

— Никога не си го правил. Ти си човек, който си пази тайните.

Той я погледна.

— Опитвам се. Освен това беше отдавна.

— И пламъкът е угаснал, а?

Хари предпочете да смени темата.

— Да се върнем на случая. Не виждаш нищо различно от онова, което са установили в болницата, така ли?

Корасон поклати глава и отстъпи назад.

— Да. Нищо различно. Сепсис. Отравяне на кръвта, ако трябва да използвам по-често употребявания израз. Сложи го в съобщението си за печата.

— И няма проблем да го свържеш със стрелбата, така ли? Можеш ли да го заявиш официално?

Тя кимаше още преди Бош да е довършил изречението.

— Господин Мерсед е умрял от отравяне на кръвта, но като причина за смъртта посочвам убийство. Това си е чиста проба

убийство отпреди десет години, Хари, и с готовност ще го потвърдя. Надявам се куршумът да ти помогне да намериш убиеца.

Бош кимна, сви пръсти около найлоновото пликче с куршума и каза:

— Аз също.

2

Бош взе асансьора до партера. През последните няколко години окръгът беше похарчил трийсет милиона за обновяване на патологията, но асансьорите пъплеха едва-едва, както винаги.

Намери Лусия Сото на товарната рампа отзад, облегната на една количка. Гледаше телефона си. Беше дребна, с хубавка фигура, и тежеше най-много петдесет килограма. Беше със стилиен костюм от онези, които бяха на мода при жените детективи. Позволяваше ѝ да носи пистолета си на кръста вместо в чанта и създаваше впечатление за сила и авторитет по начин, недостижим за каквато и да било рокля. Този беше тъмнокафяв и тя го носеше с кремава блуза. Отиваше на гладката ѝ кафява кожа.

Лусия погледна приближаващия се Бош и се изправи забързано като хлапе, хванато да прави нещо нередно.

— Готово — каза Бош.

И ѝ подаде найлоновото пликче с куршума. Сото го взе и погледна парчето метал през найлона. Двама санитарии приближиха зад нея и подкараха празната количка към вратата на крилото, известно като Голямата крипта. Беше добавено наскоро към комплекса и представляваше хладилен склад с размерите на „Мейфеър“: тук се съхраняваха всички трупове, докато им дойде редът за аутопсия.

— Голям е — каза Сото.

Бош кимна.

— И дълъг. Според мен е от карабина.

— И изглежда в доста лоша форма — каза Сото. — Заприличал е на гъба.

Върна му пликчето и Бош го прибра в джоба на сакото си и каза:

— Мисля, че имаме достатъчно материали за сравнение. Достатъчно, за да извадим късмет.

Санитарите зад Сото отвориха вратата на Голямата крипта, за да вкарат количката. През рампата лъхна студен въздух, носеше неприятна миризма на химикали. Сото се обърна и погледна огромното

хладилно помещение. Редици и редици тела, поставени по четири едно над друго на рафтове от неръждаема стомана. Мъртвите бяха покрити с непрозрачни найлони, краката им стърчаха, етикетите на пръстите им се полюшваха от предизвиканото от вентилаторите течение.

Сото бързо се извърна. Беше пребледняла.

— Добре ли си? — попита я Бош.

— Нищо ми няма — бързо отвърна тя. — Просто...

— Всъщност това е сериозно подобрение. Навремето нареждаха телата в коридорите. Понякога след особено натоварен уикенд ги натрупваха едно върху друго. И ставаше доста миризливо.

Тя вдигна ръка, за да спре по-нататъшните му обяснения.

— Моля те, приключихме ли?

— Приключихме.

Той тръгна и Сото го последва. Обикновено вървеше зад него и той не знаеше дали това е израз на някакво уважение към възрастта и ранга му, или нещо друго, може би проблем със самочувствието. Насочи се към стъпалата в края на рампата. Така се стигаше по-бързо до паркинга за посетители.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Ще занесем куршума в оръжейния отдел — каза Бош. — Като стана въпрос за късмет, днес е сряда на отворените врати. После ще идем да вземем досието и доказателствата от Холенбек. И поемаме нещата.

— Ясно.

Слязоха по стълбите и продължиха през паркинга за служители. Онзи за посетителите се намираше отстрани на сградата.

— Обади ли се? — попита Бош.

— Какво? — не разбра Сото.

— Каза, че трябва да се обадиш по телефона.

— О. Да, обадох се. Извинявай.

— Няма защо.

Бош подозираше, че не е имало никакво обаждане и че Сото е искала да пропусне аутопсията, защото никога досега не е виждала изтърбушено човешко тяло. Беше нова не само в Неприключени следствия, но и в разследването на убийства. Това беше третият ѝ случай с Бош и единственият, при който мъртвият беше достатъчно пресен за аутопсия. При постъпването си в отдела сигурно не беше

предполагала, че ще присъства на аутопсии, щом ще работи по стари случаи. Гледките и миризмите обикновено са най-трудните неща, с които се свиква при разследването на убийство. Старите случаи обикновено елиминират и едното, и другото.

През последните години престъпността в Лос Анджелис бе намаляла значително, като най-голямата промяна беше в броя на убийствата. Това бе довело до промяна в приоритетите и практиките на разследване в ЛАПУ и Управлението бе наблегнало на разрешаването на стари случаи. През последните петдесет години в архивите се бяха натрупали над десет хиляди неразкрити убийства и имаше предостатъчно работа. Отдел „Неприключени следствия“ почти бе утроил състава си през последната година и сега си имаше собствен команден щаб с капитан и двама лейтенанти. Бяха привлечени мнозина опитни детективи от Специални убийства и от други елитни отдели в рамките на отдел „Убийства и обири“. Наред с тях постъпиха и млади детективи с малко или никакъв опит в разследването. Според философията, спусната от десетия етаж от КНП (кабинета на началника на полицията), времената бяха нови, с нови технологии и нов подход към нещата. Макар че в разследването нищо не може да се сравнява с богатия опит, няма нищо лошо той да се комбинира с нови и различни гледни точки.

Тези нови детективи — „модното звено“, както презрително ги наричаха някои — бяха избрани за Неприключени следствия по най-различни причини, вариращи от политически връзки, особени умения и прозорливост до награди за героизъм при изпълнение на служебните задължения. Един от тях беше работил като компютърен специалист във верига болници, преди да стане ченге, и бе изиграл основна роля в разкриването на убийство на пациент чрез компютризирана система за отпускане на рецепти. Друг беше учил химия като стипендиант на „Роудс“. Имаше дори детектив, който преди беше работил като следовател в Националната полиция на Хаити.

Сото бе само на двацет и осем и беше в системата от по-малко от пет години. Беше „чист пагон“ и се изстреля до детектив благодарение на две предимства: беше от мексикански произход и говореше еднакво добре английски и испански. Освен това бе стигнала до детективския ранг по по-традиционен начин — превърна се в медийна сензация след престрелка с въоръжени грабители на магазин

за алкохол в Пико-Юнион. Партньорът ѝ бил улучен смъртоносно, но Сото успяла да свали двама от престъпниците и задържала другите двама на мушка, докато не пристигнал специалният екип да приключи със задържането. Стрелците се оказали членове на 13-а улица, една от най-свирепите банди в града, и героизмът на Сото моментално бе разгласен от вестници, уебсайтове и телевизии. По-късно шефът на полицията Грегъри Малинс я удостои с Медала за храброст на управлението. Партньорът ѝ също бе награден, посмъртно.

Новият началник на Неприключени следствия капитан Джордж Краудър беше решил, че най-добрият начин да се справи с притока на свежа кръв в отдела е да раздели всички стари партньори и да прикачи към всеки опитен детектив по един неопитен. Бош беше най-възрастният и с най-много години в отдела, поради което му се падна най-младият детектив — Сото.

— Хари, ти си стар професионалист — беше му обяснил Краудър. — Искам да наглеждаш новобранката.

Макар че не си падаше особено да му напомнят за възрастта и положението му, Бош остана доволен от назначението. Започваше последната си година в управлението и часовникът отброяваше оставащото му време до пенсия. Всеки ден, през който оставаше на работа, беше златен. Часовете бяха безценни като диаманти. Мислеше си, че е хубаво, че приключва нещата по този начин — като обучава неопитен детектив и му предава онова, което може да предаде. Когато Краудър му каза, че новият му партньор ще е Лусия Сото, Бош бе доволен. Като всички други в управлението беше чул за изявата ѝ в онази престрелка. Знаеше какво е да убиеш някого при изпълнение на служебните си задължения, както и какво е да изгубиш партньор. Разбираше смесицата от мъка и вина, която несъмнено изпитваше Сото. Помисли си, че двамата ще се сработят добре и че ще може да я направи сериозен следовател.

Работата в екип със Сото имаше и един чудесен бонус. Нямахше да му се налага да дели една хотелска стая с нея, когато са в командировка. Това беше важен момент. Разследването на неприключени следствия включваше доста пътуване. Често онези, които си мислеха, че им се е разминало, напускаха града с надеждата, че с отдалечаването си от престъпленията ще останат далеч и от ръката на полицията. Сега Бош с нетърпение очакваше да приключи времето

си в управлението, без да му се налага да дели тоалетна или да търпи хъркането и другите емисии на партньора си в тясна двойна стая на някой „Холидей Ин“.

Макар че Сото не се беше поколебала да извади пистолет срещу превъзхождащ я числено противник в испанския квартал, присъствието на аутопсии беше нещо различно. Сутринта, когато Бош ѝ каза, че трябва да отидат при съдебния лекар, тя не изглеждаше особено щастлива. Първият ѝ въпрос бе дали е задължително и двамата разследващи да присъстват на дисекцията. При повечето стари случаи трупът отдавна беше в земята и единствената дисекция беше анализът на стари архиви и улики. Отдел „Неприключени следствия“ позволяваше на Сото да работи по най-важните случаи — убийствата, — без да ѝ се налага да ходи на аутопсии, пък и на местопрестъпления.

Или поне така изглеждаше до тази сутрин, когато Краудър се обади на Бош у дома.

Попита го дали е чел „Лос Анджелис Таймс“ и Бош отговори, че не си го купува. По този начин спазваше старата традиция на презрение между правоприлагащите органи и медиите.

Тогава капитанът започна да му преразказва статията от първата страница, която щеше да стане нов случай за Бош и Сото. Докато слушаше, Бош отвори лаптопа си и влезе в сайта на вестника, където историята също се радваше на голямо внимание.

Вестникът съобщаваше, че Орландо Мерсед е умрял. Десет години преди това Мерсед се бе прочул в Лос Анджелис като неволна жертва на стрелба на Мариачи Плаза в Бойл Хайтс. Парчето метал, улучило корема му, долетяло до площада от района на Плезънт Авеню и се смятало, че бил заблуден куршум от престрелка между банди.

Инцидентът станал в четири следобед в събота. По онова време Мерсед бил на трийсет и една и участвал в Мариачи група, в която свирел на вихуела — петструнен инструмент, подобен на китарата, на който се крепи традиционната мексиканска музика. Той и тримата му приятели били една от няколкото Мариачи, чакащи работа на площада — изпълнение в ресторант, участие в quinceañera парти^[1] или може би на някоя сватба в последния момент. Мерсед бил едър, с голям корем, и долетелият изневиделица куршум направил на трески махагоновия му инструмент, пронизал шкембето му и се забил в прешлена.

Мерсед би станал просто поредната жертва в град, в който средствата за масова информация споменават нещо и продължават с пълна скорост напред — трийсетсекунден репортаж в новините на английски, съобщение от четири абзаца в „Таймс“ и малко повече внимание в испанските медии.

Но един прост каприз на съдбата променил това. Три месеца по-рано бандата на Мерсед „Лос Рейес Халиско“ свирила на сватбата на градския съветник Армандо Зеяс, а по време на инцидента Зеяс бе участвал в надпреварата за кметското място.

Мерсед бе оживял. Куршумът бе увредил гръбначния му стълб и го бе направил параплегик^[2] и кауза едновременно. В разгара на предизборната кампания Зеяс го изкарваше на сцената в инвалидния стол на всичките си речи и политически изяви. Използваше Мерсед като символ на пренебрежението към жителите на Източен Лос Анджелис. По онова време престъпността беше висока, а полицейската активност ниска — още не бяха заловили стрелеца. Бандите вилнееха безнаказано, основни услуги и дълго планирани проекти като продължаването на линията на метрото се спъваха. Зеяс обещавахе да е кметът, който ще промени това, и използва Мерсед и Източен Ел Ей, за да изгради основа и стратегия, които го отделяха от тълпата претенденти за поста. Излезе победител в предварителната надпревара и с лекота спечели изборите. През цялото време Мерсед беше до него, седнал в инвалидната си количка, облечен в своя *charro* костюм и понякога дори с окървавената риза, която носил по време на стрелбата.

Зеяс изкара два мандата. Източен Ел Ей получи засилено внимание от градската управа и полицията. Престъпността намаля. Метрото беше прокарано — имаше дори спирка на Мариачи Плаза — и кметът се наслаждаваше на бляскавите си успехи. Но онзи, който бе прострелял Орландо Мерсед, така и не беше заловен, а с времето куршумът постепенно вземаше своето от тялото. Инфекциите довели до много хоспитализации и операции. Първо изгубил единия си крак, после другия. Към раните се добавила и обидата — простил се и с ръката, която навремето изтръгвала мексиканските ритми от струните на инструмента му.

И накрая Орландо Мерсед бе умрял.

— Сега топката е в нашата половина — каза Краудър на Бош. — Не ми пука какво пише в проклетия вестник. *Ние* трябва да решим дали става въпрос за убийство. Ако смъртта му може да се припише медицински към онази стрелба преди десет години, започваме разследване и ти и Лъки^[3] Люси поемате случая.

— Ясно.

— Резултатът от аутопсията трябва да е убийство, иначе цялата работа умира с Мерсед.

— Разбрано.

Бош вече никога не отказваше случай, защото знаеше, че са му на свършване. Въпреки това се зачуди защо Краудър дава разследването на Мерсед точно на него и Сото. От самото начало знаеше, че се предполага, че куршумът е долетял от някаква престрелка между банди. Това означаваше, че новото разследване ще се съсредоточи най-вече върху Уайт Фенс и другите банди, действащи в Бойл Хайтс. Като цяло се очертаваше испаноезичен случай и докато Сото нямаше да има никакви проблеми с езика, същото не можеше да се каже за Бош. Знаеше как да си поръча тако и можеше да нареди на заподозрян да падне на колене и да си сложи ръцете на тила, но провеждането на разговори и дори разпити на испански беше извън пределите на уменията му. Това щеше да се падне на Сото, а доколкото можеше да прецени, тя все още не беше достатъчно отракана. В отдела имаше още поне два екипа с испаноговорещи, които имаха по-голям опит като следователи. Краудър би трябвало да се спре на някой от тях.

Фактът, че капитанът не беше направил очевидния и правилен избор, събуди подозренията на Бош. От една страна, директивата със случая да бъдат натоварени Бош и Сото можеше да е дошла от КНП. Разследването щеше да предизвика интереса на журналистите и включването на ченгето герой Сото в случая можеше да спомогне за позитивно медийно отразяване. По-мрачната алтернатива бе, че може би Краудър желае провала на екипа Бош-Сото и така публично да минира решението на началника на полицията да скъса с традицията и опита при формирането на новия отдел „Неприключени следствия“. Изборът на млади и неопитни новобранци пред детективи ветерани, чакащи свободни места в УО, не се нравеше много на служителите. Може би Краудър беше решил да злепостави началника заради постъпката му.

Докато излизаха на паркинга за посетители, Бош се опита да пропъди спекулациите за мотивите. Замисли се за задачите за деня и си даде сметка, че се намират на не повече от километър и половина от участъка Холенбек и още по-близо до Мариачи Плаза. Можеха да слязат по Мишън до Първа улица и после да минат под 101. Десет минути най-много. Реши да обърне реда на спирките, които бе казал на Сото.

На половината път до колата Бош чу някой зад тях да вика Сото. Обърна се и видя някаква жена да пресича паркинга за служители — държеше безжичен микрофон. Зад нея операторът с камерата се опитваше да не изостава, докато се промъкваше между автомобилите.

Бош изруга.

Огледа се, за да види дали няма и други. Някой — може би Корасон — беше подшушнал на медиите.

Жената му изглеждаше позната, но не можеше да си спомни от кое предаване или пресконференция. Тя обаче определено не го познаваше, защото се насочи право към Сото, вдигнала микрофона. Сото беше по-известното лице за медиите. Поне в най-новата история.

— Детектив Сото, Кати Аштън от Пети канал, помните ли ме?

— Ъ-ъ-ъ, мисля, че...

— Смъртта на Орландо Мерсед официално ли е определена като убийство?

— Още не — побърза да се намеси Бош, макар да бе извън обектива.

Камерата и репортерката се обърнаха към него. Бош изобщо не искаше да се появява в новините, но трябваше да си осигури няколко стъпки преднина пред медиите.

— Патолозите преглеждат медицинското досие на господин Мерсед и ще решат на тази база. Надяваме се скоро да научим заключението им.

— Това ще доведе ли до подновяване на разследването за стрелбата по господин Мерсед?

— Случаят още не е приключен и това е единственото, което мога да ви кажа засега.

Без нито дума повече Аштън се завъртя на деветдесет градуса и тикна микрофона под носа на Сото.

— Детектив Сото, бяхте наградена с Медала за храброст за престрелката в Пико-Юнион. Да не би сега да се целите в онзи, който е прострелял Орландо Мерсед?

За момент Сото се смути, но бързо се окопоти.

— Не се целя в никого.

Бош избута оператора, който се беше обърнал да снима над лявото рамо на репортерката, стигна до Сото и я поведе към колата.

— Това е всичко — каза той. — Без повече коментари. Обадете се в медийния отдел, ако имате още въпроси.

Бързо тръгнаха към колата и Бош седна зад волана.

— Добър отговор — каза, докато завърташе ключа на запалването.

— Какво искаш да кажеш? — не разбра Сото.

— Отговорът за целенето в стрелеца на Мерсед.

— О.

Излязоха на Мишън и поеха на юг. Когато се отдалечиха на няколко преки от патологията, Бош отби и спря. Обърна се към Сото и протегна ръка.

— Дай да ти видя телефона.

— Какво?

— Дай да ти видя телефона. Каза, че трябва да се обадиш, когато влязох за аутопсията. Искам да видя дали не си се обадила на репортерката. Не мога да работя с партньор, който пуска информация на медиите.

— Не, Хари, не съм й се обаждала.

— Добре, тогава дай да ти видя телефона.

Възмутената Сото му даде телефона си. Беше айфон, същият като на Хари. Той отвори списъка с обажданията. Сото не се беше обаждала на никого от предишната вечер. И последният ѝ разговор беше с Бош тази сутрин, когато ѝ каза за случая.

— Есемес ли ѝ прати?

Отвори приложението и видя, че последното съобщение е до някоя си Адриана. На испански. Обърна телефона към нея.

— Кой е това? И какво пише?

— Моя приятелка. Виж, не исках да влизам в стаята, ясно?

Бош я погледна.

— Каква стая? Какви ги...

— Залата за аутопсии. Не исках да гледам.

— Значи си ме излъгала?

— Извинявай, Хари. Притеснявам се. Мисля, че не мога да го понеса.

Бош ѝ върна телефона.

— Просто не ме лъжи, Лусия.

Погледна в огледалото и потегли. Мълчаха, докато не стигнаха до Първа улица. Бош мина в лявото платно и Сото се сети, че не отиват да занесат куршума в Областната лаборатория по криминалистика.

— Къде отиваме?

— Така и така сме в квартала. Реших да хвърлим едно око на Мариачи Плаза, а после да идем до Холенбек за досието.

— Ясно. А куршумът?

— След това. Това с престрелката ли е свързано? Нежеланието ти да присъстваш на аутопсии?

— Не. Тоест, не зная. Просто не исках да гледам.

Бош реши засега да я остави на мира. След две минути вече приближаваха Мариачи Плаза и той видя два телевизионни микробуса: бяха издигнали антените си в готовност за включване на живо.

— Направо са се нахвърлили върху новината — каза Бош. — Ще се върнем по-късно.

Продължи нататък. След по-малко от километър стигнаха до участъка Холенбек. Чисто нов и модерен, с наклонени стъклени панели, създаващи фасада, която отразяваше слънцето под всевъзможни ъгли. Приличаше повече на корпоративен офис, отколкото на полицейски участък. Бош спря на паркинга за посетители, изключи двигателя и каза:

— Ще е приятно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сото.

— Ще видиш.

[1] Празненство по случай петнайсетия рожден ден на момиче.
— Б.пр. ↑

[2] Параплегия — загуба на функцията на мускулите на краката или ръцете. — Б.пр. ↑

[3] Късметлийката (англ.). — Б.пр. ↑

3

Бош никога не беше харесвал кражбата на случаи. Когато работеше в отдел „Убийства“ в Холивуд, големите случаи често се отмъкваха от елитния отдел „Убийства и обири“. После започна работа в УО и се озова от другата страна на играта, като често отнемаше случаи от по-малките районни отдели. Подобни неща рядко се случваха в Неприклучени следствия, защото случаите бяха стари и тънещи в прах. Но случаят Мерсед, макар и десетгодишен, не се съхраняваше в архивите на отдела, а все още принадлежеше на двамата първоначални следователи, които го бяха поели в деня на стрелбата. До този момент.

Бош и Сото влязоха в участъка през работната врата, както наричаха входа откъм паркинга за полицейски коли. Продължиха по един заден коридор до детективския отдел и Бош почука на отворената врата на кабинета на лейтенанта.

— Лейтенант Гарсия?

— Същият.

Бош влезе в мъничкото помещение, следван от Сото.

— Аз съм Бош, а това е Сото. Идваме от Неприклучени следствия да вземем материалите за Мерсед. Търсим Родригес и Рохас.

Гарсия кимна. Изглеждаше като класически администратор от ЛАПУ — бяла риза, безлична вратовръзка, праметното през облегалката на стола сако. Копчетата на ризата му бяха с формата на миниатюрни полицейски значки. Никое ченге не би тръгнало с такива копчета по улиците. Твърде крещящи и твърде лесни за губене при сбиване.

— Да, отгоре вече ни предупредиха. Всичко е готово. ППЛ е зад ъгъла, след доилнята.

— Благодаря, лейтенант.

Бош се обърна да излезе и едва не се блъсна в Сото, която не беше разбрала, че са приключили с лейтенанта. Тя неловко се дръпна и също се обърна.

— Ъ, детективи? — обади се Гарсия.

Бош спря и го погледна.

— Ще ви помоля за една услуга. Ако разрешите случая, не забравяйте моите момчета.

Имаше предвид признанието, което щеше да върви покрай решаването на знаков случай. Проблемът с отмъкването на случаи беше в това, че често районните детективи свършваха повечето черна работа, след което големите клечки от центъра идваха и слагаха ръка на всичко, включително на славата след ареста. Бош се беше озовавал и от двете страни, така че много добре разбираше какво иска Гарсия.

— Няма — обеща той. — Всъщност, ако можете да минете и без тях, бихме ги използвали, когато му дойде времето.

Имаше предвид ареста. Ако откриеха заподозрян и се стигнеше дотам Бош да осигурява разрешително за арест или екип, щеше да се върне за Родригес и Рохас.

— Сделката си я бива — каза Гарсия.

Излязоха от кабинета и намериха ППЛ в една ниша след стаята за майки с деца на участъка. Неотдавна градската управа беше решила, че всички обществени служби трябва да имат „семейна“ стая, където служителките или посетителките да могат да се уединят и да кърмят бебетата си. Никой от деветнайсетте участъка в града не беше замислен да включва такава стая, така че се пусна допълнително нареждане една от стаите за разпити към всяко детективско бюро да бъде пригодена да посрещне новите изисквания. Помещенията бяха преобоядисани в успокояващи пастелни тонове, добавиха и стикери с герои от рисувани филмчета. Там, където беше по-пренаселено, заподозрените биваха разпитвани в присъствието на Спондж Боб Квадратни гащи и жабока Кермит.

Отдел ППЛ на Холенбек се състоеше от пет бюро, сбутани по такъв начин, че две двойки детективи седяха обърнати един срещу друг, а бюрото на началника се намираше в другия край. Под табелата „Престъпления против личността“ в момента седяха само двама мъже и Бош предположи, че са Оскар Родригес и Бенито Рохас.

На бюрото пред единия имаше купчина сини папки. Бош видя името МЕРСЕД на гръбчетата на две от тях. Третата беше озаглавена просто СИГНАЛИ. Имаше и картонена кутия, запечатана с червена лепенка. На бюрото беше опрян и черен калъф, в който по всяка

вероятност се намираше музикалният инструмент на Мерсед. Калъфът беше покрит с различни стикери, оповестяващи пътуванията му из много градове и райони на Югозапада и Мексико.

— Здравсти, момчета — каза Бош. — Ние сме от Неприклучени следствия.

— Не се и съмнявам — отвърна единият от мъжете. — Големите клечки пристигнаха.

Бош кимна. Самият той се беше чувствал по същия начин навремето, когато му отмъкваха случай. Протегна ръка на вкиснатия детектив.

— Хари Бош. А това е Лусия Сото. Ти Оскар ли си, или Бенито? Мъжът с неохота стисна ръката му.

— Бен.

— Радвам се да се запознаем. И съжалявам за ставащото. И двамата съжаляваме. Никой не обича тези неща, независимо от коя страна се намира. Кражба на случай. Знам, че сте свършили много работа и че изобщо не е честно. Но така стоят нещата. Всички правим това, което ни наредят гениите отгоре.

Речта като че ли умилови донякъде Рохас. Родригес обаче не изглеждаше впечатлен.

— Вземайте нещата — каза той. — Успех, пич.

— Всъщност не искам просто да взема нещата — рече Бош. — Трябва ни помощта ви. Бих искал да ви разпитам за случая. Сега и по-късно, когато работата напредне. Вие двамата сте мозъчният тръст. Още от първия ден. Ако не ви помоля за помощ, все едно да се прострелям в крака.

— Извадиха ли куршума? — попита Родригес.

— Да — отвърна Бош. — Тъкмо идваме от аутопсията.

Бръкна в джоба си и извади куршума. Подаде пликчето на Родригес и загледа реакцията му. Той се обърна и подаде пликчето на партньора си.

— Мътните да ме вземат — изсумтя Рохас. — Прилича ми на триста и осми калибър.

Бош кимна и си взе пликчето.

— И аз така мисля. Следващата ни спирка е лабораторията в Областното. Изобщо не сте помисляли, че е пушка, нали?

— Че защо да го помисляме? — отвърна Родригес. — За първи път виждаме проклетия куршум.

— Погледнахте ли рентгеновите снимки от болницата? — попита Сото.

Двамата детективи от Холенбек я изгледаха така, сякаш няма право да подлага работата им на съмнение. Бош можеше да го направи, защото имаше опит. Но не и тя.

— Да, погледнахме ги — раздразнено отвърна Родригес. — Тъгълът беше кофти. Различихме само гъбата. Нищо друго не можеше да се разбере.

Сото кимна. Бош се опита да измести фокуса от нея и каза:

— Вижте, ако не сте особено заети в момента, можем да пийнем по кафе и да поговорим за съдържанието на тези папки.

От изражението на Родригес му стана ясно, че е сгафил.

— Десет години работа по случай и накрая получаваме чашка кафе — каза Родригес. — Изобщо не ми е притрябвало кафето ви. — Кимна към Сото и добави: — Освен това си имаш heroina con la pistola в екипа, човече. Лъки Люси. Не ти трябваме.

Бош си даде сметка, че губенето на случая не е единственото, което гложди Родригес. Човекът беше бесен, че все още работи във второстепенен участък, докато Сото се е озовала в Неприклучени следствия без капка опит. Хари разбираше, че в момента с нищо не може да разведри обстановката, и реши да се омете, преди нещата да са се размирисали още повече. Забеляза, че Рохас не се беше присъединил към партньора си с презрителни подмятания към Сото или за връщането в случая. Хари щеше да се обърне към него по-късно, когато са готови.

— Добре, тогава просто ще вземем нещата.

Пристъпи напред, сложи трите папки върху кутията, взе цялата купчина и каза:

— Лусия, вземи китарата.

— Това е вихуела, мой човек — каза Родригес. — Гледай да не го объркаш на пресконференцията.

— Ясно — рече Бош. — Благодаря.

Изправи се с товара си и погледна бюрата да види дали не е пропуснал нещо.

— Добре, момчета, благодаря за съдействието. Ще поддържаме връзка.

После тръгна към изхода, следван от Сото.

— Гледай да го направите — обади се Родригес зад тях. — И носете кафе.

Мълчаха, докато не излязоха на паркинга.

— Съжалявам, Хари — каза Сото. — Изобщо не трябваше да работя по този случай. Или в този отдел.

— Не им обръщай внимание, Лусия. Ще се справиш чудесно и адски ще си ми нужна по случая. Ще си изключително важна.

— Какво, като преводачка ли? Това не е детективска работа. Имам чувството, че са ми дали нещо, което не заслужавам. Чувствам се така, откакто ми предложиха да избирам къде да постъпя като детектив. Трябваше да избира отдел „Кражби с взлом“.

Бош остави кутията и папките на капака на колата, за да извади ключовете. Отвори капака, мина отзад и едва успя да намести материалите и калъфа в багажника. След като всичко беше на мястото си, щракна закопчалките и отвори калъфа. Погледна вихуелата, без да я вади. Полираната повърхност на инструмента беше продупчена от куршум. Бош затвори калъфа и го закопча. После се обърна и най-сетне отговори на партньорката си.

— Чуй ме, Лусия. Щеше само да си изгубиш времето в Кражби с взлом. Работя с теб само от няколко седмици, но знам, че си добро ченге и ще станеш много добър детектив. Престани да се подценяваш. Както видя току-що, винаги има хора, които да го правят вместо теб. Просто трябва да не им се връзваш. Те искат онова, което имаш, и нищо не можеш да направиш по въпроса.

Сото кимна.

— Благодаря. Наричай ме Люси, ако нямаш нищо против. Когато се обръщаш към мен с Лусия, имам чувството, че не сме истински партньори.

— Добре, Люси — значи Люси. Трябва обаче да запомниш нещо от всичко това. Случаи като този са кражба. Отмъкване. На никой не му харесва, когато от Убийства и обири се намесят и ти вземат случая. Хората мрънкат, но го преживяват. Колкото до тези двамата, преди всичко да е приключило, ще се скъсат да ни помагат. Само почакай и ще видиш.

Тя не изглеждаше особено убедена.

— Не съм сигурна за Родригес. Все едно са му бръкнали в задника.

— Но в крайна сметка е детектив и ще направи онова, което е правилно — каза Бош. — Да вървим.

— Добре.

Качиха се в колата и излязоха на Първа, минаха покрай китайското гробище и продължиха към магистрала 10. Оттам имаха две минути път до изхода за Кал Стейт, където се намираше Областната лаборатория по криминалистика.

Лабораторията представляваше пететажна сграда насред кампус. Беше построена в рамките на партньорска програма между ЛАПУ и Областното шерифско управление на Ел Ей — логично решение, тъй като двете служби поемаха над една трета от престъпленията в щата Калифорния и при много от тях юрисдикциите се припокриваха.

В самата лаборатория обаче управленията бяха стриктно разделени. Отделът за анализ на огнестрелни оръжия беше към ЛАПУ и включваше така наречената лаборатория за куршуми, където техници работеха в слабо осветено помещение и с помощта на лазери и компютри се опитваха да сравняват куршуми от различни случаи.

Именно тук беше надеждата за случая Мерсед. При разследването си преди десет години Родригес и Рохас така и не бяха намерили гилза от стрелбата, а куршумът беше останал в тялото на Мерсед до неотдавна. Шансовете не бяха особено големи, но ако изваденият от гръбнака на жертвата куршум имаше аналог с някой от друго престъпление, пред Бош и Сото щеше да се открие цял нов хоризонт за разследване.

Обичайният протокол в лабораторията беше да дадеш за анализ куршум или гилза и да чакаш, понякога седмици, преди да получиш доклад с резултатите. Но в срядата на отворените врати гилзите и куршумите можеха да се внасят направо и да се предават по принципа „пръв дошъл, пръв излязъл“.

Бош се отби при началника на лабораторията и беше упътен към техник с много уместното име Гън^[1] Чун. Хари беше работил с него и преди и знаеше, че името Гън фигурира в акта му за раждане и не е прякор.

— Как я караш, Гън?

— Чудесно, Хари. Какво си ми донесъл?

— Първо да ти представя новия ми партньор, Люси Сото. И второ, днес ти носим трудна задача.

Чун стисна ръката на Сото и Бош му даде найлоновото пликче с куршума. Чун срязва пликчето с ножица и извади парчето метал. Претегли го на ръка и го сложи под дебела лупа с дълго механично рамо.

— „Ремингтън“, калибър триста и осем. Мек връх, максимално сплескване. Подобни куршуми се използват предимно за стрелба от голямо разстояние.

— Имаш предвид като снайперска карабина ли?

— По-скоро ловна.

Бош кимна, после попита:

— Е, можеш ли да направиш нещо с това?

Питаше дали състоянието на куршума позволява сравнителен анализ. Беше пробил предния и задния панел на вихуелата на Орландо Мерсед и после бе минал през тялото му, преди да се забие в дванайсетия прешлен на гръбначния му стълб. По време на ударите се беше сплескал и само малка част от тялото му бе останала непокътната. А точно по тялото остават следи от нарезите на цевта, от която е бил изстрелян. Тези следи са уникални за всяко оръжие и позволяват куршумът да бъде сравнен с други в базата данни.

От този конкретен куршум бяха останали непокътнати не повече от шест милиметра. Чун се вгледа внимателно през лупата и явно не бързаше с решението дали парчето метал е потенциален кандидат за балистичен анализ. Бош направи всичко възможно да го придума да се заеме.

— Случай отпреди десет години — каза той. — Патологът току-що го извади от гръбнака на жертвата. Мисля, че това може да е единственият ни шанс за някакъв напредък.

— Това е двуетапен процес, Хари — каза Чун. — Първо трябва да видя дали има достатъчно материал за работа. И второ, дори да го прекараме през базата данни, няма гаранция, че ще открием съвпадение. Записите на куршуми от пушки са малко. Повечето престъпления се извършват с късоцевни оръжия.

— Ясно — каза Бош. — Е, какво мислиш? Има ли достатъчно?

Чун се дръпна от лупата и погледна Бош и Сото.

— Мисля, че можем да опитаме.

— Чудесно. — Бош се ободри. — Колко време ще отнеме?

— Днес нямам много работа. Ще го вкарам веднага и ще видим какво ще излезе.

— Благодаря, Гън. Да излезем ли, или да ти висим на главата?

— Както си решите. На първия етаж има кафене, ако искате да поседнете.

— Става.

След малко Бош и Сото седяха в кафенето, Бош с чисто кафе, а Сото с диетична кока-кола. Телефонът на Хари избръмча. Търсеше го Краудър от централата.

— Хари, къде си?

— В областната лаборатория с куршума.

— Някакви резултати?

— Още не. В момента го пускат през базата данни.

— Добре. Искам ви веднага тук.

— Защо, какво е станало?

— Семейство Мерсед и медиите са тук. Пресконференцията е след двайсет и пет минути.

— Каква пресконференция? Нямаме...

— Няма значение, Хари. Броят на репортерите достигна критичната маса и шефът свиква пресконференция. Патолозите вече обявиха, че става дума за убийство.

Бош едва не наруга Корасон на глас.

— Шефът иска двамата със Сото да се появите с него — каза Краудър. — Така че тръгвайте насам. Веднага.

Бош не отговори.

— Хари, чу ли ме? — попита Краудър.

— Чух те — отвърна Бош. — Тръгваме.

[1] Пистолет, огнестрелно оръжие (англ.). — Б.пр. ↑

На втория етаж, където се намираше медийният отдел, имаше голяма зала, която се използваше за пресконференции. Бош и Сото влязоха в малката съседна стаичка и един лейтенант от медийния отдел, казваше се Десимоне, им обясни хореографията на пресконференцията. Планът беше началник Малинс да говори пръв и да представи семейството на Орландо Мерсед. След това микрофонът щеше да се даде на Бош и Сото. Тъй като повечето присъстващи репортери щяха да представляват испаноезични медии, Сото трябвало да остане за интервюта на испански след основната част. Бош го прекъсна наред обясненията и го попита какво точно ще се обяви на пресконференцията.

— Ще говорим за случая и как смъртта на господин Мерсед вчера е довела до рестартиране на разследването — каза Десимоне.

Бош не понасяше думата „рестартиране“.

— Е, това ще отнеме около пет секунди — каза той. — Наистина ли е нужна пресконфе...

— Детектив — прекъсна го Десимоне. — В десет сутринта в кабинета ми вече бяха постъпили осемнайсет искания за брифинг по случая. Мислете си каквото си искате, но случаят привлече вниманието на медийния звяр. Нещата стигнаха дотам да решим, че пресконференцията е най-добрият вариант. Обобщавате случая, съобщавате им резултатите от аутопсията — те вече знаят, че заключението е убийство — и продължавате нататък. Казвате, че куршумът е останал в тялото на жертвата десет години и в момента се сравнява с хиляди други в националните бази данни. После отговаряте на няколко въпроса. Петнайсет минути и отново се връщате на работа.

— Не обичам пресконференциите — каза Бош. — Ако питате мен, от тях няма никаква полза. Само усложняват нещата.

Десимоне го погледна и се усмихна.

— Знаете ли какво? Не ви питам. А ви казвам, че ще дадем пресконференция.

Бош погледна Сото. Надяваше се, че научава това-онова.

— И кога ще го направим?

— Репортерите вече чакат в залата. Влизаме с шефа. Така че веднага щом слезе, започваме.

Бош усети как телефонът завибрира в джоба му. Обърна се с гръб към Десимоне и вдигна. Беше Гън Чун.

— Оправи ми деня, Гън — каза Бош. — Моля те.

— Съжалявам, Хари, няма да стане. В базата данни няма съвпадение.

Бош отново се спогледа със Сото и поклати глава.

— Чуваш ли ме, Хари?

— Да, Гън, чувам те. Нещо друго?

— Да. Мисля, че идентифицирах оръжието.

Това донякъде намали разочарованието на Бош и той попита:

— С какво разполагаш?

— Шест нареза, завъртане надясно от дванайсет към един. Мисля, че става въпрос за „Кимбър“, модел осемдесет и четири. В каталога се води като „Монтана“. Ловна карабина.

Нарезите и завъртането бяха свързани с цевта на оръжието. Те бяха позволили на Чун да идентифицира модела, но не и да свърже куршума с конкретно оръжие. Все пак беше по-добре от нищо и Бош беше доволен, че аутопсията е дала нова информация.

— Това от полза ли е? — попита Чун.

— Всяка информация е от полза — отвърна Бош. — Оръжието скъпо ли е?

— Не е от евтините. Но се продават.

— Благодаря, Гън.

— Няма за какво. Искаш ли да си прибереш куршума, или да го оставя при мен?

— Трябва да го взема и да го приложа към материалите.

— Ясно. И не забравяй, Хари. Ако ми намериш гилза, нещата ще станат много по-ясни. В базата данни има повече гилзи, отколкото куршуми. Намери ми гилза и може и да успеем.

Бош знаеше, че това няма как да се случи. Трудно можеш да намериш гилза от стрелба, станала преди десет години.

— Добре, Гън. Благодаря.

Прибра телефона и се обърна към Десимоне.

— Обадиха се от балистичната лаборатория. Куршумът, който извадихме от Мерсед, няма съответствие в компютъра. Пак сме на изходна позиция. Отменете пресконференцията, няма какво да се каже.

Десимоне поклати глава.

— Няма да я отменим. Току-що споменахте куршум. Обърнете се към широката публика да помогне по случая. Преди десет години е имало невероятна поддръжка от страна на обществото и сега ви трябва същото. Можете да го направите, Бош. Освен това едва ли ще поискате да обявите, че куршумът е задънена улица. Стрелецът трябва да си помисли, че може и да разполагате с нещо.

На Бош никак не му допадаше някакъв тип от медийния отдел да му казва как да си върши работата — това беше причината да пропусне да спомене, че Гън Чун е идентифицирал модела на оръжието, с което е било стреляно. Помисли си дали просто да не излезе и да зареже цялото представление с пресконференцията. Но това означаваше да остави Сото сама и да я принуди да се заеме с неща, от които вероятно не разбираше. А и вероятно щяха да го отстранят от случая.

Точно тогава радиостанцията на Десимоне оживя и му съобщи, че шефът слиза с асансьора.

— Добре, да действаме.

Излязоха в коридора и зачакаха асансьорът да пристигне от десетия етаж. Когато вратата се отвори, от кабината излезе шефът, следван от човек, когото Бош моментално позна — Армандо Зеяс, бившият кмет, който бе издигнал каузата на Орландо Мерсед преди десет години. Шефът го беше домъкнал на пресконференцията. Или може би самият Зеяс се беше намърдал. Твърдеше се, че се е прицелил в губернаторския стол. Случаят с Мерсед беше помогнал веднъж на политическата му кариера. Защо да не го направи отново?

На Бош лесно му идваха подобни цинични мисли. Не беше вчерашен. Забеляза обаче как очите на Сото блеснаха, когато видя Зеяс. Той беше истински герой в испаноезичната общност. Човек, който проправя пътя.

След Зеяс и шефа вървеше човек, когото Бош също позна — Конър Спивак, главен политически стратег на бившия кмет. Явно беше скочил във файтона на Зеяс в не толкова тайния план за спечелване на губернаторския пост на следващите избори.

Десимоне пристъпи до шефа и зашепна в ухото му. Малинс кимна веднъж и отиде при Бош. Дватама се познаваха от десетилетия. Горедолу на една възраст и с подобни траектории през управлението — патрул, детективи в участъка в Холивуд, Убийства и обири. Но докато Бош беше уседнал трайно в УО, Малинс имаше по-големи амбиции от разкриване на убийства. Насочи се към администрацията и бързо се изкачи по стълбицата на командния щаб, като накрая беше назначен на върховното място от Полицейската комисия. Първият му петгодишен мандат изтичаше и скоро щеше да кандидатства за втори. Смяташе се, че мястото му е осигурено предварително.

— Хари Бош — сърдечно рече той. — Чух, че си имал проблем с идеята за пресконференция.

Бош кимна малко смутено. Мястото беше тясно и другите можеха да ги чуят. Въпреки това не отстъпи от опасенията си, че трябва да обсъжда случая пред медиите.

— Единствената следа, с която разполагахме, куршумът, не върши работа, шефе — каза той. — Не знам какво има за казване.

Малинс кимна, но не се съгласи с преценката му.

— Има много за казване. Трябва да уверим хората в този град, че Орландо Мерсед няма да бъде забравен. Че още издирваме извършителя и че ще го намерим. Това послание е по-важно от всичко друго, дори от онова парче олово.

Бош предпочете да премълчи и да не споделя мислите си, така че каза само:

— Щом казваш.

Шефът кимна.

— Да. Или всеки е от значение, или никой. Нали ти самият ми го каза веднъж?

Бош кимна.

— Това ми харесва! — обади се Зейс. — Или всеки е от значение, или никой. Бива си го.

Бош не успя да скрие ужасения си поглед. От устата на Зейс думите прозвучаха като предизборен девиз.

Шефът погледна Сото, която стоеше на обичайните две стъпки зад Хари, пресегна се покрай него и й подаде ръка.

— Детектив Сото, как се отнасят с вас в Убийства и обири?

Сото стисна ръката му.

— Чудесно, сър. Уча се от най-добрите.

И кимна към Бош. Шефът се усмихна. Сото му беше подсказала уводните думи.

— От Хари ли? Той наистина е най-добрият, Сото. Научи всичко възможно от него, докато още е тук.

— Да, сър — с готовност отвърна Сото. — Уча се всеки ден.

И се усмихна. Шефът също се усмихна. Всички бяха щастливи. И Бош осъзна, че именно шефът е решил Сото да му бъде партньор. Краудър просто бе изпълнявал заповеди.

— Добре — каза Десимоне. — Да вървим. Семейство Мерсед вече са в залата, на първия ред. Началник Малинс ще вземе думата пръв и ще ги представи. После господин кметът ще каже няколко думи, след което детектив Бош ще разгледа...

— Предлагам да го направи детектив Сото — каза шефът. — Тя знае всичко по случая, което знае и детектив Бош, нали така? Да, нека го направим по този начин. Нали нямаш нищо против, Хари?

И погледна Бош.

— Нямам нищо против — каза Хари. — Шоуто си е твое.

Тръгнаха по коридора. Един от подчинените на Десимоне стоеше пред отворената врата на залата. Влезе вътре, за да даде знак на всички да се приготвят. Включиха се прожектори, камери и диктофони.

Сото се приближи до Бош и прошепна:

— Хари, никога не съм правила подобно нещо. Какво да кажа?

— Чу Десимоне. Бъди кратка, кажи, че преразглеждаме случая и че не бихме отказали помощ от обществеността. Всеки, който помни или знае нещо по случая, да се обади в полицията или направо да се свърже с Неприклучени следствия. Не споменавай пушката. По-добре е засега да пропуснем тази подробност.

— Добре.

— И не забравяй — бъди кратка. Политиците ще говорят надълго и нашироко. Не бъди като тях.

— Ясно.

Влязоха в залата. Пред подиума бяха наредени три реда маси за репортерите. Зад масите имаше друг подиум, от който камерите можеха да снимат над главите на журналистите. Бош и Сото се качиха след шефа и бившия кмет на подиума и застанаха в задната му част. Бош погледна към първия ред, пред репортерите. Там седяха четирима

души, три жени и един мъж, но Бош не знаеше как точно са свързани с Орландо Мерсед. Работеше по случая отскоро и още не се бе срещал с хора от семейството. Това беше поредното нещо, което го тормозеше в цялата постановка.

— Благодаря, че сте тук — каза Десимоне в микрофона. — Сега ще ви представя началника на полицията Грегъри Малинс, който ще говори пръв. После думата ще взема бившият кмет Армандо Зеяс, а след него ще дойде ред на детектив Лусия Сото. Господин началник?

Шефът застана пред микрофона и заговори, без да използва бележки. Чувстваше се в свои води пред репортери и камери.

— Преди десет години Орландо Мерсед беше улучен от заблуден куршум на Мариачи Плаза. Господин Мерсед остана парализиран от инцидента и се бореше да се възстанови и да води пълноценен живот. Вчера сутринта изгуби битката и днес сме тук, за да заявим, че той няма да бъде забравен. Отдел „Неприключени следствия“ на управлението пое случая и ще работи усилено, докато не установим кой е прострелял Орландо Мерсед. Както знаете, смъртта му бе определена като убийство и няма да прекратим разследването, докато не арестуваме виновника и не го изправим пред съда.

Замълча за момент, вероятно за да позволи на трескаво пишещите репортери от вестниците да наваксат със записките си.

— Днес при нас са и членове на семейството на Орландо. Баща му Хектор и майка му Ирма. Сестра му Аделита и съпругата му Канделария. Заричаме се пред тях, че няма да забравим за Орландо и че разследването ще бъде усилено и пълно. А сега бившият кмет Армандо Зеяс, който е личен приятел на господин Мерсед и семейството му, ще каже няколко думи.

Шефът отстъпи назад и Зеяс зае мястото му.

— Именно чрез Орландо Мерсед научих за болката, когато престъпността и насилието се стоварят върху обществото ни — започна той. — Научих и много други неща от този човек, който стана мой приятел. Научих се на постоянство. На състрадание. Научих какво е да се справяш с онова, което ти е определила съдбата. Видях с очите си издръжливостта на човешкия дух. Орландо никога не попита: „Защо точно на мен?“ А просто попита: „Какво следва?“ Той беше герой за мен, защото приемаше онова, което му даваше животът, и се възползваше максимално от него. Давам дума, че ще помогна на това

разследване по всякакъв възможен начин. Може вече да не съм кмет, но обичам тази общност и хората ѝ. Именно във времена като тези ние се сплотяваме и наистина се превръщаме в Града на ангелите. Именно във времена като тези разбираме, че в нашия град и в нашето общество или всеки е от значение, или никой. Благодаря ви.

Десимоне се върна при микрофона и съобщи на присъстващите, че случаят е в ръцете на Бош и Сото. Каза, че Сото ще ги запознае с разследването дотук и ще може да повтори думите си и на испански. Люси пристъпи неуверено към микрофона и го свали, за да е на нивото на устата ѝ.

— Ъ-ъ-ъ, в момента работим по всички възможни посоки и бихме искали да се обърнем за помощ към общността. Преди десет години широката публика се е отзовала с готовност на подобна молба. Много хора са се обадили и са предложили съдействие и сведения. Обръщаме се към всеки, който разполага с някаква информация за стрелбата, да бъде така добър да се свърже с нас. Можете да се обадите анонимно в полицията или да се свържете директно с отдел „Неприключени следствия“. Дори да имате информация, която според вас ни е известна, моля да ни се обадите.

Обърна се и погледна Бош, сякаш искаше да го попита дали трябва да каже още нещо. Зеяс използва момента да се върне на подиума. Постави нежно едната си ръка върху гърба на Сото и поднесе с другата микрофона към устата си.

— Само искам да кажа, че преди десет години стоях пред медиите и лично обявих награда от двайсет и пет хиляди долара на всеки, който даде информация, която ще помогне за разрешаване на престъплението. Никой не поиска наградата и тя си остава, само че сега я удвоявам на петдесет хиляди долара. Освен това ще работя с бившите си колеги от градския съвет и ще се помъча да осигуря същата сума и от градската управа. Благодаря.

Бош едва не изстена на глас. Обявяването на финансова награда за случай щеше да изопачи характера на обажданията. Наградата гарантираше, че двамата със Сото ще трябва да пресяват десетки безполезни обаждания, че маса народ ще стреля напосоки с надеждата да измъкне някакви пари. Обявената от бившия кмет награда току-що бе променила всичко.

Десимоне застана до Сото и попита репортерите дали имат въпроси. Много от тях веднага се обадиха и се наложи Десимоне да ги посочва един по един. Първият репортер, от „Таймс“, попита каква е конкретната причина за смъртта и как краят на Мерсед десет години след стрелбата може да се определи като убийство. Сото погледна неуверено към Бош и той излезе напред и придърпа микрофона.

— Аутопсията беше направена днес сутринта, така че все още няма официално заключение. От патологията обаче смятат, че смъртта на господин Мерсед ще бъде приписана на стрелбата преди десет години. Неофициално причината за смъртта е отравяне на кръвта, което е пряко свързано с раняването на господин Мерсед. Именно затова се води разследване за убийство.

Репортерът тутакси попита дали куршумът е изваден от тялото и дали може да се използва в разследването. Бош остана на микрофона. Даваше си сметка, че репортерът говори безчувствено за тялото на човек, който е бил обичан от четиримата души на първия ред.

— Да, куршумът беше изваден и отнесен в Областната лаборатория по криминалистика за анализ. Смятаме, че ще бъде много полезен за разследването.

— Открити ли са съвпадения? — попита друг репортер.

Десимоне бързо излезе напред от другата страна на Сото и взе микрофона от Бош.

— Точно сега няма да задълбаваме в тази посока. Разследването продължава и засега ще спрем дотук.

— Защо случаят е поверен на неопитен следовател? — поинтересува се онзи от „Таймс“.

Последва кратко мълчание, тъй като не беше ясно кой трябва да отговори и дали изобщо трябва да се отговаря, тъй като Десимоне току-що бе обявил край на пресконференцията. Накрая лейтенантът започна:

— Както казах, ще спрем до...

Шефът излезе напред и го потупа по рамото. Десимоне отстъпи и Малинс зае мястото му.

— Детектив Сото може да има малко опит като следовател, но е прекарала дълго време на улицата и знае какво означава да си полицаи в този град. Тя работи с един от най-опитните детективи в управлението. Никой не е разследвал повече убийства в този град от

детектив Бош. Лично аз нямам никакви притеснения от това кой разследва случая. Ще си свършим работата.

Шефът отстъпи и Десимоне отново обяви, че няма да отговарят на повече въпроси. Този път го разбраха. Репортерите започнаха да стават от местата си, а операторите се заеха с демонтирането на апаратурата. Бош слезе от подиума, отиде до първия ред, стисна ръцете на четиримата роднини на Мерсед и се представи. Бързо осъзна, че почти не разбират думите му. Даде знак на Сото да приближи и я помоли да уговори среща при първа възможност. Искаше да разговаря с тях, но далеч от вниманието на медиите.

Дръпна се назад и загледа как Сото се захваща за работа. Десимоне дойде и му каза, че шефът искал да разговаря с него в кабинета си. Бош излезе от залата и тръгна към асансьора с надеждата да настигне шефа и антуража му. Закъсня. Взе следващия асансьор до десетия етаж, влезе в КНП и бързо беше въведен в светая светих. Малинс го чакаше зад бюрото си. Зеял и човека му ги нямаше.

— Хари, съжалявам, че те натресох така. Знам, че открай време не си падаш по подобни изпълнения.

— Няма нищо. Предполагам, че трябваше да се направи.

— Случаят определено ни трябва. Дай всичко от себе си.

— Винаги.

— Точно затова казах на Краудър да включи теб.

Бош кимна, без да е сигурен дали следва да благодари, че са му натрапили новобранец в случай с политически последици и възможност за провал.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам, шефе?

Шефът се извърна за момент и заразглежда бележника си. Взе една визитка и я подаде на Хари през бюрото. Бош я взе и я погледна. На визитката се мъдреше името на Конър Спивак с телефонен номер отдолу.

— Това е човекът на кмета. Дръж ги в течение за хода на разследването.

— Искаш да кажеш бившия кмет, нали?

Малинс го изгледа, сякаш искаше да каже, че няма време за тези неща.

— Просто ги дръж в течение.

Бош прибра визитката в джоба на ризата си. Знаеше, че ще казва на Спивак колкото се може по-малко за разследването. Шефът вероятно също го знаеше.

— Така значи — каза той. — Мислиш ме за дъртак...

Шефът се усмихна.

— Не го приемай като обида, Хари. Това е комплимент. Дъртаците знаят най-много. Имат най-голям опит.

Бош кимна.

— Благодаря, че ми каза.

След пресконференцията се събраха в кабинета на капитан Краудър — Бош, Сото и лейтенант Уинслоу Самюълс, заместник-началникът на отдел „Неприключени следствия“. Бош им разказа за резултата от лабораторния анализ и най-вече, че Мерсед е бил прострелян с карабина — факт, който беше останал неизвестен през десетте години разследване. Обясни, че засега иска тази информация да не стига до медиите. Краудър и Самюълс се съгласиха.

— И накъде смяташ да се насочиш сега? — попита Краудър.

— Пушката променя нещата — каза Бош. — Стрелба от кола с пушка? Я стига. Малко е вероятно. Заблуден куршум от квартала? Може би. Но пушката все пак ни дава нещо ново.

— Е, това определено е извън протокола на отдела — рече Самюълс. — Няма магически куршум, няма случай. Трябва да се прехвърли на Специални убийства, те да му берат грижата.

Когато ставаше въпрос за стари случаи, Неприключени следствия следваше протокол. Отделът разчиташе на нови улики като критерий за подновяване на разследването. Обикновено тези улики идваха от прилагането на последните постижения в съдебната медицина и използването на националните бази данни за откриване на престъпници чрез ДНК, балистична експертиза и пръстови отпечатъци. Това беше голямата тройка. Към тях спадаха и магическите куршуми. Без откриване на съответствие в базите данни случаят се приемаше за неразрешим и по правило се връщаше в архивите.

Съгласно този протокол случаят Мерсед също трябваше да се върне в архива. Изваденият от тялото на жертвата куршум нямаше съответствия в националната балистична база данни. Въпреки че бяха установили типа и модела на оръжието, това обикновено не беше достатъчно. Но поради вниманието на медиите и политиката около случая, без да споменаваме и интереса от КНП, беше ясно, че разследването ще продължи. Самюълс твърдеше, че това не е работа на

Бош и Сото и на Неприклучени следствия — все пак той отговаряше за успеваемостта на отдела и оправдаването на разходите му въз основа на разкритите случаи и не искаше някой от екипите му да затъне в блато, от което няма надежда за измъкване.

— Искам да го задържа — каза Бош и погледна Краудър. — Шефът го даде на нас, така че ще работим по него.

— При последната ми проверка работеше върху шестнайсет случая, Бош — намеси се Самюълс.

— Всички те чакат резултати от лабораторни изследвания. Трябва да направим нещо по този случай. Пушката е първата нова следа за десет години. Да започнем с нея. Ако от лабораторията изникне нещо по другите случаи, ще се справим.

— Освен това проведохме и пресконференция — побърза да добави Сото. — Какво ще кажат, ако днес работим по случая, а утре го поема друг?

Краудър кимна замислено. Бош хареса намесата на Сото, макар че тя сигурно не си даваше сметка, че е попаднала на мушката на Самюълс. И че може да си плати по-късно.

— Засега оставяме нещата такива, каквито са — каза Краудър. — Продължете работа по това чудо и ще се срещнем отново след четирийсет и осем часа. След това ще докладвам в КНП и ще мислим какво да правим нататък.

— Това не е студен случай — каза Самюълс. — Човекът умря вчера.

— Ще говорим отново след четирийсет и осем часа — повтори Краудър, с което сложи край на дискусията.

Бош кимна. Това беше първото, което искаше да чуе — че двамата със Сото ще продължат да работят по случая, пък било то и само през следващите два дни. Но не беше единственото, което искаше.

— А какво ще правим, когато започнат да звънят телефоните покрай наградата, обявена от бившия кмет? — попита той. — Можем ли да разчитаме на някаква помощ?

— Това беше просто рекламен трик — каза Краудър. — Нали ще се кандидатира за губернатор.

— Няма значение — рече Бош. — Пак ще получаваме обаждания и ще се наложи по цял ден да киснем на телефона.

Краудър погледна Самюълс и той поклати глава и каза:

— Всички работят по случаи. — Имаше предвид другите екипи в отдела. — А сега вие двамата отпадате. Не виждам как мога да намеря някой свободен.

Загубата на Бош и Сото за неизвестно колко време беше проблем за Самюълс и той нямаше абсолютно никакво намерение дори да помисля да отделя други детективи да отговарят на телефоните.

Бош очакваше искането му да бъде отхвърлено, но това можеше да се окаже добре дошло по-късно, ако на двамата със Сото им потрябва нещо друго. Краудър работеше в стил „ти на мен, аз на теб“ и едно напомняне за предишен отказ можеше да наклони везните в тяхна полза.

— И още нещо — каза Самюълс. — Този Мерсед всъщност бил ли е гражданин?

Бош го изгледа за момент, преди да отговори. Сото го изпревари.

— Защо? — попита тя. — Има ли някакво значение?

Уцели право в десетката. Ако Самюълс намекваше, че не може да отдели допълнително хора по случая, защото жертвата не е американски гражданин, тя щеше да поиска това да се обяви публично. На Бош му хареса, че зададе въпроса. Но преди Самюълс да успее да отговори, се намеси Краудър:

— Ще видя какво мога да направя. Може би някоя от дамите от КНП ще може да слезе и да вдига телефона няколко дни. И без това мислех да помоля шефа да ни помогне за обажданията, които получаваме всеки ден. Ще ви уведомя. Честно казано, след номерата, които Зеяс скрои на управлението, нямам нищо против да го видя как подписва чек за петдесет хилядарки.

— Разбрано — каза Бош.

Вярно беше. Като кмет Зеяс определено не можеше да се нарече приятел на управлението. Ползваше се с подкрепата на мнозинството в градския съвет, което споделяше политиката му и изпълняваше исканията му. През осемте години контрол върху градската управа те редовно окастриха бюджета на управлението за извънреден труд и категорично се обявяваха против дори съвсем мижаво увеличение на заплатите на деветте хиляди градски полицаи.

Бош разбра, че срещата е приключила. Стана и Сото последва примера му. Самюълс остана да седи. Явно имаше да обсъжда разни

неща с капитана на четири очи.

— Ще поговорим отново след четирийсет и осем часа, Хари — каза Краудър.

— Разбрах.

Бош и Сото се върнаха в клетката си. Бюрата им бяха избутани до параваните и двамата работеха с гръб един към друг. Разположението беше останало от работата с предишния му партньор, Дейв Чу. Тогава вършеше работа, защото Чу беше опитен следовател и нямаше нужда Бош непрекъснато да го гледа какво прави. Сото обаче беше далеч от статута на ветеран и Бош беше поискал от Градски услуги да дойдат и да променят подредбата така, че бюрата да са обърнати едно към друго. Беше пратил молбата още щом Сото постъпи в отдела и все още чакаше.

Инструментът, кутията и папките бяха на бюрото му. Бяха ги зарязали така, преди да отидат на пресконференцията. Още откакто излязоха от участъка в Холенбек Бош изгаряше от нетърпение да отвори кутията и да се заеме със случая. Остана прав и сръза червеното тиксо с джобното си ножче. Върху кутията нямаше стикер с опис, така че нямаше представа преди колко време Рохас и Родригес са я запечатали.

— Хареса ми онова, което каза — рече той. — Че трябва да задържим случая за нас.

— Беше повече от ясно — отвърна Сото. — Защо според теб Самюълс попита дали Мерсед е гражданин?

— Защото е чиновник. Интересува го статистиката и как всички да работят по лесните случаи, защото това води до по-добра статистика. Страшно му се иска да забравим за Мерсед и да се заемем с някоя лека задача.

— Означава ли това, че ако Мерсед не е гражданин, няма да е от значение и можем да продължим със следващия случай?

Бош я погледна и каза:

— Политика. Добре дошла в Убийства.

Отвори кутията и се изненада, понеже тя се оказа почти празна. Извади две купчини дискове, захванати с ластици. Остави ги настрана и вдигна отделно пакетирани окървавени дрехи. Беше Мариачи костюмът, който Мерсед носел, когато го простреляли.

— Мамка му — изруга Бош.

— Какво има? — попита Сото.

Бош вдигна кафява хартиена торба, в която имаше бяла риза със засъхнала кръв по нея.

— Ризата на Мерсед. Носел я е, когато са го простреляли.

Подаде ѝ торбата. Сото я взе и надникна вътре.

— Добре. И какво?

— Ами, все още не зная много за случая, защото не сме прегледали документацията, но си спомням, че когато се надпреварваше за кметския пост, Зеяс неизменно изкарваше Мерсед в инвалидната му количка на всичките си мероприятия. И понякога той беше облечен в окървавената риза, която е носил онзи ден на площада.

На лицето на Сото се изписа ужас при мисълта, че Зеяс, нейният герой, ще падне толкова ниско да мами публиката, за да печели симпатия и гласове.

— Толкова е *тъжно*, че би направил подобно нещо.

Бош открай време беше цинично настроен към всички политици, но му стана гадно, че е дал такъв урок на Сото.

— По дяволите, може пък изобщо да не е знаел — каза той. — Видя онзи Спивак, който работи за него и беше на пресконференцията, нали? Вре се в градската политика, откакто се помня. Той е от онези типове, които ще скалпят подобно нещо и няма да тормозят кандидата си с подробностите. Чиста проба наемник.

Сото му върна торбата с ризата, без да каже нито дума. Бош я сложи на бюрото си при другите дрехи и отново погледна в кутията. На дъното имаше снимки от мястото на инцидента и това беше всичко. Бош остана разочарован, че по случая има толкова малко физически улики.

— Това е — каза той. — Успели са да съберат само това.

— Съжалявам — рече Сото.

— За какво съжаляваш? Вината не е твоя.

Взе едната купчинка дискове и махна ластика. Купчината се състоеше от шест пластмасови кутии, върху които бяха отбелязани имена, дати и събития — всички преди деня на стрелбата на Мариачи Плаза. Четири бяха на сватби, а другите два — на рождени дни.

— Явно са видеозаписи на групата на Мерсед от сватби и други такива — каза Бош.

Махна ластика на втората купчинка и този път попадна на различни надписи.

Мост на 1-ва улица

Музикален магазин Мариачи

Poquito pedro's

— „Покито Педро“ — прочете на глас.

— Малкия Питър — обади се Сото.

Бош я погледна.

— Съжалявам — рече тя. — Естествено, че можеш да си го преведеш.

— Престани да се извиняваш на всеки пет минути. Мисля, че това са записи от камери на площада. „Покито Педро“ е ресторант на половин пряка от площада, видях го днес, докато минавахме покрай него. Сложиха камери и на моста на Първа като опит да спрат самоубийствата.

— Какви самоубийства?

— Преди десетина-дванайсет години едно момиче скочи от моста. После се появиха куп подражатели. Други хлапета. Шантава работа, сякаш самоубийството е заразно или нещо такова. Затова от „Калтранс“ сложиха камери, за да наблюдават моста от централата си. Имат камери и на други популярни места за самоубийства. Нали се сещаш, ако им се стори, че някой се опитва да събере кураж да скочи, изпращат човек, който да се опита да го спре.

Сото кимна.

— Ще трябва да ги прегледаме — каза Бош.

— Сега ли? — попита Сото.

— Когато стигнем до тях. Трябва да прочетем документацията. Това винаги е отправната точка.

— Как ще си ги разделим?

— Никак. И двамата трябва да се запознаем с всички аспекти на случая. И двамата ще прочетем всичко, дори папката със сигналите. Но ако ги дадем да им направят копие, ще изгубим цяла седмица. Затова предлагам ти да започнеш, а аз ще отскоча до лабораторията да взема куршума и доклада на Чун. Когато се върна, сигурно ще си на втората папка и аз ще се заема с първата.

— Не, по-добре е ти да започнеш. Срещата ми е в един. Мога да ида до лабораторията сега, после да хапна нещо и да продължа за

Китайския квартал. Когато се върна, ще си на втората папка.

Бош кимна. Идеята, че може още сега да се гмурне в документацията, му харесваше. Под „срещата ми“ Сото имаше предвид седмичното посещение при психотерапевта на управлението в Центъра за поведенчески науки в Китайския квартал. Понеже беше участвала в престрелка със смъртни случаи — в случая партньорът ѝ и двама престъпници, — правилникът изискваше да остане под наблюдението на специалист и да се подложи на терапия на посттравматичен стрес в продължение на една година след инцидента.

— Става.

Бош остави двете купчини дискове в края на бюрото си и прибра дрехите в кутията. После сложи кутията на пода зад стола си и се съсредоточи върху калъфа на инструмента. Преди да го отвори, разгледа всички стикери по капака. От тях ставаше ясно, че Мерсед е бил пътуващ музикант, гастролирал из цялата Централна долина до Сакраменто и през цяло Мексико. Имаше стикери и от гранични градчета в Аризона, Ню Мексико и Тексас.

Отвори калъфа и разгледа вихуелата. Беше поставена в гнездо, тапицирано с пурпурно кадифе. Бош предпазливо вдигна инструмента, като го държеше за грифа. Завъртя го, за да види изходната дупка на куршума. Беше по-голяма от входната, защото куршумът беше започнал да се сплесква още при първия удар.

Взе инструмента като музикант, за да провери къде би трябвало да го улучи куршумът.

— Изкарай „Стълба към небето“, Хари.

Бош погледна към съседната клетка. Заявката беше от Тим Марсия, шегаджията на отдела.

— Не е в моя стил — отвърна Бош.

Според статията в „Таймс“, която беше прочел сутринта, когато бил прострелян, Мерсед седял на маса за пикник. Бош седна на стола и опря инструмента на бедрото си. Издрънка с петте струни веднъж и отново погледна къде се пада дупката от куршума.

— След като вземеш нещата от Чун, мини през балистичния отдел и намери някой, който да ни чака утре на Мариачи Плаза с траекторен комплект.

Сото кимна.

— Добре. Какво е траекторен комплект?

— Тръби и лазери.

Бош издрънка отново със струните.

— Имаме две дупки в това нещо и знаем къде е спрял куршумът в тялото на Мерсед. Ако успеем да определим мястото и положението му, може би ще успеем да определим откъде е дошъл куршумът. Вече знаем, че е стреляно с пушка, и си мисля, че трябва да търсим удобна за стрелба позиция.

— Рохас и Родригес вече не са ли го направили?

— Не и ако са предполагали, че е било стреляно с пистолет или от движеща се кола. Както казах на капитана, пушката променя всичко. Това означава, че стрелбата може да не е била напосоки. Вероятно не е стреляно от кола и може дори да не е свързано с банди. Започваме от нулата и първата ни работа е да разберем откъде е дошъл куршумът.

— Ясно.

— Добре. Ще се видим след Китайския квартал.

Бош можеше да каже много за детективите и работата им по случаите по досиетата, които са оставили. Пълните и подробни обобщения, четливите бележки и логично подредените доклади бяха все белези на добре проведено разследване. Бош знаеше също, че при повечето детективски екипи има разделение на труда. Често единият следовател поемаше бумажината, защото имаше усет към писаното слово или просто защото така му допаднаше. Беше просто като разделянето на мозък и мускул. В своите екипи Бош винаги бе предпочитал да избягва бумажината. Но не му се получаваше винаги и той задължително обръщаше внимание на детайлите, когато му се налагаше да поеме ролята на пишещия.

При двойката Рохас-Родригес явно Родригес се беше занимавал с писането. Подписът му се мъдреше на почти всички документи и това хвърляше светлина върху негодуванието му, че са им отмъкнали случая. Обобщенията му бяха стегнати и завършени. Никакви полицейски жаргони или подход в стил „само фактите, госпожо“. Обобщенията на свидетелските показания успяваха да представят личността на човека наред със самите показания и това беше от голяма полза за Бош. Документацията го накара да осъзнае, че е преценил неправилно Родригес и Рохас при срещата им в Холенбек. Родригес беше ядосан, защото му пукаше за случая, докато партньорът му Рохас не изпитваше такава дълбока връзка с разследването. Иначе казано, Бош трябваше да намери начин да се свърже с Родригес и да преодолее гнева му. Той беше човекът, към когото следваше да се обърне при нужда.

Основните факти по случая бяха изложени на първите страници на синя папка, която едва сега щеше да се нарече досие на убийство. Докладът за инцидента от 11 април 2004 г. включваше кой, какво, кога и къде и беше основният документ в случая.

Орландо Мерсед и тримата му колеги от групата имали изпълнение по-рано през деня — петнайсети рожден ден на момиче,

организиран от родителите му на острова в средата на езерото в Ехо Парк. Било събота, най-натовареният ден за музикантите, така че бандата се върнала с микробуса си на Мариачи Плаза с надеждата да си намери втора работа за вечерта. Площадът бил пълен с други надяващи се да намерят клиенти Мариачи. Четиримата от „Лос Рейес Халиско“ си намерили свободна маса за пикник на източната страна на площада. Четиримата свирели с инструментите си и правели традиционни надсвирвания с други групи. Какофонията била толкова силна, че малцина чули изстрела. Според онези, които го чули, той дошъл от западната страна на триъгълния площад, откъм Бойл Авеню. Родригес беше отбелязал в доклада си, че според показанията на очевидците Мерсед седял върху бетонната маса с крака на пейката. Останалите от бандата не чули изстрела и не забелязали, че е прострелян, докато той не се проснал от масата на земята. Един от музикантите се обадил на 911 в 16:11 ч.

Тъй като някои чули изстрела, а други не, докладите описваха сцената на площада като хаотична. Онези, които чули изстрела или видели как Мерсед пада, се паникьосали и побягнали. Другите се объркали. Едни хукнали след спасяващите се, някои се въртели и се чудели какво става. При разследването не бил открит никой, който да е видял стрелец от автомобил или движещ се пеша. Очевидците не видели и камерите не записали човек, който да бяга от сцената, но мнозина посочили, че изстрелът е дошъл откъм Бойл Авеню.

Северно Бойл Авеню беше главната улица през Бойл Хайтс и пресичаше територия, контролирана от голямата и брутална улична банда испаноговорещи Уайт Фенс. Името им идваше от бялата ограда около църквата „Ла Пурисима“. Корените на бандата можеха да се проследят до един църковен клуб за мъже от 30-те години на миналия век. През десетилетията името се развило и се превърнало в символ на разделителна линия между белия англоговорещ елит на града и испанската популация на Източен Лос Анджелис. Граница между богатшите и онези, които чистели къщите и косели дворовете им. Като се остави настрана етническата гордост и солидарност, бандата станала една от най-жестоките и страшните в града, като често нейни жертви ставали и испаноезични. Графити с инициалите им можеха да се видят почти на всяка стена и повърхност на Мариачи Плаза. Отделът за борба с организираната престъпност към ЛАПУ

подозираше, че бандата редовно прибирала „такса“ от музикантите, дошли на площада да търсят работа.

Първоначално разследването на Родригес и Рохас се насочило именно към Уайт Фенс. От Бойл Авеню се отделяше Плезънт Авеню, което бележеше задната граница на площада. Там живееха неколцина от най-закоравелите членове на бандата. Макар че колегите на Орландо Мерсед казали на следователите, че не са имали пререкания с Уайт Фенс, нито са им събирали такса, в началния етап на разследването Рохас и Родригес насочили вниманието си към гангстерите от Плезънт Авеню. Неколцина членове на бандата били задържани и разпитани през дните след инцидента. Никой не казал нищо, което да уличи бандата или да насочи детективите към друг възможен мотив за стрелбата.

На Бойл и Плезънт не били намерени гилзи и точното местоположение на стрелеца така и не било определено. Бош беше поразен, че при стрелба през площад с над петдесет души на него няма нито един достоверен очевидец. Толкова голям беше страхът от Уайт Фенс.

Рохас и Родригес проучили и миналото на жертвата, за да определят дали не е имало някаква конкретна причина за прострелването на Орландо Мерсед. Не открили нищо, което да събуди подозренията им. Изглеждало, а по-късно и било обявено на широката публика, че Мерсед е случайна и съвсем невинна жертва.

Не след дълго разследването се свело до проследяване на телефонни сигнали. Нито един от тях не дал резултат. Така и не бил съставен списък на заподозрени, но от броя на докладите в досието беше ясно, че детективите са насочили вниманието си най-вече към един тартор второ поколение на Уайт Фенс, С. Б. Галардо. Инициалите скриваха името Серко Бланка. Бил кръстен от баща си на бандата, към която принадлежал.

Рохас и Родригес приложили към Галардо рутинната стратегия — да го приберат заради малко провинение и да го изпотят, докато не стигнат до нещо по-голямо. Били убедени, че Галардо знаел кой е стрелял по Мариачи Плаза дори и да не е станало лично по негово нареждане. Знаели, че Галардо върти автосервиз параван, зад който членове на бандата разфасовали крадени коли и ги продавали из Щатите и в Мексико на части и скрап. Родригес и Рохас заедно с

детективи от отдел „Автомобилни кражби“ нахлули в „Ел Пуенте Ауто“ на Първа улица десет дни след стрелбата. Галардо бил арестуван за кражби и притежание на крадено имущество, след като проверката на серийните номера на различни части в сервиза му доказала, че са свързани с откраднати коли от Уестсайд и долината Сан Фернандо.

Но типът, кръстен на бандата си, не се пречупил. Въпреки продължилите няколко часа разпити във връзка с прострелването на Мерсед Галардо отказал да признае, че е замесен по какъвто и да било начин. После съвсем отказал да говори пред детективите и накрая се признал за виновен за една-единствена кражба на кола и прекарал половин година в затвора „Уейсайд Онър Ранчо“.

В заключението си за С. Б. Галардо Родригес отбелязваше, че той си остава един от основните заподозрени в инцидента с Мерсед. В доклада се изказваше предположението, че мотивът зад стрелбата бил музикантите на Мариачи Плаза да бъдат сплашени, за да плащат с по-голяма готовност таксата за защита. Според тази теория Мерсед бил случайна жертва на изстрелян напосоки куршум. Детективите от Холенбек бяха разговаряли с Галардо за последен път преди две години, когато бил прибран в „Сан Куентин“ за опит за убийство. Както и преди, Галардо не им казал нищо.

Бош приключи с прегледа на двете папки преди Сото да се върне от срещата си в Китайския квартал. Продължи с дисковете, като ги пусна на лаптопа си. Започна със записите на изпълненията. Няколко минути гледа как групата свири на различни забавления на открито и закрито. Съсредоточи се най-вече върху Орландо Мерсед, гледаше го как свири и как държи инструмента си. Само в един случай свиреше седнал, но това беше на някаква сватба и за четиримата музиканти имаше столове на сцената. Бош забеляза, че Мерсед не опира инструмента на бедрото си. Държеше го по-високо, опрян на обемистото му шкембе. Това трябваше да се има предвид при опита да се възстанови траекторията на куршума, който го беше улучил. Как свиреше седнал и как държеше инструмента си бяха две от основните неща.

Едно от изпълненията на „Лос Рейес Халиско“ беше от деня на стрелбата — по време на рождения ден в Ехо Парк. Бош бе превъртял набързо повечето други записи, но изгледа този внимателно с надеждата да забележи нещо, което може да му даде идея за случилото

се няколко часа по-късно. Разбира се, знаеше, че Рохас и Родригес също са гледали внимателно записа, но въпреки това го направи. Беше уверен в себе си като следовател и смяташе, че вижда неща, които другите не забелязват. Знаеше, че това е егоистично, но здравето его беше задължително в неговата работа. Трябва да вярваш, че си по-умен, по-корав, по-дързък и по-як от човека срещу тебе. А когато работиш по стари случаи, трябва да вярваш същото за детективите, които са разследвали преди теб. В противен случай с теб е свършено. Именно това усещане за мисия искаше да втълпи на Сото през последната година от кариерата си.

Видеото от Ехо Парк показваше щастливо семейство, празнуващо quinceanera на дъщеря им. Имаше много приятели и роднини, масите за пикник бяха отрупани с традиционни храни и подаръци. Момичето в центъра на вниманието беше с бяла рокля и тиара, на която беше изписано числото 15. Имаше си почетна свита от шест други момичета. Хората танцуваха, а групата свиреше песни, които явно бяха традиционни за празненството. В един момент родителите на момичето изпълниха две културни традиции — майката връчи на дъщеря си „последната кукла“, символизираща края на детството, а баща ѝ смени сандалите ѝ с обувки на високи токчета, символизиращи началото на зрелостта.

Видеото беше запечатало толкова много любов и горчивина, че Бош за момент забрави за случая и мислите му се насочиха към собствената му дъщеря. Винаги изпитваше вина, когато си помислеше за нея. Бош беше самотен родител, но най-вече отсъстващ родител заради дългите часове на работа. Дъщеря му сега беше на седемнайсет и не бе имала парти за шестнайсетия си рожден ден. Бош никога не ѝ беше организиран специално празненство, винаги празнуваха само двамата. Партито в Ехо Парк му напомни за многобройните му провали като баща и в гърлото му заседна буца.

Изключи видеото. Не беше видял нищо, което да му даде представа за стрелбата, която щеше да се случи няколко часа по-късно. Мерсед и колегите му бяха професионалисти и не се смесваха с гостите. Рядко попадаха във фокуса на камерата, но на няколко пъти се появяваха на заден план. Бош извади диска и се зае с втората купчина.

Тези дискове съдържаха записи от охранителните камери в района, които не бяха насочени към самия площад и улавяха само

откъси от случилото се през деня. За изненада на Бош първият запис показваше прострелването на Мерсед, макар че картината беше заснета отдалеч и бе неясна. Доколкото знаеше, записът никога не бе пускан в медиите. Картината беше заснета от музикален магазин, намиращ се на Първа улица. Камерата беше монтирана в горния ъгъл, с цел да документира и обезкуражава кражбите, но обхватът ѝ минаваше през витрината и достигаше площада.

Бош върна частта с прострелването и я прегледа няколко пъти, като наблюдаваше как Мерсед дрънка на инструмента си, докато ударът на куршума не го изхвърля назад през масата и не го стоварва на земята. Накрая остави записа да продължи и внимателно загледа суматохата след стрелбата. Образът беше мътен от разстоянието и надписа върху витрината. Освен това камерата беше фокусирана към магазина, а не към ставащото на улицата.

В момента на прострелването Мерсед беше заобиколен от колегите си. Седеше на масата с крака на седалката на пейката. От дясната му страна седеше акордеонистът, а отляво и на крачка назад беше китаристът. Зад масата минаваше тромпетистът, който държеше инструмента си с две ръце и тъкмо го вдигаше към устата си.

Хари отново се загледа как куршумът отхвърля Мерсед назад. Тромпетистът моментално побягна надясно и излезе от кадър, а китаристът приклепна под масата и вдигна китарата пред себе си като щит. Акордеонистът като че ли се беше объркал от ставащото. Личеше, че отначало не е осъзнал, че Мерсед е прострелян. Едва когато видя как китаристът се крие под масата, той също скочи на земята и потърси прикритие. След един дълъг момент двамата се изправиха и пристъпиха към Мерсед да му помогнат. Тромпетистът се върна в кадър и също клекна до падналия си другар.

Бош продължи да гледа. След секунди хора се затичаха към масата за пикник и се струпяха около простреляния. Трудно беше да се види Мерсед наред цялата суматоха.

През следващите трийсет минути Бош гледаше как парамедиците и полицията се отзовават на повикването. Оказаха първа помощ на Мерсед, докато лежеше на земята, след което го качиха на носилка и го изкараха от кадър. Масата за пикник и районът около нея бяха отцепени с жълта лента и полицаите започнаха да събират очевидци за

детективите. Точно тогава записът свърши и Бош се зачуди дали Родригес и Рохас не са го редактирали и дали няма още нещо.

Провери другите два видеозаписа, но на тях нямаше нищо толкова интересно или полезно. И на двата имаше отбелязан час, което му позволяваше да определи момента на стрелбата, но иначе не носеха почти никаква нова информация. Единият запис беше от камерата на паркинга на „Покито Педро“, най-малко на една пряка разстояние. Камерата не показваше толкова Мариачи Плаза, колкото кръстовището на Бойл и Първа. Бош не видя минаваща пред обектива подозрителна кола, която да профучава през кръстовището в секундите след стрелбата.

Третият видеозапис беше от камерата за самоубийци на моста на Първа. Тя се намираше на няколко преки от площада и образът се препречваше от стария хотел на ъгъла на Бойл и Първа. Бош прегледа записа веднъж, определи го като безполезен и извади диска от лаптопа.

Замисли се за момент върху положението. Знаеше, че трябва да си уреди среща с Родригес и Рохас и да обсъдят куп детайли по случая, вместо да ги тормози за всяко нещо поотделно, но въпреки това вдигна телефона и се обади в детективското бюро в Холенбек. Попита конкретно за Родригес, макар че Рохас сигурно щеше да е по-отзивчив.

— Детектив Родригес.

— Бош се обажда. Как сте?

Отговор не последва. Бош изчака момент и продължи:

— Току-що приключих с преглеждането на документите по случая.

Пак замълча. Пак никаква реакция от другата страна.

— Няма да ви четкам с обяснения колко сте били изчерпателни. Знаете си го. Имам обаче няколко въпроса. Можех да потърся Рохас, защото не се правеше на интересен, но въпреки това потърсих теб. Това е твой случай, Родригес. Личи си. Реших, че ти си човекът, с когото трябва да разговарям. Можеш ли да ми помогнеш?

Отново не последва отговор, но този път Бош зачака. Накрая Родригес заговори.

— Какво искаш да знаеш, Бош?

Хари кимна. Инстинктът не го беше подвел. У добрите ченгета винаги го има онова кухо място вътре. Празното пространство, където винаги гори огън. За нещо. Наречи го жажда за справедливост. Или

желание да научиш как са станали нещата. Или необходимост да вярваш, че лошите няма да останат завинаги скрити в тъмното. В крайна сметка Родригес беше добро ченге и искаше същото, което искаше и Бош. Щеше да превъзмогне яда си и щеше да сътрудничи, ако това можеше да доведе до справедливо наказание за убиеца на Орландо Мерсед.

След телефонния разговор Бош седна зад компютъра и започна да пише първия си доклад по случая Мерсед. Беше предимно допълнения, включващи причината за смъртта, и преглед на съществуващите сведения и улики. Работеше от двайсетина минути, когато телефонът на бюрото му иззвъня. Вдигна го, без да поглежда дисплея: предполагаше, че Сото се обажда след сесията с психаря.

— Бош.

— Искам да се регистрирам за наградата.

Бош осъзна, че обаждането е резултат от изявлението на бившия кмет. Докато отговаряше, отвори браузъра си и влезе в сайта на „Лос Анджелис Таймс“.

— В какъв смисъл „да се регистрирате“, сър? Това не е лотария. Разполагате ли с информация, която може да ни помогне?

Естествено, на първата страница на сайта вече имаше материал със снимка на Зеяс от пресконференцията и съобщение за наградата.

— Да, имам информация — заяви обажданият се. — Стрелецът се казва Хосе. Можете да си го запишете.

— Хосе кой?

— Не знам. Знам само, че е Хосе.

— Откъде знаете?

— Просто знам.

— Значи той е бил стрелецът?

— Точно така.

— Познавате ли този човек? Знаете ли защо го е направил?

— Не, но съм сигурен, че ще разберете всичко, след като го арестувате.

— Къде да го арестувам?

Човекът от другата страна се присмя на въпроса.

— Не знам. Вие сте детективът.

— Добре, сър. Значи казвате, че трябва да намеря и арестувам мъж на име Хосе. Без фамилия, без известен адрес. Знаете ли как

изглежда?

— Като мексиканец.

— Добре, сър, благодаря.

Бош тресна телефона и промърмори под нос:

— Кретен!

Телефонът извънхия отново още преди да е махнал ръката си от слушалката. Той вдигна и каза раздражено:

— Бош.

— Имам въпрос относно наградата.

Гласът беше друг.

— Какъв е въпросът?

— Ако се предам, ще получа ли парите?

Бош замълча за момент. Инстинктът му подсказваше, че и това обаждане е фишек като предишното.

— Добър въпрос — каза той. — Не виждам защо не. Наградата е за информация, която ще доведе до осъждане на извършител. Мисля, че признанието може да се определи като такава информация. Смятате ли да си признаете?

— Да, смятам.

— Но ще трябва да можем да докажем, че точно вие сте го направили. Не можем просто да приемем думите ви за чиста монета, нали разбирате?

— Разбирам.

— Е, защо го направихте?

— Защото мразя Мариачи гадостите. Това е Америка. Щом си дошъл в Америка, ще свириш американска музика.

— Разбирам. А какво оръжие използвахте?

— Моя „Смит и Уесън“. Добър стрелец съм.

Бош кимна. Инстинктът не го беше подвел.

— Не се и съмнявам. Благодаря за обаждането.

Затвори и изгледа продължително телефона; очакваше да звънне всеки момент. И той го направи, но този път дисплеят показваше, че е вътрешна линия. Той вдигна слушалката.

— Бош.

— Детектив, обаждат се Гуен от ТЦ.

От вътрешната телефонна централа. Бош не беше сигурен къде точно в сградата се намира. Операторите поемаха всички обаждания

по общите линии като номера на Убийства и обири, обявен в статията в „Таймс“ — и ги прехвърляха към когото е необходимо.

— Слушам те, Гуен.

— В момента ми говорят на испански за наградата за Мерсед. Искате ли да поемете обаждането?

Бош поклати глава. Лавината обаждания, за която бе предупредил Краудър и Самюълс, тепърва започваше да набира сила.

— В момента нямам човек, който да говори испански. Запиши името и телефона и някой ще позвъни по-късно.

— Разбрано.

Бош затвори, този път малко по-внимателно. Влезе в сайта на „La Opinion“, щракна върху Locales и както очакваше, отново видя снимка на Зеяс и материал за случая Мерсед и обещанието за награда. Донякъде се втрещи от скоростта, с която медиите раздухваха новината.

Върна се към доклада и набра скорост. Искаше да се махне от офиса, независимо дали Сото ще се върне скоро, или не. Имаше чувството, че телефонът скоро ще му натези като воденичен камък на шията. Щеше да се удави в обаждания. Преди да приключи с писането, телефонът иззвъня още веднъж. Отново беше първият обадил се.

— Хей, не ми записахте името за наградата.

— Точно така, сър. Не ми трябва името ви.

— Ами как тогава ще си получа наградата?

— Няма награда. Не и за вас.

— Казвам ви, човекът се казва Хосе. Той го направи.

— Ако арестуваме тип на име Хосе, обадете ми се отново, става ли?

Този път тресна телефона толкова силно, че привлече вниманието на детективите от другите клетки. Не им даде никакви обяснения. Ръката му още беше върху слушалката, когато телефонът иззвъня пак. Бош вдигна и се тросна:

— Да?

— Гуен от телефонната централа...

— О! Да, Гуен, какво има?

— Просто исках да ви кажа, че жената, която говореше на испански, отказа да си даде името и номера.

— Добре, Гуен. Поне това обаждане няма да го мисля. Благодаря ти.

Бош бързо приключи доклада, разпечата го на перфорирана хартия и го прибави към досието. После вдигна телефона, звънна в централата и поиска да говори с Гуен.

— Гуен, детектив Бош е. Излизам по работа, партньорът ми също не е на разположение. Ще бъдеш ли така добра да пренасочваш всички обаждания за случая Мерсед и наградата към лейтенант Самюълс?

— Лейтенант Самюълс. Да, мога.

— Добре. Благодаря ти. Направо можеш да оставиш бележка до второ нареждане всички подобни обаждания да се прехвърлят на лейтенанта.

— Ще го направя, детектив. Хубав ден.

— И на теб, Гуен.

Бош стана и погледна часовника над вратата на отдела. Психарските сесии на Сото обикновено продължаваха около час, с по половин час път в двете посоки. Дори да бе минала през лабораторията да вземе куршума от Гън Чун, вече трябваше да се е върнала. Това го подразни, защото Сото по принцип имаше склонност да изчезва или да губи представа за времето. Трябваше да задвижи нещата, а тя пропускаше екшъна. Не му се искаше да звъни на мобилния ѝ, защото можеше все още да е с доктор Инойос, главния психотерапевт на управлението. Ядоса се, че Сото дори не си беше направила труда да му пусне есемес, че ще се забави. Все пак не беше негова работа да пуска съобщения или да се обажда да я пита къде е.

Взе ключовете и дисковете. На дъската до изхода написа до името си *Лаборатория* и излезе.

Родригес му беше казал, че с Рохас не са занесли записите от охранителните камери в лабораторията, за да се опитат да изчистят картината. Обясни, че не видели смисъл да го правят, тъй като камерите не били заснели извършителя. Пък и преди десет години специалистите по видеозаписи бяха просто лабораторни плъхове, преглеждащи отново онова, което детективите вече са проучили.

Днес беше различно. Имаше цял отдел за обработка на аудио-визуални записи и специалистите можеха да подобряват звук и картина и често да изкарат информация, която оставаше скрита при повърхностно наблюдение. Последното десетилетие беше станало

свидетел на истинска експлозия в използването на видеозаписите в разследването на престъпления. Ел Ей беше град на обществени и частни камери и стандартният протокол вече включваше да се търсят камери в района на местопрестъплението — по същия начин, по който ченгетата чукаха по вратите и издирваха очевидци. Това наложи обособяването на специален отдел за анализ на видеозаписи. Камерите бяха от най-различен вид и бяха необходими сериозни умения, за да измъкнеш целия потенциал от записаните картини и звуци от или около местопрестъплението.

Пътят до лабораторията отне на Бош двайсет минути. По пътя му се обади Сото и му каза, че току-що е приключила сесията с психотерапевта.

— Забави се заради нови участници в престрелка — каза тя. — В момента пътувам за лабораторията да взема куршума.

— Не се безпокой за това — отвърна Бош. — Аз също пътувам натам с видеозаписите. Ще отскоча през Гън и ще взема куршума.

— Мислех си...

Тя не довърши, но Бош разбра какво се канеше да попита.

— Да, прегледах всички материали и в тях няма много — каза той. — Камерата от музикалния магазин е заснела прострелването на Мерсед, но всичко е доста размазано и неясно. Надявам се в лабораторията да успеят да направят нещо по въпроса.

— Добре.

Тонът ѝ не беше особено доволен.

— Ако искаш, мога да изчакам да видиш записите и да ги занеса после.

— Не, не, остави им ги. След това в отдела ли се връщаш?

— Всъщност гледам да съм по-далеч от отдела. Медите вече раздухаха обещанието за награда на бившия кмет и започнаха да звънят какви ли не хора. Искam да работя по случая, а не да вися на телефона.

Бош влезе на паркинга пред лабораторията и започна да се оглежда за свободно място.

— Ами ако получим достоверно обаждане?

— Мен ако питаш, шансът е едно на милион. Но ако някой наистина иска да издаде стрелеца, ще стигне до нас. Както и да е, успях да уредя всички обаждания да се пренасочват към Самюълс. Кой

знае, може пък и да се навие да сложи някой на телефона, за да можем да работим по случая.

— Добре, утре по кое време да уговоря определянето на траекторията на куршума?

Бош беше забравил за това. Сега си помисли, че може би избързват.

— Задръж засега. Да видим какво ще излезе от видеозаписа. Той също може да ни помогне с траекторията.

— Добре. Тогава къде ме искаш?

— Дай ми половин час и ще се срещнем на Мариачи Плаза. Да видим дали медиите са оставили мястото на мира.

— Значи ще мога да отскоча до „Старбъкс“. Искаш ли нещо?

Бош се замисли за нивото кофеин в кръвта си.

— Не, нищо. Ще се видим по-късно.

Паркира и слезе от колата. Докато вървеше към стъклената врата на сградата, телефонът му извъня отново. Беше лейтенант Самюълс.

— Бош, къде си, по дяволите?

— Тъкмо влизам в лабораторията. Записал съм го на дъската. Какво става?

— Става това, че телефонът вече пуши от обаждания.

— И какво очакваш от мен, лейтенант? Работя по случая. Трябва да се отбия на две места в лабораторията и после имам среща с партньора си на местопрестъплението. Казах ти, че това с висенето на телефона няма да стане.

— Къде е Лъки Люси?

— В сряда следобед има сеанси с психотерапевта. Нещо читаво от обажданията?

— Откъде да знам, мамка му! Ти си ме насадил, Бош!

— Нищо и никого не съм насаждал. Изобщо не исках да става дума за никакви награди. Знаех, че...

— Няма значение. Ще сложа някой на телефона. От утре сутринта.

Самюълс затвори, без да дочака отговор. Докато прекрчаваше прага на лабораторията по криминалистика, Бош се усмихваше.

Лусия Сото вече беше на Мариачи Плаза и го чакаше. На пръв поглед наоколо не се навъртаха никакви медии. Бош тръгна през площада, като се оглеждаше. Мястото започваше да се пълни с музиканти, надяващи се да си уредят вечерно изпълнение. Покрай тротоара бяха паркирани броня до броня ярко оцветени микробуси с имената и телефонните номера на групите. Всички пейки и маси на площада бяха заети.

Сото говореше с трима мъже, нагъчкани на една пейка. Калъфите с инструментите лежаха в краката им. Бяха облечени с еднакви черни къси куртки със златен брокат и бели ризи с върви вместо копчета. Бош им кимна, докато заставахе до партньорката си. Сото държеше някаква разновидност на айскафе с бита сметана отгоре.

— Хари, тези хора са били тук в деня, когато е бил прострелян Мерсед — развълнувано каза тя.

— Какво си спомнят? — попита той.

— Седели са точно тук. Скочили и се скрили зад статуята, когато чули изстрела.

Бош погледна зад пейката към бронзовата статуя на жена с ръце на кръста и шал върху покрита с шарки рокля. Беше поставена на голям пиедестал от дърво и бетон. Табелата обясняваше, че жената е Луча Рейес, кралицата на Мариачи, която живяла и работила в Ел Ей през 20-те години на двайсети век. Дошла тук от Гуадалахара.

— Тогава разпитвали ли са ги?

Сото им заговори на испански и после преведе отговорите им на Бош, макар че той разбра повечето от казаното.

— Да, дали са показания.

Бош кимна, но не можеше да си спомни показания от досието, в които очевидците да съобщават, че са се скрили зад статуята. Явно обяснението е било пропуснато като маловажно.

— Помоли ги да ни покажат къде точно са се скрили.

Сото отново се обърна към мъжете и един от тях стана и отиде при статуята. Клекна, сложи ръце на пиедестала и се престори, че наднича зад краката на жената, за да види кой стреля. Гледаше към Бойл Авеню.

Бош отново кимна, докато се опитваше да си представи как е било през онзи ден.

— Какво ги кара да си мислят, че изстрелът е дошъл оттам? — попита той и посочи.

Сото преведе и мъжът отначало сви рамене, после един от другарите му на пейката отговори, но темпото му беше прекалено бързо, за да може Бош да разбере нещо.

— Каза, че чул изстрела и побягнал. Другите двама го последвали, но не били сигурни, че са чули нещо. Просто видели, че всички бягат.

— Какво е видял?

Двама от мъжете поклатиха глави, а третият каза: „Nada“.

— Познавали ли са Мерсед?

Сото отново преведе и изслуша отговорите им.

— Не точно — каза накрая. — Знаели го от площада, и толкова.

Бош се обърна и тръгна към ескалаторите на спирката на метрото. Стъклената структура, служеща за покрив, имаше характерен ацтекски мотив и бе проектирана като огромно орлово гнездо, пазещо входа. Перата бяха от разноцветни панели, които хвърляха из площада цветни петна светлина.

Между ескалаторите имаше широко стълбище, облицовано с плочки. Бош се обърна от горния край на стълбището и погледна назад през площада. После погледна наляво през Първа улица към музикалния магазин, чиято камера бе заснела прострелването на Мерсед. Премести се малко надясно и реши, че се намира много близо до мястото, където се беше намирала масата за пикник, на която беше седял Мерсед.

Обърна се отново към Бойл Авеню, откъдето беше дошъл куршумът. Тъй като вече беше отхвърлил идеята, че е било стреляно от минаваща кола и дори от нивото на улицата, погледът му се насочи към постройката на ъгъла. Навремето Бош познаваше доста добре хотел „Бойл“. Беше по-известен с неофициалното си име „Мариачи“ и представляваше триетажна сграда на повече от сто години, една от

най-старите сгради в цял Лос Анджелис. През десетилетията обаче беше занемарен и сега представляваше пълен с хлебарки бордей за пътуващи музиканти и приходящи гости. На Бош неведнъж му се беше случвало да влиза в хотела със снимка в ръка, докато търсеше някой заподозрян.

Но сега всичко беше различно. Хотел „Бойл“ беше минал през основен ремонт за милиони покрай строежа на станцията на метрото. Вече дори не беше хотел, а комплекс, предлагащ апартаменти на разумни цени и офиси. Червената му фасада и характерните куполи бяха запазени при ремонта, но дори така наречените разумни цени бяха твърде високи за повечето Мариачи, които минаваха през Източен Ел Ей. Налагаше им се да отседнат някъде другаде.

Сото дойде при Бош, проследи погледа му и попита:

— Мислиш, че е стреляно оттам ли?

— Възможно е — каза Бош. — Да идем да проверим.

Пресякоха площада. Бош забеляза, че по пейките и масите се събират все повече и повече музиканти. Беше почти пет часът, време за търсене на работа. Зад една група музиканти се виждаше малък магазин. *Libros SchminDOS*. Знакът на вратата съобщаваше, че това е книжарница и библиотека. Бош я посочи, без да забавя крачка, и каза:

— Преди да стане испанско, всичко наоколо е било еврейско. През двайсетте и трийсетте. През петдесетте всички започнали да се изнасят към Феърфакс.

— Бяло бягство — каза Сото.

— Нещо такова. Мисля, че някой от дядовците или бабите ми е живял тук. Имам някакъв спомен от това място. Старата гара в Холенбек, как идвам тук с майка ми през петдесетте...

Беше някакъв мъгляв, смътно смущаващ спомен, който не можеше да се избистри в главата му. Първите единайсет години от живота си беше прекарал с майка си и понякога сменяха жилища като приходящите гости на стария хотел „Мариачи“. Имаше твърде места за помнене, а това беше преди петдесет години. Опита се да смени темата.

— Ти къде си израснала, Люси?

— Къде ли не. Майка ми е от Ориндж Каунти при Ел Торо, а семейството на баща ми беше оттук. Неговите родители напуснали

Чавес Равин през четирийсетте. Накрая се озовали в Уестлейк и аз съм се родила там. Но израснах най-вече в долината. В Пакома.

— Това май означава, че не си фен на „Доджърс“.

— Не съм ходила на нито един мач и няма и да отида — отвърна тя. — Баща ми ще ме убие, ако разбере, че съм направила подобно нещо.

Това бе едно от най-големите заграбвания на земя в историята на града и Бош знаеше добре историята, тъй като през целия си живот се беше мъчил да съчетае любовта си към бейзбола и „Доджърс“ с грозната истина, погребана под игрището, където като момче беше гледал ударите на Санди Куфакс и Дон Дрисдейл. Имаше чувството, че всеки бляскав успех в града таи някъде в себе си тъмна жилка, обикновено директно под повърхността.

В продължение на десетилетия Чавес Равин бил бедняшки анклав на мексикански имигранти, натъпкани в колиби по хълмовете и опитващи се да си проправят път на място, където са нужни, но не и особено желани. Краят на Втората световна война довел до нов просперитет на града и федерални пари за осигуряване на жилища за бедните. Планът бил да бъдат изселени всички от Чавес Равин, паянтовите постройки да бъдат срутени и мястото да бъде застроено отново с гора от евтини жилищни блокове, в които да се настанят бившите обитатели на малката долина. Дори името на проекта отразявало величествената американска мечта за достигане на златния пръстен — Елизиан Парк Хайтс.

Някои напуснали долината доброволно, други трябвало да бъдат изкарани насила. Къщи, църкви и училища били сринати до земята. Но не бил построен нито един жилищен блок. Междувременно светът се променил. Строенето на блокове за бедните се заклеявявало като социализъм. Новият кмет нарекъл проекта нехарактерно за Америка прахосничество. Вместо него градът на бъдещето решил, че се нуждае от професионален спортен тим, който да утвърди имиджа и положението му като нещо повече от филмова колония и мъглив аванпост на западния край на страната. Бруклинските „Доджърс“ дошли на запад и на мястото, където трябвало да се издигат блоковете за бедните, бил построен бляскав бейзболен стадион. Жителите на Чавес Равин били пръснати окончателно: наследниците таяха дълбоко

в себе си обидата и до днес, а Елизиан Парк Хайтс си бе останало красиво име, така и не стигнало по-далеч от проектантските бюра.

Бош мълча, докато пресякоха Бойл и стигнаха до двойната врата на някогашния хотел „Мариачи“. Вратата беше заключена и до нея имаше домофон за връзка с обитателите и управата. Сото погледна Бош и попита:

— Искаш да влезем ли?

— Няма да е зле.

Тя натисна копчето до табелка с надпис Oficina. Ключалката избръмча, без никой да се поинтересува кой звъни. Бош вдигна очи и видя камера, монтирана в ъгъла на рамката на вратата.

Сото отвори и влязоха във вестибюла. На стената зад стъклени панели имаше указател и карта на сградата. Бош погледна първо картата и видя, че проектът за реставриране е включвал и обединяване: три сгради бяха обединени в един комплекс. Предната, оригиналният хотел „Бойл“, известен от картите от деветнайсети век като „Къмингс Блок“, сега беше преустроена като офис сграда, а другите две бяха жилищни. Бош насочи вниманието си към указателя и видя списък на най-различни офиси, повечето с пояснение Адвокат/Abogado.

— Офисът на управителя е там, Хари — каза Сото.

— Знам — отвърна той. — Ще се отбием, след като огледаме.

На втория етаж Бош видя три стъклени врати на офиси, два от които на адвокати. Надписите на вратите им обещаваха Se Habla Espanol^[1]. Третият изглеждаше свободен.

Бош отстъпи назад и огледа коридора. Беше чист и светъл, не какъвто го помнеше от предишните си посещения. Тогава тук имаше миниатюрни апартаменти и обща баня в края на коридора, от която миришеше на отходен канал. Изпита задоволство, че сградата е била спасена от такова неуважение и разруха.

Качи се по стълбите до следващия етаж, следван от Сото. Там имаше още офиси, половината от които изглеждаха празни. Опита вратата с надпис ПОКРИВ — оказа се отключена. Изкачи следващите стъпала до купола и Сото го последва.

Куполът предоставяше изглед на 360 градуса, включително и през моста към центъра на града. Бош видя бетонното речно корито и железопътните линии, които се виеха около центъра като панделка. Обърна се на изток и погледна надолу към площада. Видя как

членовете на една група товарят инструментите си в микробус — бяха си намерили работа.

— Мислиш, че е стреляно оттук ли? — попита Сото.

Бош поклати глава.

— Не ми се вярва. Прекалено е открито. А и ъгълът вероятно е доста голям.

Вдигна ръце, сякаш се прицелва с карабина. Насочи въображаемото оръжие към стълбите на метрото. Кимна. Наистина беше твърде високо, за да може куршумът да мине през инструмента и тялото на Мерсед под ъгъла, по който беше минал.

— Освен това мисля, че това място е преустроено. Преди десет години тук едва ли е имало нещо.

Забеляза мъж, който стоеше сам на една пейка на площада. Гледаше нагоре към Бош. Вратата на стълбището към купола се отвори и някаква жена закрачи енергично към тях, като сипеше порой думи на испански. Сото тръгна към нея и извади значката си, за да покаже, че са полицаи. Жената говореше прекалено бързо, за да може Бош да я разбере. Личеше й обаче, че е ядосана, че са се качили на покрива.

Накрая Сото влезе в ролята си на преводач.

— Това е госпожа Бланка. Каза, че не можело да стоим тук и че първо е трябвало да идем в офиса на управителя. Отговорих й, че се извиняваме.

— Питай я дали е работила тук преди обновяването на сградата.

Бланка поклати глава и каза не, преди Сото да е превела въпроса.

— Знаете ли английски? — попита Бош.

— Да, малко — отвърна Бланка.

— Добре, можете да отговаряте така, както ви е удобно. Сградата е защитена, нали? От Историческото дружество?

— Да, обявена е за паметник на културата. Построена е през хиляда осемстотин осемдесет и девета.

— Какво е станало с архива на хотела, когато са започнали преустройството?

Жената го погледна объркано и Сото преведе въпроса и отговора.

— Каза, че всички хотелски книги се съхраняват от Историческото дружество. В момента се намират в градското хранилище, но искали да направят изложба тук.

Бош кимна. В докладите на Родригес и Рохас не пишеше да са чукали по вратите и да са разпитвали хора от хотел „Мариачи“ дали са видели или чули стрелбата на площада.

Помисли си, че това е било грешка.

[1] Говори испански. — Б.пр. ↑

Бош остана в отдела до късно — препрочиташе докладите и обобщенията в досието и записваше новите наблюдения и хрумналите му въпроси. Дъщеря му винаги беше заета в сряда вечер с „Полицейски изследовател“ към участъка в Холивуд. Групата беше насочена към хлапета от гимназията, които смятаха да постъпят в правоприлагащите органи. Така можеха да се запознаят по-отблизо с полицейската работа и често участваха в обиколки и други операции. Обикновено вечерта беше натоварена, така че нямаше причина Хари да се прибира рано, въпреки че денят беше започнал по зазоряване с телефонното обаждане на капитан Краудър.

Голямото колкото футболно поле помещение на отдела беше опустяло и Бош се радваше на пълната тишина и на тъмнината отвън. От време на време излизаше от клетката, разхождаше се между другите работни места и гледаше как колегите му са нагласили и украсили бюрата си. Забеляза, че в някои клетки детективите са разкарали отпуснатите от управлението столове и са ги сменили с качествени модели, при които човек можеше да нагласи височината на подлакътниците и да се отпусне, без да се страхува от болки в кръста.

Помисли си, че това е доста тъжно. Не защото личните вещи не бяха в безопасност в Дирекцията на полицията, а защото управлението се превръщаше все повече и повече в институция, чиито служители прекарваха времето си зад бюра. Клавиатурите и мобилните телефони бяха основните инструменти на съвременния следовател. Детективите седяха в столове за по хиляда и двеста долара и носеха дизайнерски обувки с пискюли. Свършено беше с дните на дебелите гумени подметки и доминирането на функцията над формата, когато мотото на детектива бе „Размърдай си задника и почвай да обикаляш по вратите“. Обиколката на помещението го настрои меланхолично и той започна да си мисли, че може би времето е наистина подходящо за край на кариерата му.

Остана да работи до осем, след което прибра всичко в куфарчето си, излезе от сградата и се разходи по Мейн Стрийт до „Никел Дайнър“. Седна на една свободна маса и си поръча вратна пържола и бутилка „Нюкасъл“. Тъкмо започваше да свиква отново да се храни сам. Връзката му с Ана Стоун беше приключила по-рано през годината и това означаваше много самотни вечери. Понечи да извади част от материалите от куфарчето, но реши да остави работата, докато се храни. Прекара времето си в бърбрене със съдържателката Моника и тя го почерпи поничка с кленов сироп. Сладкишът вля допълнителна енергия в кръвта му и Хари реши, че е твърде рано да се прибира в празната си къща.

На връщане към Дирекцията се отби в „Синия кит“ да види кой свири и кой ще участва по-късно през месеца. Беше приятно изненадан, когато видя на сцената Грейс Кели с четиричленна банда. Грейс беше млада саксофонистка с много силно звучене. Освен това пееше. Бош имаше в телефона си няколко нейни парчета и понякога си мислеше, че тя имитира покойния велик Франк Морган, един от любимите му саксофонисти. Никога не я беше виждал на живо, така че плати куверта, поръча си още една бира и седна в дъното на помещението, като сложи куфарчето на пода между краката си.

Изпълнението му хареса, особено надсвирването между Грейс и ритъм секцията. Тя обаче завърши със соло, което прободеше дълбоко сърцето на Бош. Песента беше „Някъде отвъд дъгата“ и тя успя да изтръгне от инструмента си звук, който бе абсолютно недостижим за човешки глас. Жален и тъжен, но и с ясно доловима вълна на прикрита надежда. Парчето накара Бош да си помисли, че за него все още има шанс, че още може да открие онова, което търси, независимо колко малко време му остава.

През почивката излезе и пое обратно към работата. Докато изминаваше двете преки, пусна на дъщеря си есемес, за да види дали още е с Изследователите. Тя му отговори веднага, че вече си е у дома и се кани да си ляга, защото е уморена от училището и заниманията в участъка. Бош си погледна часовника и видя, че времето се е разбързало здравата. Беше почти единайсет. Обади се на Мадисън да й пожелае лека нощ и да й каже, че ще работи до късно, щом тя ще си ляга.

— Става ли да се прибера по-късно?

— Разбира се, татко. Работиш ли?

— Да, хапнах и се връщам в службата. Трябва да прегледам едни неща.

— На мен пък ми мирише, че си пил.

— Изпих една бира с вечерята. Добре съм. Ще се забавя само още час-два.

— Не прекалявай.

— Няма. Какво правихте тази вечер?

— Бяхме на пътна проверка. Предимно гледахме. Имаше един тип. Не беше пиян, но караше чисто гол. Много яко.

— Е, добре дошла в Холивуд. Дано не си си изкарала акъла.

— Ще го преживея. Завиха го в одеяло и го прибраха.

— Добре. Сега лягай. Ще се видим утре преди училище.

Бош затвори и отново се запита дали дъщеря му наистина иска да стане ченге, или се е захванала с всичко това само за да му угоди. Реши, че няма да е зле да поговори по въпроса с доктор Инойос. Мади прекарваше с нея по един час всеки месец, неофициално. Инойос сама предложи тази услуга, тъй като Мади беше дошла да живее с Бош след смъртта на майка ѝ.

Отделът беше все така пуст, но погледът на Бош моментално се спря върху бюрото на партньорката му. Чантата на Сото бе на стола ѝ. Обикновено я хвърляше там сутринта, когато пристигаше и отиваше за кафе. Вземаше само нужните ѝ пари и оставяше чантата на стола. Но сега беше единайсет вечерта, а чантата пак беше тук. Отначало Бош се зачуди дали не я е забравила на излизане, но това изглеждаше невъзможно — тя държеше в нея ключовете си и оръжието, когато не беше на служба.

Завъртя се в кръг, като оглеждаше помещението. Сото не се виждаше никаква. Но му се стори, че долавя лек аромат на кафе. Значи тя беше тук. Някъде.

Извади телефона си и ѝ прати есемес с въпрос къде е. Отговорът ѝ го смути още повече.

У дома. Каня се да си лягам. Защо?

Сега Бош наистина не знаеше какво да прави. Написа ѝ отговор.

Нищо. Просто се чудя.

Изпрати съобщението и му се стори, че чува тих звън някъде наблизо. Бош винаги държеше сигнала за есемеси на вибрация, тъй

като повечето съобщения бяха от дъщеря му и не искаше звукът да прекъсва нечия работа. Сото обаче беше различна. Тя оставяше телефона си на звуков сигнал и Бош беше сигурен, че току-що го е чул. Написа ново съобщение.

До утре.

Натисна копчето за изпращане, застана абсолютно неподвижно и се заслуша. Почти незабавно чу сигнала отново. Проследи го до отворената врата на килера за папки в другия край на помещението.

Килерът за папки представляваше всъщност огромно хранилище, където се държаха досиетата и веществените доказателства по случаите на отдела. Помещението беше голямо, но случаите бяха толкова много, че миналата година бяха инсталирали шкафове на релси, които можеха да се прибират плътно един до друг. Така си осигуриха повече място. Когато някой детектив искаше да вземе конкретно досие, отваряше съответния шкаф. Всеки екип в Неприклучени следствия имаше по един ред досиета, от двете страни.

Бош тихо пристъпи до отворената врата и надникна. Ароматът на кафе се долавяше по-силно. Видя, че редът, който деляха със Сото, е затворен, но три метра по-нататък шкафовете на други двама детективи бяха отворени.

Бош влезе в помещението и тихо тръгна натам. Поколеба се, когато стигна до отвора, после се промъкна и надникна иззад ъгъла в широката около метър пътека между рафтовете.

Нямаше никого.

Объркан, Бош погледна към края на помещението. Оттатък рафтовете имаше открита ниша с копирна машина. Бош тръгна натам и беше на няколко стъпки от ъгъла, когато чу как ксероксът се задейства.

Шумът на машината му осигури добро прикритие. Бош бързо пристъпи напред и надникна в нишата. Лусия Сото стоеше до апарата с гръб към него. На работния плот от дясната ѝ страна имаше досие с отворени скоби за листата. До папката бяха наредени други три досиета. А до тях беше оставена димяща чаша от „ЛА Кафе“, денонощно заведение недалеч от Дирекцията на полицията.

Бош гледаше мълчаливо как Сото копира записки и доклади от досието. Тавата на ксерокса се пълнеше с листа.

Не знаеше как да постъпи. Нямаше представа защо, но Сото явно копираше досие, което не беше тяхно. Дръпна се назад и погледна

отворените шкафове. Всеки екип в отдела отговаряше за конкретни години. Всеки детектив оставяше визитката си на предназначените за целта места в двата края на реда. Бош видя, че този е на Уитейкър и Дюбоз. В момента не можеше да се сети върху кои години работят те, но четирите досиета, които бе извадила Сото, изглеждаха стари. Синият винил на гръбчетата беше напукан и избелял, а листата бяха пожълтели.

Погледна към нишата и си помисли дали да не се махне тихо, както беше дошъл, но в главата му нахлу поток мисли и го накара да спре. Първо си помисли каква глупост правеше Сото с копирането на досиетата. Всеки детектив в отдела имаше код, който трябваше да бъде въведен в копирната машина, за да заработи. Това означаваше, че остава следа, която показва колко копия е направила Сото и кога. Помисли си също за всеизвестния факт, че през последните години стандартите за постъпване в управлението бяха снижени. Влизаха хора, хванати в дребни престъпления с наркотици или връзки с банди. Някои смятаха, че в полицията са проникнали представители на организираната престъпност, а може би и на терористични организации. Бош се зачуди дали Сото не работи за някой извън управлението и дали не е двоен агент — следовател по стари случаи през деня и шпионин през нощта.

Помисли си, че може би става жертва на собственото си въображение, но в края на краищата тя току-що го беше излъгала с есемесите си. Какво искаше да скрие от него?

Бош не беше от хората, които загърбват проблемите. Изведнъж реши какво да прави и се върна при нишата. Лусия тъкмо вадеше от тавата дебел наръч листа. Не го забеляза, защото беше напълно погълната от работата си.

— Намери ли това, което търсиш?

Сото едва не изскочи от обувките си. С мъка сподави писъка си, когато рязко се обърна и го видя. Трябваша ѝ няколко секунди да се овладее и да си върне дар слово.

— Хари! Изкара ми акъла. Какво правиш тук?

— Мисля, че *ти* трябва да отговориш на този въпрос, Лусия.

Тя направи жест с ръка, сякаш се мъчеше да си поеме дъх след уплахата. Той ѝ даде време да скалъпи отговора.

— Просто преглеждах стари случаи, нищо особено.

— Сериозно? Случаи, които не са твои? Не са наши?

— Опитвам се да навляза в работата, Хари. Чета досиета. Понякога ги копирам и ги нося у дома. Зная, че това не е по правилник, но... не мисля, че е кой знае какво. Не можах да заспя и затова се върнах да направя малко копия.

Историята и начинът на поднасянето ѝ бяха толкова зле скалпени, че Бош чак се притесни. Влезе в нишата и спря при плота. Погледна съдържанието на папката, от която тя копираше документи. Прочете първата страница, която винаги съдържаше първоначалния доклад и обобщение на случая. Позна го веднага.

— Значи избираш случаите просто напосоки, така ли?

— Да, нещо такова.

Бош погледна гръбчетата на другите папки и бързо си даде сметка, че са от един и същи случай. Пожарът в Бони Брай от 1993 г. Девет души, повечето деца, бяха загинали в един апартамент в Уестлейк. Жертвите бяха в нелицензирана детска градина в мазето в евтин жилищен блок и бяха хванати в капан от пламъците и дима. Половината деца в тясното помещение бяха умрели от вдишване на пушек. Пожарът беше обявен за палеж, но до арести така и не се стигна, въпреки че беше сформиран специален екип от специалисти по палежите към пожарната и следователи от полицията.

Бош напъха в папката летящите листа, които копираше Сото, след което нареди четирите папки една върху друга и ги взе. Обърна се и мина покрай Сото.

— Вземи си кафето — каза сухо.

Отнесе папките в клетката им и ги сложи на бюрото си. Посочи бюрото на Сото и ѝ каза да сядат. Тя се подчини, като махна чантата от стола си.

Бош остана прав, крачеше напред-назад и говореше в гърба ѝ. Тя седеше с наведена глава и сведен поглед като заподозрян, който знае, че предстои повдигане на обвинение.

— Ще проведе този разговор с теб само веднъж — започна той.
— Ако ме излъжеш и разбера, с партньорството ни е приключено и ще се постарая кариерата ти на ченге също да приключи, независимо дали имаш медал за храброст, или не.

Млъкна и погледна тила ѝ. Знаеше как се чувства. Сото кимна.

— Пожарът в Бони Брай — каза той. — Не съм работил по случая, но бях тук и си спомням. Девет жертви, случаят така и не беше изяснен. По онова време се носеха слухове, че палежът е дело на Пико-Юнион Ла Раца, защото управителят на жилищния блок не им позволявал да пласират стоката си в сградата. Това е всичко, което знам. Както казах, случаят не беше мой, но беше голям и около него се говореше какво ли не.

Спря да крачи, хвана облегалката на стола ѝ и го завъртя така, че тя да се озове с лице към него.

— А сега ти идваш тук, герой, след като си простреляла двама от Тринайсета улица, а по една случайност бандите от Тринайсета улица и Пико-Юнион са заклет и вечни врагове.

Бош посочи слепоочието си.

— Та виждам те да копираш досието на Бони Брай и си мисля: това момиче не ми ли каза, че е родено в Уестлейк, преди да се премести в Долината? И следващият ми логичен въпрос е — за кого измъква досиетата?

— Няма нищо такова, Хари. Аз...

— Нека да довърша, ако обичаш. Още не ти е дошъл редът да говориш.

Обърна се и погледна купчината папки върху бюрото си. Вече беше почнал да се ядосва. Обърна се отново.

— В управлението е добре известно, че са свалили гарда, когато се наложи да раздуят персонала, и че в редиците ни са се внедрили външни лица. Хора, които първо са нещо друго и едва след това са ченгета. Казвам ти още отсега, че при мен тези няма да минат. Мислиш ме за някакъв стар глупак и че можеш да правиш каквото си искаш под носа ми, а аз да не забележа, така ли? От самото начало си помислих, че около теб има нещо странно. Ти не искаш да си ченге. А нещо друго.

— Не, грешиш.

Тя понечи да стане, но Бош сложи ръка на рамото ѝ и я задържа на стола.

— Не, прав съм. И ще седиш тук и ще ми разкажеш какво правиш и за кого го правиш, иначе ще си останем тук до сутринта, докато не дойдат останалите и не попитат какво става.

Сото посегна към лявата си страна и Бош се напрегна. Ръката ѝ обаче се насочи към лявата ѝ китка. Сото разкопча копчето и запретна ръкав. Обърна ръката си и показа татуировка от вътрешната страна. Беше списък от пет имена — и надгробен камък. *Хосе. Елза, Марлена. Хуанито. Карлос.*

— Аз бях в онова мазе, когато започна пожарът, ясно? — каза тя.
— Те бяха мои приятели. И умряха.

Бош бавно отстъпи до бюрото си, придърпа стола и седна. Погледна папките за момент, после се обърна към партньорката си.

— Опитваш се да разрешиш случая. Сама.

Тя кимна и свали ръкава си.

На сутринта Бош и Сото се срещнаха в отдела, регистрираха се на таблото и веднага слязоха при колата на Бош, за да отидат в лабораторията. Специалистката, на която Бош беше оставил дисковете предишния ден, Бейли Копланд, отначало беше казала, че ще ѝ трябват два дни работа върху трите записа и че срокът включва придвижването на случая напред в опашката поради важността му и интереса на медиите, но тази сутрин му звънна, докато той караше по 101, и му каза, че е попаднала на нещо, което трябва да види веднага.

По пътя двамата почти не споменаха предишната нощ и тайното разследване на Сото. Бош веднага беше разбрал мотивите ѝ. Самият той се беше захванал навремето да разреши случай от собственото си минало. Затова ѝ каза, че ще ѝ помогне, но че трябва да се направи по правилата. След по-малко от година щеше да излезе от системата и щеше да прибере тлъста сума при окончателното си пенсиониране, така че изобщо нямаше да се учуди, ако управлението не използва и най-малката простъпка, за да го уволни и да си спести парите. Каза на Сото, че ако успеят да измислят план, който да доведе до официалното прехвърляне на случая Бони Брай на тях, ще ѝ помогне в решаването му, но в същото време я предупреди, че работата по чужд случай е опасно начинание — както за самата нея, така и за него.

Отделът за анализ на аудио-визуални данни се намираше на третия етаж на областната лаборатория. Копланд ги чакаше в една стаичка с режисьорски пулт и стенен дисплей, съставен от множество екрани. Помещението беше полутъмно и малко, но Копланд беше успяла да вкара два допълнителни стола за Бош и Сото.

— Благодаря, че дойдохте рано — каза тя. — Ще ви покажа на какво попаднах и после си отивам у дома.

— Да не си работила цяла нощ? — попита Бош.

— Да. Стана ми интересно и не можех да се откъсна.

— Благодаря ти. Да видим с какво разполагаш.

Пултът беше висок, а Копланд беше дребна. По време на демонстрацията остана права, но въпреки това седящите зад нея Бош и Сото виждаха без проблем екраните.

— Добре, нека да го пуснем веднъж и после ще се върнем. Първо написах програма за триангулиране на трите записа. Таймерът поне на една от камерите е неточен, така че определих времето по едно нещо, което го има на всеки запис.

Тя натисна копче на пулта и три от екраните пред тях оживяха — показваха площада или улиците от различен ъгъл. Почти веднага след това Копланд натисна друго копче и картините замръзнаха. Тя посочи централния екран, който показваше записа от музикалния магазин.

— Виждате форда, който минава покрай магазина. Същата кола се появява на всички записи.

Посочи я на другите екрани. Бош виждаше, че качеството на картината е по-добро от предишния ден — Копланд беше обработила записите.

— Като калибрираме трите записа според движението на колата, можем да пуснем и трите едновременно. А сега да гледаме.

Тя натисна копчето и видеото продължи. Трите екрана бяха плътно един до друг, така че на Бош не му беше трудно да ги следи едновременно. Копланд беше намерила триангуларната точка — форда — повече от минута преди стрелбата, така че те гледаха и чакаха, докато най-сетне видяха как Мерсед се просва от масата на земята и другарите му се разбягват.

— Добре, сега да погледнем на забавен кадър — каза Копланд. — Кажете ми какво виждате.

Пусна записа отново. Вниманието на Бош беше насочено основно към централния екран, който показваше седящия на масата Мерсед. Това беше най-ясният запис и единственият, който показваше жертвата. Беше зловещо да го гледаш на забавен кадър и да знаеш какво предстои. Сото, която досега не беше гледала записите, се наведе напред.

Бош се опита да гледа трите екрана едновременно в момента на прострелването, но не видя нищо, което да привлече вниманието му.

Копланд спря записа и попита:

— Е, видяхте ли го?

— Какво да видим? — попита Бош.

Копланд се усмихна.

— Хайде да ги обърнем.

Въведе команда и картините от трите камери смениха местата си. Сега първият и централният екран показваха картината от камерата на паркинга на ресторанта „Покито Педро“.

— Гледайте сега.

Отново пусна видеото на забавен кадър и Бош продължи да гледа централния екран. Макар да беше по-ясен, отколкото на лаптопа, образът си оставаше зърнест изглед към улицата и Мариачи Плаза от две преки разстояние.

— Ето там — каза Сото. — Видях го.

— Какво видя?

— На прозореца.

И посочи един прозорец на втория етаж на хотел „Бойл“. Беше в сянка.

— Добро око — отбеляза Копланд. — Да го видим пак.

Тя пусна отново частта и този път Бош гледаше само прозореца, който беше посочила Сото. Зачака и в мига на стрелбата видя в него да проблясва малко светло петънце. Копланд спря записа.

— Това ли? — попита Бош.

— Да — каза Копланд. — Не забравяй, че записите от повечето охранителни камери, особено отпреди десет години, са окастрени с цел спестяване на дисково пространство. Този запис е десет кадъра в секунда.

— Значи твърдиш, че малката светла точица е изстрел?

— Именно. Камерата е хванала само толкова, но е достатъчно. Куршумът е дошъл от този прозорец.

Бош впери поглед в замръзналата картина на екрана. Знаеше, че вече няма нужда от изчисляване на траектории. Куршумът беше изстрелян от стая на втория етаж на хотел „Мариачи“.

— Това е, което открих — каза Копланд.

Въведе команди, които увеличиха централния образ, насочи картината към прозореца и всички се загледаха в бялата точка на тъмен фон.

— Трябва да вземем записите на хотела, Хари — каза Сото.

Бош кимна.

— Разрешително за обиск? — попита тя. — За да бъде всичко чисто?

Бош отново кимна.

— Не съм свършила — каза Копланд.

Подреди картините така, че Мерсед отново да е в центъра, след което сложи изолиращ кръг около един от членовете на групата. Не беше Мерсед, а един от стоящите прави. Тромпетистът. Копланд пусна записа и кръгът започна да го следи — останалата картина беше леко размазана.

— Наблюдавайте го — каза тя.

Бош се подчини и изгледа отново прострелването, но този път виждаше само реакцията на тромпетиста. Той бързо се махна и изчезна от кадър.

— Добре де. — Бош явно не виждаше онова, което се искаше от него. — Какво гледаме?

— Две неща — рече Копланд. — Първо, реакцията му. Тя няма нищо общо с изчистването на картината. Просто говоря за реакцията му. Гледайте другите.

Премести изолиращия кръг върху един от другите и отново пусна записа. Този път вниманието беше насочено към акордеониста, който седеше точно до Мерсед. Човекът видя как Мерсед се катурва назад и започна да се усмихва, вероятно защото си беше помислил, че другарят му прави някакъв номер. Но после видя как китаристът се снишава под масата и също клекна и се натика отдолу.

— А сега китаристът — каза Копланд.

Кръгът се премести върху изправения мъж, с китарата. Когато Мерсед залитна, отначало той също се обърка, но после разбра какво става и се скри под масата, като използва китарата си като щит.

— Дай да видим пак тромпетиста — каза Бош.

Гледаха мълчаливо.

— Пак — каза Бош.

Копланд пусна записа отново.

— Добре — каза Бош. — Дай сега всичко без изолиране.

Когато записът свърши, той продължи да зяпа екрана.

— Разбра ли какво имам предвид? — попита Копланд. — Нямам предвид, че побягна. Това е съвсем разбираемо.

— Мислите, че е знаел за предстоящата стрелба ли? — попита Сото.

— Не знам — отвърна Копланд. — Искам да кажа, че той не показва абсолютно никакво объркване. А чист инстинкт за бягство. Сякаш веднага е разбрал, че Мерсед е прострелян, а другите са схванали със закъснение.

Бош кимна. Добро наблюдение, което му беше убягнало при многото преглеждания на записа вчера. Тогава се беше съсредоточил само върху Мерсед и не бе обърнал достатъчно внимание на другите от групата.

— Кой е той? — попита Бош.

— Тромпетистът? Май Охеда — отвърна Сото. — Анхел Охеда. Именно той е посочил в показанията си, че е побягнал.

— Добре, а сега да поговорим за позицията на господин Охеда — каза Копланд. — Благодарение на триангулацията успях да направя цифров модел на стрелбата. Груб е, защото реших, че е по-добре да предпочета скоростта пред качеството.

Тя въведе команди и изключи всички екрани без централния. После зареди груба анимационна версия на стрелбата, гледана откъм музикалния магазин. Членовете на групата бяха като от кибритени клечки, с букви към тях. Мерсед беше отбелязан с А, а Охеда — с Б.

— Програмата измерва специални градации и точно пресъздава многоизмерна анимация, която можем да манипулираме.

Започна да работи с клавиатурата и мишката. Картината мина през витрината на магазина и приближи четирите фигури на и около масата. Копланд щракна команда и възпроизведе прострелването на забавен кадър: траекторията на куршума беше отбелязана с червена линия, която прекоси екрана и улучи седящия на масата „Мерсед“.

— Да го пуснем пак, но с изглед отгоре — каза Копланд.

Картината се измести така, че сега гледаха надолу към масата. Копланд пусна симулацията, куршумът отново пресече екрана като червена линия и улучи Мерсед. В момента на удара фигурата на тромпетиста Охеда се втурна зад масата. Ясно беше, че ако куршумът не беше улучил Мерсед, щеше да поразии именно него.

— Леле! — възкликна Сото.

Копланд пусна още две симулации. Първата беше отново отгоре, но този път от по-голяма височина и обхващаше целия площад,

съседните улици и хотел „Бойл“. На нея се виждаше как червената линия на куршума прекосява екрана от хотела до масата за пикник и отново показва убедително, че Мерсед е спрял куршума преди той да улучи Охеда.

Последната симулация показваше хоризонтално пътя на куршума от хотела до масата. Копланд спря програмата в момента, когато куршумът улучи фигурата на Мерсед. След това я пусна за втори и трети път, преди да я остави да продължи докрай.

— Ще трябва да поговорите с момчетата от оръжейната лаборатория за траектории и тъй нататък — каза тя. — Но като се погледне това, може да се види, че ако фигура Б е била следена с оптичен мерник, стрелецът е можел да стреля, преди да осъзнае, че фигура А, жертвата, е на линията на стрелбата.

Бош кимна.

— Тунелно зрение. Някои го наричат „мерникова слепота“. Виждаш единствено мишената.

Стана. Беше твърде възбуден, за да седи на едно място.

— Тромпетистът — каза той. — Трябва да го намерим.

Копланд взе един диск в пластмасова кутия от работната маса и го даде на Сото.

— Направих копие на анимацията. Надявам се да ви е от полза. Ще направим по-подробен модел, ако се наложи да се покаже в съда.

Сото кимна и взе диска.

— Благодаря.

— Бейли, иди да се напиш — каза Бош. — Заслужила си го.

Бош и Сото побързаха да се приберат в отдела и си разделиха работата. Решиха Бош да напише разрешителното за архивите на хотел „Бойл“ и да го занесе за подпис от съдия. Междувременно Сото щеше да издири тримата членове на „Лос Рейес Халиско“ и най-вече тромпетиста Анхел Охеда.

Докато Сото беше за кафе, преди да се заеме със задачата си, Бош отиде в кабинета на капитана. Искаше да запознае набързо Краудър с новините около случая. За Бош не беше обичайно да държи шефа си до такава степен в течение, но искаше да е сигурен, че Краудър няма да се поддаде на настояванията на лейтенанта разследването да се прехвърли от Неприклучени следствия в Убийства и обири. Ако знаеше, че е постигнат някакъв напредък, Краудър надали щеше да е склонен да се лишат от случая. В края на краищата, ако Бош и Сото успеяха да го разрешат, то като техен началник капитанът щеше да намаже от славата, вървяща с ареста.

За ужас на Бош Краудър вдигна телефона и извика Самюълс, та и той да чуе доклада. Хари се беше надявал да държи Самюълс настрана, тъй като лейтенантът настояваше случаят да бъде прехвърлен.

Бош набързо ги запозна с ключовата информация от анализа на записите — че вече знаят откъде е стреляно и се опитват да установят кой е наел хотелската стая в деня на стрелбата. Не им каза за анимацията на Бейли Копланд, според която куршумът, улучил Мерсед, вероятно е бил предназначен за тромпетиста Анхел Охеда. Искаше да проучи тази насока по-подробно, преди да я разкрие. Каза им обаче, че Сото издирва тримата други от групата, за да ги разпитат отново.

— Добре, Хари — каза Краудър. — Имате напредък. Продължавайте в същия дух.

— Ясно, капитане.

— Слагаме Холкомб на телефона — каза Самюълс. — От днес. Кварелес е в съда.

Сара Холкомб и Еди Кварелес бяха един от екипите на отдела. Кварелес беше ветеранът, а Холкомб от новобранците. Случаят им в момента се гледаше в съда и като старши партньор Кварелес трябваше да свидетелства. Холкомб би могла да присъства на делото, но нямаше какво да прави там. Вместо да я остави в ролята на зрител, Самюълс я беше върнал в отдела да отговаря на обажданията за наградата. При други обстоятелства Бош би поискал с това да се заеме някой по-опитен детектив, но в този случай новобранец на телефона щеше да е от повече полза за плана, който бе съставил.

Когато се върна на бюрото си, го чакаше чаша кафе от машината на първия етаж. От нея никога не излизаше свястно кафе, но винаги вършеше работа и той беше благодарен, че Сото се е погрижила за него.

— Аз ще взема следващото — каза й. Тя вече беше седнала зад компютъра си.

— Няма проблем — отвърна тя, без да откъсва очи от екрана. — Накрая всички сметки се изравняват.

Бош отвори лаптопа си и започна да пише разрешителното. Използва основния шаблон за първите няколко страници, като само въведе къде и какво търсят. Трудната част беше да се определи къде се съхраняват старите архиви на хотела. Проектът за възстановяване беше изпълнен от една агенция, а документите, които търсеше, бяха предадени на друга. Въпросната агенция — Историческото дружество — ги държеше в някое хранилище. Но като не се брои местонахождението на материалите, най-важното в документа беше причината за разрешителното, а за нея нямаше шаблони. Трябваше да убеди съдията да му даде право временно да вземе записите на вече несъществуващия хотел. Трябваше да посочи причина, поради която документите са важни за случая.

Написването на разрешителното запълни остатъка от сутринта. Малко преди обедната почивка Бош го разпечата и помоли Сото да го прочете. Това беше начин за утвърждаване на „партньорство“ и въвеждане в работата. Разрешителното за обиск беше един от най-полезните инструменти на следователя. След като тя приключи, той й каза, че ще се разходи пеша до съда, докато тя продължи с издирването

на членовете на групата. Сото отвърна, че вече е открила двама от „Лос Рейес Халиско“ и че те са местни, но Анхел Охеда, който им трябваше най-много, се оказал труден за откриване. Бил напуснал бандата, а също и Лос Анджелис малко след стрелбата. В базите данни на полицията и съда нямаше нищо за него, а според имиграционните служби картата му за постоянно пребиваване не била подновена преди три години.

— Може би другите двама знаят къде е — предположи Бош.

— Точно това си мисля и аз. Или може би ще ни насочат към някой, който да ни упъти към него. Свободен ли си следобед, за да се заемем?

— Да. Не бива да забавяме темпото. Пътьом можем да оставим разрешителното в Историческото дружество.

— Супер.

Мястото, където отиваше Бош, бе Център за наказателно правосъдие „Клара Шортридж Фолц“, но никой не го наричаше така. Името беше прекалено дълго и трудно се побираше в краткия език, който предпочитаха ченгетата. Повечето полицаи и юристи го наричаха СНС — сградата на Наказателния съд, или 2–10 по адреса ѝ на Западна Темпъл Стрийт. Намираше се малко над Дирекцията на полицията и Бош извървя разстоянието пеша, защото щеше да му отнеме повече време да намери място за паркиране.

Извади късмет. Дежурният съдия, който се занимаваше с административните въпроси, сред които и разрешителните, беше Шърма Бартлет. Бош я познаваше от времето, когато беше прокурор. Отношенията им открай време бяха професионални, но се спогаждаха и когато Бош ѝ съобщи чрез секретаря, че е дошъл за разрешително, беше повикан незабавно в кабинета ѝ. Най-често исканията за разрешително оставаха за разглеждане от съдията, а през това време детективите се мотаеха безцелно из празния съд.

— Хари, не мога да повярвам, че си още в играта — каза тя, когато той влезе.

Стана и заобиколи бюрото си, за да стисне официално ръката му.

— На косъм — отвърна той. — Договорът ми изтича след година, но има дни, в които дори не съм сигурен, че ще изкарам дотогава.

— Ти ли? Сигурно ще им се наложи да те извлекат насила. Сядай.

Посочи му стола пред бюрото и се върна на мястото си от другата страна. Беше много приятна жена, чиито непринудени маниери винаги скриваха свирепата ѝ непоколебимост като обвинител, а сега и като съдия. Когато беше обвинител, прякорът ѝ беше Счетоводителката — не само защото беше специализирана във финансови престъпления, но и защото имаше превъзходна памет за всичко, свързано с числа, от членовете на Наказателния кодекс до телефонните номера и присъдите, получени от обвиняемите по случаи преди години. Бош беше работил два пъти с нея през деветдесетте по убийства с мотив финансова облага. Тя беше строга като тъмничен надзирател, но той нямаше поводи да се оплаква. И двата пъти се стигна до присъди първа степен. Хари ѝ даде искането за разрешително за обиск през бюрото.

— Какво имаме тук? — попита Бартлет, докато прелистваше страниците, за да стигне до обобщението. — Претърсване на архив.

— Именно — каза Бош. — Търсим име в хотелски регистър.

— Историческото дружество...

Бош не отговори. Тя продължи да чете на глас. Той чакаше.

— Помня случая Мерсед. Вече не бях в прокуратурата, но този случай го помня. Значи е умрял?

— Да. Писаха и по вестниците.

— Покрай работата ми и съпруга и децата изобщо нямам време за вестници... Непрекъснато не съм в час.

Бош кимна, макар че погледът ѝ продължаваше да е насочен към документа, който ѝ беше донесъл.

Съдията взе от бюрото си малко съдийско чукче и Бош осъзна, че то всъщност е химикалка. Тя подписа първата страница на разрешителното и му го върна с усмивка.

— Надявам се това да ви е от помощ, детектив.

— Аз също. Благодаря, госпожо.

Бош стана и се обърна да си върви.

— На коя дата се пенсионираш? — попита тя зад него.

Той се обърна.

— Би трябвало да е в края на следващата година.

— Би трябвало?

Бош сви рамене.

— Човек никога не може да е сигурен.

— Ще се справиш, Хари — каза тя. — И се надявам двамата с Джери да сме сред поканените на партито.

Бош предположи, че Джери е съпругът ѝ. Усмихна се.

— Вече сте в списъка.

От съда продължи през Пуебло към Аламеда. По пътя се отби до „При Филип“ за френски сандвич. Вземането на храна в „При Филип“ ставаше по един и същи начин вече повече от сто години. Клиентите се нареждаха на опашки пред тезгяха пред „касапите“ и търпеливо чакаха да си поръчат сандвичите. Номерът беше да избереш най-бързо движещата се опашка. Касапите, които си бърбеха с клиентите, бяха бавни. Бош избра една жена, която изглеждаше изцяло посветена на работата си, и не сбърка. Опашката му се движеше експедитивно и не след дълго той седеше на една маса със сандвича си, картофена салата и кока-кола.

Храната си свърши работата както обикновено и Бош се изкушаваше да се нареди отново на опашката за втори рунд, но реши да остане гладен. Френските сандвичи не бяха единствената причина да избере „При Филип“. Заведението се намираше срещу Юниън Стейшън. След като приключи, Бош пресече Аламеда и влезе в огромната зала на гарата. До входа имаше редица стари телефонни будки и той влезе в една за бърз разговор, като сложи вратовръзката върху слушалката, за да заглуши гласа си.

12

Когато Бош се върна в отдела, Сото беше готова и чакаше. Двата членове на „Лос Рейес Халиско“, които беше открила, живееха в Северен Холивуд, само на няколко преки един от друг, което означаваше, че най-вероятно още поддържат връзка като музиканти и приятели. Трябваше да разговарят с тях, за да се види дали нямат никакви нови мисли или спомени по случая. С малко късмет можеха да ги упътят и към Анхел Охеда, чието местонахождение си оставаше неизвестно.

— Мислех, че ще оставим разрешителното в Историческото дружество и после ще продължим към Долината — каза тя. — Преди трафикът да е станал ужасен.

— Трафикът винаги е ужасен — отвърна Бош.

Първият, с когото разговаряха, беше Естебан Ернандес, китаристът на бандата. Живееше в голям жилищен комплекс на Северна Ланкършим с вътрешен двор и запълнен басейн, при който се събираха обитателите през деня. Докато Бош и Сото вървяха по открития коридор към апартамент 3-К, мъжете, събрали се на групичка на бетонната повърхност на някогашния басейн, погледнаха нагоре и заговориха. Бош долови думите *policia*, *heroína* и *la tiradora*^[1] и разбра, че са познали Сото.

Когато стигнаха до апартамента, Бош почука енергично и зачакаха.

— Онези долу те познаха — каза Бош. — Чух ги.

— От телевизията — отвърна Сото.

— Това тормози ли те? От Тринайсета улица не обявиха ли награда за главата ти?

— Уж да. Но си получиха предупреждението.

— Какво предупреждение?

Преди тя да успее да отговори, им отвори набит мъж — Бош го позна от записа на камерата на музикалния магазин. Широки рамене, тесни бедра, голям корем и мустак като четка.

— Господин Ернандес? — каза Бош. — Полиция.

Размаха значката си пред носа му и представи Сото. Тя заговори на Ернандес на испански и той ги покани да влязат в малкия му спретнат апартамент. Седна на походно легло, направено да прилича на канапе с няколко възглавници, опрени на стената зад него. Бош остана прав до вратата и остави Сото да мине в средата на стаята, тъй като разговорът беше неин. Тя също остана права, точно срещу Ернандес.

Бош успя да разбере по-голямата част от разговора от страна на Сото. Тя започна с обяснението, че прострелването на Мерсед вече се разглежда като убийство и че двамата с Бош разследват случая. Зададе няколко общи въпроса дали Ернандес не си спомня нещо ново за стрелбата или дали не му е хрумнало нещо ново през изминалите години.

Ернандес беше по-труден за разбиране. Гласът му бе дрезгав и сигурно беше пил, преди да дойдат. Като че ли заваляше някои думи и измънкваше други. Стана обаче ясно, че няма какво да добави към онова, което вече беше в показанията му и в досието.

Сото го попита дали знае къде могат да бъдат открити другите двама членове на групата, Анхел Охеда и Алберто Кабрал. На Бош му хареса, че попита за Кабрал, макар да разполагаха с адреса му. Подобен ход беше характерен за по-опитен детектив, за да провери достоверността на свидетеля. Радваше се, че не му се е наложило да казва на Сото да подходи по този начин.

Ернандес поклати глава за Охеда, но посочи с палец през рамото си и каза адреса на Кабрал. Сото му зададе още няколко общи въпроса и после, когато разговорът уж отиваше към края си, го попита защо според него Охеда е побягнал онзи ден. Ернандес се престори на объркан.

— Que?

Тя го попита отново и добави, че има запис на станалото и че Охеда се е втурнал да бяга в мига, когато Мерсед е бил улучен, сякаш е знаел какво става.

Ернандес отговори, че не е забелязал реакцията на Охеда, тъй като е бил прекалено зает да търси прикритие, след като е разбрал, че

Мерсед е прострелян. Сото уж прие думите му, но после насочи разговора към Охеда — дали е имал врагове и дали не се е забърквал в някакви неприятности по времето около стрелбата.

Ернандес не им помогна особено. Или не знаеше много за Охеда, или се преструваше. Каза, че Охеда влязъл в групата само девет месеца преди стрелбата и се махнал веднага след нея. Ернандес и Кабрал се събрали с други двама музиканти и продължили да свирят като „Лос Рейес Халиско“.

Сото попита откъде е дошъл Охеда, за да влезе в групата, и Ернандес сви рамене. Знаеше, че е родом от Чиуауа, но не си спомняше точните обстоятелства около влизането му в бандата. Каза, че Кабрал май се запознал с него на Мариачи Плаза и го довел в групата, защото решил, че един тромпетист ще им помогне да си намират повече и по-добра работа. Докато говореше, Ернандес сякаш започна да си спомня още неща. Добави, че Охеда бил много красив и че това също било довод да го включат в бандата. Имал малка група почитатели в Мариачи кръговете и смятали, че външният му вид ще им помогне да си намерят работа на площада, където всяко предимство пред конкуренцията е добре дошло.

Сото благодари на Ернандес, излязоха и отидоха до Ланкършим.

Жилищната сграда на Кабрал беше почти същата като тази на Ернандес. Кабрал обаче го нямаше в апартамента и на двора, където група мъже седяха около грил и си приготвяха угощение. Когато Сото ги попита дали знаят къде може да е Кабрал, мъжете поклатиха глави. Не можеха да им помогнат.

Бош и Сото бяха толкова далеч на север от центъра и сградата на полицията, че решиха да поседят известно време, за да видят дали Кабрал няма да се появи. Бош премести колата до отбелязания като забранен за паркиране бордюр до входа на комплекса, за да са сигурни, че няма да пропуснат музиканта, ако се появи.

— Е, какво мислиш? — попита Сото, след като паркираха.

— Мисля, че проведе разговора много добре — отвърна Бош.

— Благодаря.

— И си мисля онова, което си мислех и преди. Трябва да намерим Охеда. Надявам се да не се е върнал в Чиуауа, защото тогава ще има да търсим игла в купа сено.

— Не знам. Зелената му карта е изтекла. Това ме кара да си мисля, че се е върнал.

— Въпросът е защо.

Сото кимна и попита:

— Според теб Ернандес истината ли каза, че не знае къде е?

Бош се замисли за момент и кимна.

— Предполагам, че да. Музикантите са непостоянна порода. Все идват и си отиват, непрекъснато са в движение.

Сото също кимна и за известно време в колата се възцари тишина. После Бош си спомни недовършената история на Сото.

— Когато говореше за наградата и Тринайсета улица, не довърши. Спомена, че „получили предупреждението“?

Тя кимна.

— Да, момчета от Организирана престъпност отишли при някои от тарторите и им казали, че ако ми се случи нещо, ще си навлекат война с ЛАПУ и че с Тринайсета улица ще бъде свършено. С всички ще бъде свършено.

— И какво? Обещаха, че нищо няма да ти се случи ли?

— Така казали.

Бош кимна и продължи да си мисли за Сото и начинанието й. Следващите му въпроси отново се върнаха към случая Бони Брай.

— Какво си спомняш от онзи ден? — попита той. — За пожара. На колко си била, на шест-седем?

Сото помисли малко, преди да отговори.

— Бях на седем и си спомням най-вече пушека, който излизаше изпод вратата. Опитавме да избягаме, но не можехме, защото пожарът бушуваше на стълбището и другият край на коридора беше блокиран. Така че се върнахме и затворихме вратата. Нямаше друг изход.

— С вас имаше ли учителка?

— Да, госпожа Гонзалес... тя умря. Бяхме вътре, никой не идваше да ни помогне и скоро пушекът започна да влиза в стаята. Бяхме с онези престилки, с които рисувахме, и госпожа Гонзалес и помощницата й Адел ги нарязаха, за да ги намокрим в аквариума и да ги увием около устите и носовете си.

— Умно.

— Но пушекът продължаваше да влиза и всички кашляхме и се задушавашме. Отидохме в килера и затворихме вратата, но нямаше

място за госпожа Гонзалес и тя остана навън и продължи да вика за помощ. Да крещи за помощ.

— И никой не дойде?

— Дълго време не се появи никой. А после престанахме да я чуваме, а пушекът започна да влиза в килера.

Бош си представи колко уплашени са били. Всички тези малки хлапета и само един възрастен.

— После пушекът стана много гъст и всички заспахме. И някои не се събудиха. Един пожарникар ме спаси. Направи ми дишане уста в уста и после ми сложиха кислородна маска. Помня, че бях в линейката и ги гледах как съживяват най-добрата ми приятелка, Елза. Не успяха да я спасят. Спасиха мен, но не и нея. Не го разбрах.

Бош не знаеше какво да каже, затова дълго мълча. Когато най-сетне заговори, посочи един от положителните моменти в историята.

— Научи ли кой е бил пожарникарят?

— Не, така и не разбрах. Мислех си, че името му може би ще фигурира в някой от докладите, но досега не съм го открила.

Бош кимна, но вниманието му бе привлечено от страничното огледало. Една кола бавно приближаваше покрай паркираните до тротоара автомобили. Стара таратайка със свалени прозорци, абсолютна браква.

Бош извади пистолета и го сложи в скута си, с дулото към вратата.

— Какво има? — попита Сото.

— Да се надяваме, че нищо.

Сото се премести, опря гръб във вратата, също извади оръжието си и го хвана с две ръце в скута си.

— Само да не ме застреляш — каза Бош.

Гласът му бе напрегнат. Адреналинът се покачваше. Колата беше приближила достатъчно и Бош видя в нея поне трима души. Двама отпред и един на задната седалка, по средата.

Таратайката бавно мина покрай тях и Бош срещна погледа на пътника отпред, а после и на мъжа на задната седалка. Вратовете и на двамата бяха целите в татуировки. Те отвърнаха на погледа на Бош, но не направиха никакви подозрителни движения и колата продължи напред. След като отмина, Бош отпусна пръстите си около дръжката на пистолета и погледна номера на колата.

Микрофонът на полицейското радио беше с толкова стар шнур, че вече не беше на спирала и го увиваха около огледалото за обратно виждане. Бош го грабна и се обади в централата да съобщи номера и да нареди проверка на собственика.

— Разпозна ли ги? — попита той Сото, докато чакаше. — От Тринайсата ли са?

— Не. Приличат ми на биячи, но кой знае. Какво ще търсят Тринайсата чак тук?

— Теб. Онези мъже в двора на Ернандес те разпознаха като стрелеца от Пико-Юнион. Ако някой от тях има връзки с Тринайсата... може да си мислят, че ако не си на тяхна територия, няма да има проблем.

Сото премълча. Бош продължи:

— А момчетата в таратайката бяха млади петлета. Такива невинаги слушат тартора, който сключва сделки с ченгета. Опитват се да си спечелят име.

Диспечерът се обади да докладва за номера. Колата беше регистрирана на човек с адрес в Сан Фернандо, малкото градче в средата на Долината, заобиколено от всички страни от Лос Анджелис.

— Не е територия на Тринайсата улица — каза Сото, докато той окачваше микрофона на огледалото.

— По-добре да не рискуваме.

Таратайката беше завила надясно на следващата пресечка. Това означаваше, че могат да минат за втори оглед или нещо по-лошо.

Бош запали и потегли. Продължи по улицата и зави там, където беше завила другата кола. Направи пълна обиколка, но така и не видя таратайката. Накрая спря на същото място.

— Може пък да не е нищо — каза Сото.

В гласа ѝ се долавяше фалшива надежда.

— Може — отвърна Бош.

Изчакаха още половин час, но от Кабрал нямаше и следа. Бош предложи да му дадат още десет минути и пет минути по-късно един градски автобус спря на ъгъла и от него слязоха няколко души, сред които мъж, за когото Бош бе почти сигурен, че е акордеонистът от видеозаписа.

— Според теб той ли е?

Сото се загледа и кимна.

— Така мисля.

Слязоха едновременно от колата. Бош беше от страната на улицата и се огледа, все още на тръни за таратайката и биячите, които ги бяха огледали. Не се виждаха никакви и той отиде при партньорката си на тротоара.

Мъжът, когото смятаха за Алберто Кабрал, носеше две платнени пазарски торби, пълни с покупки — като че ли предимно консерви и други кутии. Бош и Сото препречиха пътя му, Сото му показва значката си и потвърди самоличността му. Говореше на английски.

— Трябва да поговорим за прострелването на Орландо Мерсед — каза му.

Кабрал се опита да свие рамене, но тежките торби в двете му ръце му попречиха.

— Не знам нищо — каза със силен акцент.

— Знаете ли, че господин Мерсед почина? — попита Сото.

— Да, чух — отвърна Кабрал.

— Знаете ли къде е Анхел Охеда? — попита Бош.

— Анхел? Да, знам го.

— Знаете ли къде се намира? Трябва да говорим с него.

Сото повтори въпроса на испански и Кабрал отговори на английски.

— Да, отиде в Тълса.

— Тълса, Оклахома ли? — попита Сото.

Кабрал кимна. Остави торбите на тротоара, за да даде почивка на ръцете си. Бош си даде сметка, че мястото не е подходящо за разпит, особено ако той щеше да ги насочи към Охеда. Наведе се и взе торбата, която бе по-близо до него.

— Нека ви помогнем. По-добре да поговорим вътре.

След пет минути се намираха в овехтеля апартамент на Кабрал, където той живееше сам и оскъдно, също като Ернандес. Работа по цяла нощ, при това непостоянна, гарантираше самотен живот. Нямаше никакъв намек за съпруга или деца. Никакви снимки в рамки или училищни рисунки на хладилника. Бош си помисли за един стикер за кола, който беше видял веднъж: „Акордеонът е затвор“. В много отношения изглеждаше, че животът на Кабрал като музикант Мариачи си беше един вид лишаване от свобода.

— Знаете ли къде в Тълса е Анхел Охеда? — попита Сото.

Без тежестта на торбите Кабрал вече можеше да свие рамене и го направи.

— Не — отвърна той. — Когато напусна групата, каза, че заминава в Оклахома да върти бара на чичо си.

— Преди десет години, нали? — попита тя. — Веднага след като Орландо беше прострелян?

Кабрал кимна.

— Да, почти веднага след това.

Стоеше в малката кухня и прибираще покупките, а Бош и Сото бяха от другата страна на плота. Домакинът отвори хладилника да прибере малка картонена кутия мляко. В помещението лъхна противна воня на престоляла храна, която се беше развалила въпреки ниската температура.

— Оттогава чували ли сте нещо за него?

— Не.

— Но сте сигурен, че е казал Тълса, така ли? — попита Бош.

— Да, Тълса — потвърди Кабрал. — Знам, защото трябваше да му пратя запис с последните пари, които изкара с нас.

Бош пристъпи в кухненския бокс и застана плътно до Кабрал. Следващите няколко въпроса бяха важни.

— Помните ли къде пратихте чека?

— Нали ви казах, в Тълса.

— Адресът. Къде в Тълса?

— Не помня. В бара, където работеше.

— Помните ли името на бара?

— Да, защото се казваше „Ел Чиуауа“.

— Това да е име на бар в Тълса? „Ел Чиуауа“?

— Да, помня го. Защото и той беше оттам. Имам предвид Чиуауа, не кучето.

Бош кимна. Името на бара беше ценна информация. Реши да смени подхода и попита:

— Защо го взехте в бандата? Не е бил от Халиско.

В отговор Кабрал отново сви рамене.

— Трябваше ни тромпетист, а той винаги беше на площада, на разположение. Свиреше добре. Помислих си — защо не?

— Да е имал неприятности с някого?

— Не знам. Не е споменавал такива неща.

— Говорил ли е с някой от вас за стрелбата? Имам предвид след това. Преди да заmine за Тълса.

Този път Кабрал не сви рамене, а се намръщи и поклати глава.

— Не. Каза само, че е извадил късмет, за разлика от Орландо.

— Никога ли не е казвал, че знае какво е станало? Че знае кой е стрелял и защо?

Кабрал се изненада от въпроса и го изгледа остро. Бош прецени реакцията му като искрена.

— Не, никога — каза Кабрал.

Бош му повярва. Огледа апартамента, като си мислеше какво друго да попита. Видя в ъгъла малко бюро, на което имаше счетоводни книги и ролодекс.

— Значи сте мениджърът на групата, така ли?

— Да — отвърна Кабрал.

— Вие ли приемате поръчките?

— Да. Когато има поръчки. Вече няма толкова работа за Мариачи. Традициите вече не означават много.

Бош отново кимна. Беше напълно съгласен с това.

Получи се добър разговор. Даде му насоки, по които да работи. Но вместо да приключи, Бош реши да пусне страничен пас на Кабрал. Понякога така успяваше да свари разпитвания неподготвен.

— Ами дрогата?

Кабрал присви очи.

— Каква дрога?

— Разбрахме, че Охеда е взимал дрога.

Кабрал поклати глава.

— Не съм го виждал. Имахме си правило. Никаква дрога.

— Ясно — рече Бош. — Никаква дрога.

Е, опитът си заслужаваше.

След като приключиха разговора, Бош и Сото се върнаха при колата и докато заобикаляше отзад, Бош забеляза бандитската кола: беше паркирана от другата страна на четирилентовата улица на четирийсестина метра от тях. Един небрежен поглед му показва, че тримата души още са вътре.

Отключи форда, но отвори задната врата. Свали самото си, за да изложи на показ пистолета и значката. Без да бърза, сгъна самото и се

наведе, за да го остави на задната седалка. Сото вече се беше качила на предната дясна седалка и Бош ѝ заговори спокойно:

— Твоите приятели се върнаха.

— Какви приятели?

— От Сан Фернандо.

— Къде?

— От другата страна на улицата.

Тя видя колата и на лицето ѝ се изписа тревога.

— Какво предлагаш да правим?

— Обади се за подкрепление и стой нащрек. Ще им направя посещение.

— Хари, по-добре е да изчакаш...

Той затвори вратата и отиде при задницата на форда. Отвори багажника, наведе се и освободи закопчалките на стойката за пушката. Надникна зад капака и изчака движението да намалее. Чувахе как Сото се обажда по радиото, че полицаи има нужда от съдействие — искане за подкрепление в ситуация, която не е спешна. Щом улицата се опразни, Бош се дръпна от багажника с „Ремингтън 870“ в ръце и тръгна по диагонал през улицата към таратайката. Почти веднага чу как моторът ѝ запали.

Дръпна рязко затвора на помпата и вкара патрон в цевта. Успя да стигне до средната линия, когато колата от другата страна потегли с писък на гуми, направи обратен завои и шофьорът настъпи газта още по-здраво.

— Хей, къде тръгнахте? — извика той след отдалечаващата се кола.

Сото дойде тичешком с пистолет в ръка и извика:

— Хари, какво правиш, по дяволите?

Отначало Бош не отговори. Продължи да гледа колата, докато тя зави надясно на следващата пряка и изчезна.

— Пращам предупреждение — каза най-сетне.

— Какво предупреждение? — отвърна тя. — Дори не знаем дали са от Тринайсета.

— Няма значение кои са. Нашата банда е по-голяма от тяхната. Това е предупреждението.

Зад тях спря патрулна кола с включени светлини, но без сирена. Бош се наведе с пушката в ръце да говори с шофьора.

[1] Изкусен стрелец (исп.). — Б.пр. [↑](#)

Единственото, за което Бош съжаляваше относно решението си да грабне пушката и да тръгне към бандитите, за да ги заплаши, беше, че това им струваше почти час обяснения и чакане, докато патрулите изпълваха района и се мъчеха да открият колата. След като официално се установи, че тя е изчезнала, Бош и Сото можеха да продължат по пътя си. Но нито пъплещият трафик обратно към центъра, нито представлението, което бе изнесъл с пушката, можеха да затлачат прилива на сили, който чувстваше.

Анализът на видеозаписите и установяването, че Охеда е в Тълса — дори информацията да беше отпреди десет години, — определено даваше тласък на разследването. Бош беше сигурен, че ако тромпетистът е заминал за Оклахома след стрелбата, ще успеят да открият дирята му. Планът беше да потвърдят местоположението му и после да отидат там и да говорят лично с него. Макар Охеда да не беше заподозрян в стрелбата, беше сигурно, че знае повече, отколкото е разкрил. Че е оставил първоначалното разследване да продължи в погрешна посока — случайно улично насилие, — докато за стрелбата вероятно е имало съвсем друг мотив. Ако Охеда наистина пазеше тази тайна, въпросът не можеше да се реши с разговор по телефона или обръщане към полицията на Оклахома с молба за услуга. Бош каза на Сото, че ще се наложи да убедят Краудър да ги командирова в Тълса, за да проведат разпита лично.

— Ходил ли си там? — попита Сото.

— В Тълса ли? Само съм кацал и излитал. Преди пет години имах случай с един тип, който живееше в малко градче северно от Тълса. Едно от онези, които по-късно бяха затрити от торнадо. Смешна история. Имам предвид сега. Тогава бях доста вкиснат и това промени начина, по който работехме с другите отдели.

— Какво е станало?

Той й разказа историята. Тя започваше със стара ДНК проба от 1990 г., свързана с нахлуване в дом, обир, изнасилване и убийство.

Пробата беше на петдесет и осем годишен бивш затворник, Франк Томлинсън, чиято криминална биография започваше още от честите посещения в педагогическата стая. Томлинсън отдавна беше изчезнал от радара и никой не знаеше къде е, след като беше пуснат на изпитателен срок през 2006 г. Той обаче още имаше семейство в Ел Ей, така че Бош и тогавашният му партньор Дейв Чу измислиха план. Първо поискаха съдебно разрешение да подслушват телефона на възрастната майка на Томлинсън и на брат му. След това Бош почука на вратите им и ги попита за заподозрения, като намекваше, че трябва да говори с Томлинсън за едно убийство от 1990 г. Междувременно Чу беше в станцията и дебнеше за обаждания от домовете им след посещението на Бош.

Както и се очакваше, братът се обади на Томлинсън и го предупреди за полицейското посещение. Обаждането беше проследено до клетка на мобилен оператор, разположена в малкото градче Бийкън, Оклахома. Бош се свърза с тамошното полицейско управление и разговаря със сержант Хейдън, който погледна пратената по имейла снимка на Томлинсън и го идентифицира като Том Фрейзиър, един от двамата таксиметрови шофьори в селището. Бош се поинтересува дали управлението има достатъчно хора да държат под око Фрейзиър/Томлинсън, докато двамата с Чу дойдат на следващия ден. Тревожеше се, че обаждането може да подплаши заподозрения и той да изчезне отново. Хейдън отвърна, че наблюдението няма да е проблем, но предложи направо да арестува Томлинсън и да го задържи в градския арест. Бош отказа, защото искаха да проведат уж не принуден предварителен разговор със заподозрения, преди да бъде арестуван и да се възползва от законната адвокатска защита.

Хейдън се съгласи да не се меси и каза на Бош да му прати информация за полета им до Тълса. Обеща да вземе Бош и Чу от летището и да ги закара направо до къщата на заподозрения, който щял да си е у дома, защото работел нощна смяна.

Едва когато стигна в Бийкън, Бош откри, че градчето е толкова малко, че полицейското управление се състои само от четирима полицаи, тоест по един дежурен във всеки един момент. Когато Хейдън бе отишъл до Тълса да вземе детективите от Ел Ей, беше оставил Томлинсън без наблюдение. Заподозреният се бе възползвал от момента и се беше измъкнал. Отдавна беше изчезнал, когато Бош и Чу

стигнаха ранчото, в което живееше — и което Хейдън бе наблюдавал, докато не бе дошло време да потегли за летището.

— Майтапиш се — каза Сото.

— Де да беше така — отвърна Бош.

— В крайна сметка пипна ли този... Томлинсън?

— Накрая да. Опитва се да направи същото — да започне от нулата в някакво затънтено градче с мижава полиция в Минесота. Само че този път шефът на полицията беше бивше ченге от Ел Ей и редовно проверяваше всички обяви за издирване, които се появяваха на бюрото му. Разпозна Томлинсън и го арестува. Миналата година.

— Е, поне накрая са го спипали.

— Да, но онзи гаф в Оклахома му осигури още четири години свобода. Смешна история, докато не се замислиш за това по-сериозно.

Телефонът на Бош завибрира и той погледна дисплея. Търсеха го от Историческото дружество. Секретарката на директора му каза, че исканите материали са извадени от хранилището и може да ги вземе. Бош каза, че тръгват веднага.

Когато се прибраха, отделът беше почти празен. Сото носеше регистрационната книга на хотела, която бяха взели от Историческото дружество — по пътя се бяха разбрали тя да прегледа имената. Сото вече беше погледнала кой е бил регистриран в стая 212 в деня на инцидента Мерсед — стаята, от която предполагаха, че е било стреляно. Като гост беше записан Родолфо Мартин. Но Сото трябваше да пусне имената на всички гости от книгата през различните бази данни, да провери за криминални досиета, псевдоними и всичко друго, което би могло да представлява някакъв интерес.

Тя незабавно се залови за работа, а Бош се опита да хване капитана, преди да си е тръгнал. Надяваше се да получи одобрение за командировка, за да резервира билети до Тълса. Когато влезе в кабинета, Краудър вече беше станал и си обличаше сакоето.

— Хари, направо ме разби — каза капитанът.

Това беше нормалният му поздрав, когато при него влизаше детектив, без да е викан.

— Работим по въпроса, капитане. Май имаме следа към ключов свидетел в Тълса и...

— Какъв свидетел?

— Един от бандата на жертвата. Излязоха някои неща и наистина трябва да говорим с него. Лично.

— Какво му е на телефонния разговор?

— Той не е от най-приказливите. Смятаме, че знае нещо, което преди е премълчал. Пред предишните следователи. Освен това се е изнесъл от града веднага след стрелбата.

— Тези Мариачи нали са скитници? Отиват там, където има работа, нали?

— Така е, но ако си Мариачи, няма да оставиш Лос Анджелис и да отидеш в Тълса. Работата е тук.

Краудър оправи сакото си и седна отново зад бюрото, за да продължи разговора.

— Може пък да е единственият Мариачи в Тълса.

Бош го изгледа неразбиращо за момент.

— Да не искаш да кажеш, че не можем да отидем, капитане?

— Опасен ли е?

Бош кимна. Не защото смяташе Охеда за опасен, а защото едва сега разбра защо Краудър е против пътуването до Тълса. Тревожеше се за пътните разходи. Преди две седмици беше пуснал меморандум, в който се казваше, че пътуванията през последните два месеца от годината ще се разглеждат и одобряват според приоритета, защото бюджетът бил изчерпан по-рано от очакваното. Подобни меморандуми вбесяваха страшно Бош. Все едно да сложиш плаваща цена на залавянето на убийци.

Краудър питаше дали разговорът с Охеда може да е опасен, защото знаеше, че ако изпрати само един детектив, ще намали командировъчните наполовина.

— Няма да се получи — каза Бош.

— Кое няма да се получи? — попита Краудър.

— Да пратиш само един от нас. Ако решиш да действаш така, ще трябва да пратиш Сото, защото не знаем дали онзи тип знае английски. Тя е добра, вече мога да го кажа. Но не знам дали наистина искаш да я пратиш сама, след като постъпи тук само преди месец.

— Прав си, но...

— Тя трябва да иде и аз също трябва да ида. Смятаме, че тъкмо този тип може да е бил набеязаната мишена.

Краудър млъчеше. Не каза нищо и Бош предположи, че размишлява дали да не откаже пътуването и да му нареди да се оправя по телефона.

— Чу ме, нали? Смятаме, че куршумът може да е бил предназначен за онзи тип в Тълса.

— Да, чух те. Пропусна, че само *мислиш*, че той е в Тълса. Със същия успех може да е и в Тимбукту.

— Така е. Но ако е в Тимбукту, ще хванем дирята му в Тълса.

Това беше посрещнатото с нова порция млъчание.

— Виж, капитане, горе на десетия етаж трябва да има някои неофициални фондове — каза накрая Бош. — Така де, Малинс много се интересува от случая. Така че нека вложи малко средства... Или пък да се обърнем към бившия кмет, нали е готов да пръска пари за награди.

Краудър му направи знак да се успокои.

— Не искаме да се обръщаме към бившия кмет. И без това той вече ни създаде достатъчно неприятности.

А после бързо взе решение и смени позицията си.

— Добре. Виж, не се безпокой за парите. Те са мой проблем. Кога искаш да тръгнете?

Бош също отговори бързо с надеждата да сключи сделката и да се разкара от отдела преди капитанът да е размислил.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Имаме информация, че работи в бар. Искам да сме там утре. Ако наистина работи в бара, сигурно ще е там — петък е ден за плащане и началото на уикенда.

— Добре, действай според този план. До утре сутринта ще знам откъде ще дойдат парите.

— Благодаря, капитане.

Бош се върна в клетката. Видя, че столът му е придърпан до бюрото на Сото и е зает от Сара Холкомб, която Самюълс беше сложил на телефона, за да отговаря на лавината обаждания за наградата.

— Попаднахме ли на нещо свястно? — попита той, докато влизаше в тясното пространство.

Холкомб веднага понечи да стане от откънатия стол, но Бош сложи ръка на рамото ѝ.

— Спокойно, седи си. Отивам до машината.

— Сигурен ли си?

— Да. Някоя от вас да иска кафе?

И двете отказаха.

— Е, реши ли ни случая, Холкомб? Някой да си е признал?

— Не точно.

Сото му подаде лист със записано обаждане и каза:

— Това обаче е интересно.

Бош взе листа и прочете обобщението на Холкомб:

Лицето каза, че стрелбата по Мерсед е свързана с пожара Бони Брай през 1993 г. Мерсед е знаел кой е причинителят и като такъв представлявал заплаха.

Бош обърна страницата да види дали няма още нещо. Беше празна. Върна листа на Сото, която беше обърнала стола си към него и го гледаше. Знаеше, че обаждането е било от него.

— Анонимно, предполагам — отбеляза той.

— Да — каза Холкомб. — От уличен телефон в Юниън Стейшън. Проверих номера.

Бош я погледна над листа. Беше изненадан, че е проявила инициативата да провери номера. Но пък тъкмо това беше причината той да е достатъчно предпазлив, за да използва уличен телефон.

— Май ще трябва да проучим — каза Бош. — Деветдесет и трета... тази година май беше на Уитейкър и Дюбоз. Трябва да поговорим с тях, да видим дали името им говори нещо. Струва ми се малко съмнително, но можем да прегледаме досието на Бони Брай. Да проверим имената.

— Искаш ли аз да го направя? — с готовност попита Холкомб.

— Не, ние ще поговорим с тях — отвърна Бош. — Просто не се вживявай толкова много в тези обаждания. Хората си преследват целите, нали така?

— Знам — каза Холкомб. — Някои изобщо не си правят труда да го крият.

— Нещо друго, което поне да намирисва на достоверно?

На бюрото имаше цяла купчина описания на обаждания.

— Не бих казала — отвърна Холкомб. — Просто давах на Люси скучнотиите.

Имаше предвид клипборда, на който беше събрала всяко обаждане в един ред.

— Да видим — каза тя. — Някакъв тип ни посъветва да говорим със Сънливкото, който живеел в района и знаел за всички престрелки с участието на Уайт Фенс.

— Сънливкото — повтори Бош. — Добре.

Холкомб продължи по списъка.

— Една жена твърди, че кметът знае всичко за стрелбата. Предполагам, че иска да каже бившия кмет, но не я поправих. Това обаждане беше записано през нощта. Анонимно. Жена със силен испански акцент.

— Става — обади се Сото. — Да натопиш човека, който предлага наградата.

— Трябва да признаеш, че мотивът си го бива. — Бош се усмихна. — Зеяс поръчва прострелването и парализирането на Мерсед, за да го използва в предизборната си кампания.

— Страхотен план — съгласи се Сото. — И е проработил без грешка.

— Какво друго? — попита Бош.

— Няколко обаждания със съвети да се насочим към расистките групи — каза Холкомб. — Още няколко, според които зад стрелбата със сигурност стоят наркокартели. Един твърди, че стрелецът бил някой си Феликс, който бил ядосан, защото наел някакви Мариачи от площада и те свирели отвратително. А, освен това се обади някакъв, който беше сигурен, че ставало дума за мексиканската мафия, само дето не беше сигурен защо.

— Иначе казано, заливат ни с помощ — отбеляза Бош.

— И още как — отвърна Холкомб. — Пропускам обажданията от расисти, които твърдят, че Мерсед си е получил точно каквото заслужава, защото е мексиканец.

При публично обявена награда всичко това можеше да се очаква. Обаждаха се какви ли не побъркани. Това изобщо не изненадваше Бош и никое от обажданията не заслужаваше повторно внимание, с изключение на информацията за връзката с Бони Брай. Бош благодари на Холкомб за свършената работа и отиде да си вземе кафе от машината на първия етаж.

Когато се върна, Холкомб я нямаше. Бош и Сото поговориха и той ѝ каза на сутринта да дойде на работа с багаж, защото най-вероятно ще заминат за Тълса да намерят и разпитат Охеда.

— Може да има проблем — каза тя.

— Какъв?

— Проверих в интернет и наистина намерих бар „Ел Чиуауа“, но когато се обадох и попитах...

— Обадила си се?

— Да. Нали каза, че трябва да се опитаме да потвърдим, че е там.

— Да, но не като му се обадим директно. Това може да го подплаши.

— Е, не говорих директно с него, нито индиректно. Звъннах, попитах дали е там и мъжът, който ми вдигна, каза, че нямат служител на име Охеда.

— Може да е напуснал. Минали са десет години.

— Попитах и това. Дали някога е работил някой с такова име. Онзи каза, че никога не е чувал за такъв човек. И че е в бара от десет години.

Бош се замисли върху информацията, като я съпостави с тази от Кабрал. Акордеонистът изглеждаше честен и сигурен в онова, което им казва.

— Въпреки това отиваме — отсече накрая. — Утре. Надявам се да не си имала планове за вечерта.

Тя поклати глава. Бош знаеше, че Сото няма приятел, а сега вече знаеше и че посвещава по-голямата част от свободното си време на случая Бони Брай.

— Е, да се обадя ли на полицията в Тълса и да ги питам дали не им е известен някой си Охеда?

— Не, такива неща никога не се правят. Нали помниш какво ти разказах за Бийкън? Не даваш информация на местните, освен ако не се налага.

Засрамената Сото смени темата и попита:

— Как ще се оправим с Уитейкър и Дюбоз?

— Ти се заеми. Ако го направя аз, може да си помислят, че има нещо. Просто ги дръж настрана. Кажим им, че сме получили обаждане и ги молим да погледнем в досието.

— Ами ако видят името ми в докладите? В списъка на свидетелите. Тогава ме разпитаха.

Бош поклати глава.

— Те не работят така. Не четат докладите. Търсят само научни доказателства в случаите. Не си помръдват задниците, ако няма наука.

Сото кимна, но изглеждаше угрижена.

— Какво? — попита Бош.

— Увери ли се, че около кабините няма камери, когато се обади?

Въпросът ѝ за момент го смрази. Не беше проявил чак такава предпазливост.

— Изобщо не погледнах — каза накрая. — Но от това обаждане няма да излезе нищо, така че няма причина някой да проверява записите от камерите.

— Е, не очаквахме, че и Холкомб ще седи на телефона — рече Сото. — Но тя го направи. Не искам да си навлечеш неприятности.

— Няма, не се безпокой.

— Просто се носят слухове, че управлението не иска да плаща сумите за отложено пенсиониране. Че търсят всякакъв повод да разкарат човека преди изтичането на договора му, за да икономисат пари.

— Ти пък откъде си чула такива неща? Остават ти поне двайсет години преди изобщо да се замислиш за отлагане на пенсионирането.

— От „Блу Лайн“. В изданието от миналия месец има писма от полицаи, в които се казват такива неща.

Бош кимна. Беше чувал същите слухове. Програмата за отсрочено пенсиониране беше започнала с най-добри намерения. Планът бе опитните служители и детективи да продължат да работят за управлението, вместо да приложат уменията си другаде, когато наберат достатъчно трудов стаж за максимални пенсии. Като резултат можеха да спестяват пенсиите си и да започнат отново с пълна заплата, втора пенсия и доста добри доходи. Но след това се намеси политиката и бюрокрацията и програмата започна да се предлага на всеки, който приближаваше двайсет и пет години в системата, независимо от длъжността и уменията му. Сега твърде много хора бяха в ПОП и програмата беше изправена пред реалната заплаха от банкрут. Управлението търсеше начини да избегне това, като се стигаше и до

отстраняване на служители преди изтичането на петгодишните им договори.

— Това не ме притеснява — каза той. — В момента ме тревожиш единствено ти. Искам да съм сигурен, че си готова да продължиш напред, докато съм тук.

Сото го погледна и се опита да скрие усмивката си.

— Ще бъда готова.

— Добре — каза той.

Вечерта дъщерята на Бош си беше у дома — рядкост напоследък. Покрай срещите на клуба в полицията, различните ѝ занимания и почасовата ѝ работа като доброволец, разнасящ храна на възрастни и болни хора по домовете, напоследък тя сякаш използваше къщата само за преспиване. Това тормозеше Бош, защото той си даваше сметка, че времето му с нея е ограничено, но в същото време знаеше, че тя се занимава с неща, които иска. Освен това всичките ѝ дейности се брояха като обществена служба в училището ѝ и щяха да ѝ помогнат при кандидатстването в колеж. Беше хвърлила око на щатския университет в Лос Анджелис, където имаше много добри програми по наказателно право и криминалистика. Бош беше доволен от избора ѝ, защото щеше да си остане в града. Освен това училището се намираше на същото място като лабораторията, което щеше да му даде възможност да я вижда от време на време през последните месеци от работата си.

Прекараха вечерта в приготвяне на стек от риба меч и разговори за задачите на Изследователите за следващия вторник. Мади и останалите в групата ѝ щяха да участват в прикрита операция, при която щяха да им сложат подслушвателни устройства и да ги пратят в различни магазини в Холивуд, за да видят дали ще им продадат алкохол. Мади беше много развълнувана, пък и задачата бе относително безопасна, както обикновено при операциите под прикритие. Бош обаче искаше да е сигурен, че тя разбира, че при всяка операция винаги има вероятност нещата да се оплескат. Тя не биваше да разчита на полицаия под прикритие, който ще влезе в магазина преди нея, нито на чакащите наблизко патрули. Трябваше през цялото време да си отваря очите на четири.

— Да, татко, ще си ги отварям — каза тя.

През последните месеци беше усъвършенствала пренебрежителния тон в стил „това вече го знам“, когато говореше с него на почти всяка тема.

— От повторението няма нищо лошо — каза Бош. — Искаш ли да дойда и аз?

— Не, ще се притеснявам!

Каза го така, сякаш ѝ бе предложил да отиде с нея на първата ѝ среща.

— Добре, добре, просто питам.

Бяха на задната тераса и Бош печеше рибата на малък газов грил. Обърна стековете и смени темата.

— Надявам се да се върна до неделя следобед. Може да вечеряме заедно.

Вече ѝ беше казал за пътуването до Тълса. Тя бе свикнала с честите му командировки и винаги се оправяше добре сама.

— В неделя имам ХК — отвърна тя. — Съжалявам.

„Храна на колела“. Работата ѝ като доброволец за организацията доста беше орязала моментите, които Бош най-много се радваше да прекарва с нея — в хранене и разговори.

— Ще взема и аз да се запиша в това. Май така ще имам повече възможности да те виждам вечер.

— Татко, знаеш, че трябва да го правя. Искам да вляза в университета и да получа някаква стипендия. Всичко това ще помогне.

— Знам, миличка, знам. Гледай ме само, мърморя и се оплаквам, а аз съм онзи, който отива в Тълса.

Избути с вилица стековете в една чиния. Вечерята беше готова.

— Трябва да идеш — каза тя. — Не са ти останали много случаи.

Бош кимна. Права беше.

На влизане в трапезарията тя му каза, че мисли да си сложи халка на носа за уикенда, така че да изглежда по-достоверно на операцията под прикритие.

Бош успя да не изпусне чинията.

— Да не искаш да кажеш, че ще си продупчиш дупка в носа там, където не би трябвало да има дупки?

— Да, мисля, че ще е готино. Не е нужно да оставам с нея. Не са трайни като татуировките.

Храната ухаеше чудесно, но Бош не беше сигурен, че още е гладен.

Бош и Сото взеха полета от 11:00 ч. до Тълса със спиране в Далас. През първия етап извадиха късмет и мястото между тях беше свободно. Използваха седалката като склад за папките по случаите Мерсед и Бони Брай. Бош беше решен да използва всяко свободно време, за да прегледа случая Бони Брай за Сото и да продължи да чете и препрочита докладите от оригиналното разследване на Мерсед. Твърдо вярваше, а и опитът неведнъж му беше показвал, че отговорите по повечето случаи се крият в детайлите. А и двата случая предлагаха тонове детайли.

Реши да посвети първия етап от пътуването на случая Бони Брай. След Далас щеше да се върне към Мерсед.

Материалите по Бони Брай не бяха разделени хронологически, както беше при Мерсед. Обикновено при продължителни и многостранни разследвания се трупаха множество папки, в които материалите си оставаха подредени хронологически. Детективите запълваха папка след папка и това позволяваше линейно преглеждане на случая. Разследването на Бони Брай първоначално било поето от отдел „Престъпни заговори“, който се занимаваше с палежи и работеше съвместно със следователите от пожарната. При девет жертви случаят от самото начало бе разделен на различни насоки. Първата папка съдържаха всичко за хронологията на случая и другите доклади по време на разследването. Папка 2 беше посветена изцяло на идентифицирането и миналото на жертвите. Следващата се занимаваше с уличната банда Пико-Юнион Ла Раца. Четвъртата беше пълна с доклади за причините за пожара и разпространяването му из жилищната сграда Бони Брай Армс. Последната пък включваше всички медийни съобщения по случая. Пожарът бе станал преди епохата на интернет и градските вестници бяха основният източник на информация. Многобройните изрезки, прибрани в големи пликове, правеха папката най-дебела от всички.

Макар да не беше напълно линейна в представянето си, папка 1 най-много наподобяваше стандартните папки от разследване и затова Бош започна с нея. Докато четеше, Сото отвори лаптопа си и започна да пише началния доклад за стъпките от разследването, довели до пътуването до Тълса. Работните пътувания трябваше да се документират, за да се оправдае бюджетът. В този случай капитан Краудър беше намерил пари от допълнителен фонд към бюджета на КНП, така че документацията беше абсолютно задължителна.

Повечето документи в папката на Бош бяха съставени от детектив З, Джак Харис. Рангът му съответстваше на сержант и той бе водещ следовател в специалната петчленна група, работеща върху случая. Бош не познаваше никого от детективите, макар че беше чувал за Харис. Доколкото знаеше, сега той беше пенсионер, но през осемдесетте и деветдесетте водеше няколко случая, които или се превърнаха в сензация, или се ползваха с популярност в управлението. Имаше всички основания да го мисли за компетентен и мнението му се затвърждаваше, докато се запознаваше със случая, останал двайсет години неразрешен. Знаеше, че шансовете двамата със Сото да успеят да го разрешат са малки. Уитейкър и Дюбоз вече им бяха казали при предаването на папките, че са прегледали подробно случая предишната година в търсене на материали за лабораторен анализ, но без успех. Обичайната практика в Неприклучени следствия беше старите случаи да се преравят в търсене на подход от различен ъгъл, най-често с прилагането на новите технологии. ДНК анализът и пръстовите отпечатъци бяха основните средства. А подобни улики в случая Бони Брай липсваха.

Бош не беше споделил песимизма си със Сото поради емоционалната ѝ връзка със случая. Беше ѝ обещал обаче да прегледа изцяло многобройните материали и щеше да го направи, без това да го откъсва от разследването на Мерсед. Пътуването му даваше шанс да започне.

Пожарът в Бони Брай беше нанесъл най-много поражения с пушека. Самият огън бил ограничен само в един коридор и помещение в мазето, където под двете шахти за отпадъци, обслужващи петте жилищни етажа, били поставени големи контейнери. Огънят

унищожил помещението и се разпространил само в коридора. Пушекът обаче плъзнал бързо нагоре по стълбите, коридорите и шахтите за боклук. Огънят и димът отрязали пътя за бягство на децата и учителите в импровизираната и нелицензирана детска градина в едно от помещенията на мазето.

Основната причина случаят да остане неразрешен толкова дълго бе, че минали цели две седмици преди пожарът да бъде определен като палеж. Обикновено подобно забавяне в разследване на убийство водеше до непоправими последици. Повечето случаи, които не се решаваха за четирийсет и осем часа, си оставаха неразрешени. Двуседмично забавяне в разследването правеше изгледите за успех още по-малки.

Забавянето се дължало на това, че отначало експертите от пожарната обявили случая за злополука. Пожарът избухнал в един от контейнерите под шахтите. Приело се, че в него вече имало леснозапалими материали и че някой изхвърлил горящ фас в шахтата. Пожарът станал един ден преди извозването на боклука и занимаващият се с поддръжката на сградата човек посочил, че контейнерите били пълни. Огънят бързо плъзнал по дървените греди на тавана и обхванал цялото помещение. Пожарът бил толкова силен, че след угасяването му в контейнерите останала само мокра пепел.

Въпреки твърденията на пожарната, че ставало въпрос за злополука, патрулните полицаи от участъка Рампарт незабавно започнали да дочуват приказки по улиците, че пожарът бил умишлен. Носели се слухове, че Пико-Юнион Ла Раца си имали проблеми с управителя на Бони Брай, който не им позволявал открито да пласират дрога в сградата. Говорело се, че пожарът бил предупреждение, че ще има последици, ако управителят продължава да спъва начинанията на бандата. Смъртните случаи не били преднамерени.

Всичко това си оставало само слухове, докато не излязъл резултатът от анализа на боклука от щатската пожарна лаборатория в Сакраменто. Газовата хроматография показала остатъци от поне две различни запалителни течности във всички проби, взети от контейнера. В доклада се споменаваха петрол и нещо на име варсол. Заключение бе, че няма обяснение за присъствието на тези химикали в големи количества в контейнера, и така започнало разследване за умишлен палеж.

Бош погледна Сото, която пишеше нещо на компютъра, и попита:

— Имаш интернет, нали?

— Да. Какво ти трябва?

— Можеш ли да потърсиш нещо? Сред запалителните течности е посочен варсол. Какво е...

— Висококачествен разредител за боя. Доста скъп. Използва се много в работилници и автосервизи за почистване на части на двигатели.

Бош я погледна, впечатлен от познанията ѝ.

— Потърсих го, когато започнах да чета докладите — обясни тя.

— След като установили запалителните течности, започнало разследването. Тъй като варсолът е скъп, решили, че е бил достъпен на извършителя, а не е бил купуван специално. Затова стигнали до заключението, че извършителят трябва да работи на място, където материалът е налице. Използвал е отпадъчната смес от почистването на машинни части — варсол и грес. Вероятно я е събрал в някакъв съд, запалил го е и го е пуснал в шахтата за боклук.

— Коктейл „Молотов“.

— Именно.

— Това не би ли довело до експлозия? До звук... който хората биха могли да чуят?

Осъзна, че под „хората“ има предвид самата нея — като дете.

— Това е един от въпросите, които ми задаваха и които помня най-добре. Но помещението за боклука беше доста отдалечено от детската стая. Освен това бяхме доста шумни, нали разбираш. Десет деца в затворено помещение. Не чух нищо. Искане ми се да бях.

Бош се върна към докладите.

— Кажете ми, когато стигнеш до клетвената декларация за тампоните — каза Сото.

Бош я погледна. Помисли си, че не я е чул добре.

— Какво?

— Клетвената декларация за тампоните. Бомба е.

Той кимна и продължи да чете хронологията на разследването. След установяването на запалителните течности към случая на пожарната бил привлечен и отдел „Престъпни заговори“ към ЛАПУ, но през изминалите седмици разследването било изгубило инерция.

Следователите се съсредоточили върху информацията от улиците, според която пожарът целял сплашване, но нещата тръгнали в неочаквана посока. Управителят на жилищната сграда бил ключов свидетел по случая и дал информация за заплахите от страна на Пико-Юнион. Следователите поискали и получили куп разрешителни за обиск на домовете и работните места на двайсет и девет члена на бандата четири седмици след пожара убиец. Преди зазоряване членовете на специалния екип и служители от Организирана престъпност ударили едновременно местата и при обиските били открити наркотици, оръжие и потенциални доказателства за палежа. Били арестувани двайсет и двама членове на бандата по обвинения, свързани с дрогата и оръжието.

От копие на доклада до съда за резултатите от претърсванията си личеше, че малко от задържаните неща са пряко свързани с палежа. Единствената по-значителна улика бил галон варсол от автосервиз, в който работел един от членовете на бандата — Виктор Чапа, младши механик. Всичко останало в доклада беше за декорация — наркотиците и оръжията изглеждаха добре, подредени на масите за медии, но не спомагаха с нищо за разплитането на случая Бони Брай.

Все пак претърсванията и арестите били достатъчни да се стъпи здраво на врата на бандата. Повечето ѝ членове имали досиета и ги грозил затвор, ако бъдат признати за виновни и в най-малките простъпки. Това дало на Джак Харис и хората му значителни възможности да изкопчат съдействие и да обърнат членовете на бандата едни срещу други.

Човекът в центъра на изстискването бил Виктор Чапа. От всички попаднали в мрежата той бил онзи с пряк достъп до запалителната течност, открита в пепелта. Макар че управителят на Бони Брай не го посочил като един от заплашващите го и Чапа разполагал с желязно алиби, той въпреки това бил смятан за човека, който е осигурил горивото и вероятно е направил запалителната бомба. Второто предположение се основавало на факта, че макар да не живеел с жена, при претърсването на апартамента му в банята била открита кутия тампони. Според експертите от пожарната, тампоните често се използвали като фитили за коктейлите „Молотов“.

При претърсването Чапа бил арестуван за притежание на кокаин, следи от който били намерени в тръба от автомобилна антена, открита

в пепелника в дневната на апартамента, в който живеели четирима мъже. Обвинението било абсолютно скалъпено и нямало да издържи, но било достатъчно да го приберат и да го поизпотят здравата за четиридесет и осем часа. Бил разпитан надълго и нашироко и бил сложен в килия с полицаи под прикритие. Освен че дал подробности по алибито си, Чапа не казал нищо нито на разпитващите, нито на съкилийника си. По онова време бил на двайсет и осем и бил стар член на Пико-Юнион. Вече бил лежал в затвора за кражба. Останал твърд и бил пуснат под гаранция след изслушване пред съда, на което адвокатът му извадил клетвена декларация от бивша негова приятелка, че е оставила кутията тампони, открити в апартамента на Чапа.

— Старата тампонна защита — каза Бош.

— Работи безотказно — отбеляза Сото.

Бош погледна екрана на лаптопа ѝ и видя карта.

— Какво е това?

— Намерих „Ел Чиуауа“. В Тълса има район, наречен Малкото Мексико. Там е.

— Добре. Ще го проверим довечера.

— Съмнявам се, че ще паснеш на подобно място, Хари.

— Е, ще видим.

Той се върна към четенето. Според хронологията на разследването никой от прибраните при сутрешната акция гангстери не дал информация за пожара в Бони Брай. Всички отричали да имат нещо общо с него и изразили възмущението си, че бандата им е заподозряна за смъртта на девет души, повечето от които деца — при това все хора от територията на Ла Раца.

В този смисъл ударът имал обратен ефект и засилил натиска върху Харис и хората му. Бони Брай бил случаят на годината, интересът на пресата бил огромен и медийният отдел на управлението настоявал непрекъснато да бъде държан в течение за хода на разследването. Всичко това накарало Харис да започне игра с фатални последици. Той решил да продължи да натиска Чапа, като пуснал слух по улиците на Пико-Юнион, че при полицейската акция ченгетата се сдобили с информатор, който скоро щял да свидетелства пред съда.

Идеята била, че Чапа ще се почувства натясно и няма да издържи. Нямало да има друг избор, освен да се хване за спасителния пояс на полицията и да съдейства, като признае ролята си в

изработването на запалителната бомба и разкрие името на човека, който я с пуснал в шахтата за боклук.

Чапа бил поставен под наблюдение като предпазна мярка и Харис чакал за резултати.

Не му се наложило да чака дълго. На втория ден от наблюдението, след като всички от Пико-Юнион чули историята за информатора, планът на Харис и хората му се разпаднал, при това с предвидими фатални последици за Чапа.

Екипът наблюдавал автосервиза на Шеста, в който работел Чапа. Всички клиенти и автомобили, които влизали и излизали през трите врати, били следени от един покрив. Хората долу чакали зад ъгъла, готови да проследят Чапа, когато си тръгне от работа.

Но Чапа така и не си тръгнал. Когато работното време приключило и вратите на гаражите се затворили, Чапа не бил след разотиващите се служители. Позовавайки се на потенциална опасност за живота му, полицаите влезли в сервиза без разрешително и не открили и следа от механика. Вътрешно разследване стигнало до заключението, че Чапа и други от бандата му са разбрали за замисъла и следенето и че той е бил насилствено или доброволно измъкнат в багажника на някоя кола, дошла за ремонт. Чапа изчезнал безследно въпреки заповедта за ареста му за неявяване в съда по обвинението за притежание на наркотици.

С изчезването на Чапа и вътрешното разследване на начина, по който Харис и хората му подходили към заподозрения, разследването забуксувало. Специалният екип бил разпуснат и случаят сменил доста детективи през годините. Накрая от активен станал пасивен. Всеки път, когато арестували член на Пико-Юнион Ла Раца, той бил разпитван за пожара в Бони Брай от детектива, който в момента се занимавал със случая. Тези усилия се оказали безплодни и в крайна сметка случаят бил зарязан.

В края на папката имаше голяма сгъната графика, показваща йерархията на Пико-Юнион Ла Раца към 1993 г. Ръбовете ѝ на места се напукаха и се скъсаха, след като беше разгъната за първи път от години. Сото се наведе да я погледне.

— Виждала ли си я вече? — попита Бош.

— Не, така и не стигнах до нея — отвърна тя.

Диаграмата показваше имената и снимките на тарторите на бандата. Повечето снимки бяха от предишни арести. Беше отбелязано и дали човекът е бил прибран през 1993 г. и каква е била ролята му в бандата — търговия с наркотици, превоз, производство, оръжия, побои и т.н.

— Това може и да послужи като отправна точка — каза Бош.

— Защо? — попита Сото.

— Ще проверим имената. Някои ще са мъртви, но други ще са в затвора, обзалагам се. Можем да го използваме. Да ги видим, да им предложим искрица надежда. Някой може да се хване. Ако палежът е дело на човек от бандата, все някой би трябвало да знае това. Ако попаднем на подходящия тип, търсещ начин да излезе на свобода, може и да изкараме късмет.

— Чудно ми е защо Уитейкър и Дюбоз не са го направили.

— Защото са мързеливи. Ако в случая няма наука, зарязват го и продължават със следващия. Така не им се налага да излизат от офиса.

Бош започна да сгъва графиката, като внимаваше да не ѝ нанесе още поражения.

— Не бъди като тях — продължи той. — Ако искаш да си добър детектив, трябва да излизаш и да тропаш по вратите на хората.

— Ще го правя, Хари — каза Сото. — Обещавам.

Пилотът обяви, че започват да се спускат към Далас, и Бош реши да остави папките и да даде почивка на очите си. Имаше още много за преглеждане, в това число пликите с вестникарските изрезки по случая. Всичко това трябваше да изчака до следващия път, когато му се отвори време да се заеме с Бони Брай.

— Какво мислиш за Чапа? — попита той. — Жив ли е, или мъртъв?

— Със сигурност мъртъв — отвърна Сото. — Иначе досега да се е появил някъде. Сигурно е погребан някъде в пустинята.

Бош кимна. Най-вероятно беше права. Чапа едва ли бе изчезнал от гаража по своя воля. Лоялността в една банда изчезваше, когато се появят съмнения за информатор.

Самолетът се спусна към Далас и Бош смени темата и попита:

— Обичаш ли барбекю?

— Горещ-долу — каза Сото. — Понякога.

Отговорът не беше от ентузиазираниите. Бош кимна мълчаливо.

— Защо? — попита тя.

— В терминала има едно заведение — каза той. — Добро място. Мисля да отскоча преди следващия полет.

— В такъв случай май ще те чакам на изхода. Нещо против?

— Става. Направи ли справка в „библията“, преди да тръгнем? Нещо за Тълса?

Имаше предвид журнала в отдела, в който детективите пишеха за градове, които посещаваха по работа, и отбелязваха добрите места за хапване и отсядане, вместилища се в командировъчните. Имаше също и съвети относно работата с местната полиция и съдилищата. Отделът работеше вече близо десет години и нямаше щат, който да не е споменат. „Библията“ беше пълна със съвети и дори се говореше за събиране на средства за отпечатването ѝ. Наричаха я „Син специалитет — полицейски пътеводител за квартири, кръчми и понички“.

— Направих — отговори Сото и прелисти бележника си. — Закуска в „Яйцето на Джими“, вечеря в „Махагон“, макар че ми звучи като стриптийз бар. На друго място, „При Брауни“, предлагат добър пай.

Бош се усмихна.

— Пай. Сигурно го е написал Рик Джаксън, преди да се пенсионира. Открай време си падаше по пайове.

— Позна. Точно Джаксън го е написал.

— Нещо за полицията?

— Да. Джаксън споменава един тип, с когото работил в полицейското управление на Тълса. Рики Чайлдърс. Бил нощна смяна в детективското бюро, или поне е бил преди две години. Джаксън го е записал в графата „свестни хора“.

— Добре, значи ще идем при него.

Пътният протокол на Неприклучени следствия изискваше детективите да се обаждат в местната полиция и да обясняват защо са в града и къде смятат да ходят. Обикновено това бе проста проява на любезност и детективите от Лос Анджелис бяха оставяни да си вършат работа. Често местните предпочитаха или изискваха да им прикачат някой от своите. А понякога посетителите от Ел Ей се нуждаеха от помощ при откриването на някого или при арест. Бош сподели със Сото опита си, че предварителното обаждане за предстоящо пристигане може да създаде проблеми.

Понякога местните се престараваха и започваха да проучват целите, което неизбежно ги подплашваше или предупреждаваше. Имаше и случаи, когато местните просто излизаха и спипваха заподозрения, с което лишаваха Бош от възможността да го разпита преди официалното му арестуване и привличане на адвокат. Винаги съществуваше и вероятност, макар и не много голяма, заподозреният да е свързан по някакъв начин с полиция от другата страна на телефонната линия. Веднъж Бош се беше обадил на детектив от Сейнт Луис, докато се готвеше да отиде там да арестува заподозрян в убийство. Изобщо не подозираше, че разговаря с човек, който се оказва свързан чрез брак със заподозрения. Бош научи за връзката едва когато отиде на място и откри, че целта му е избягала предишната нощ.

— Никога не повторих тази грешка — каза Бош на Сото. — Сега винаги се появявам неочаквано.

Стигнаха в централата на полицейското управление малко преди осем вечерта. Първо се бяха регистрирали в един близък хотел, защото не беше ясно какво ще им поднесе нощта, а Бош не искаше да губят резервацията, ако стигнат в хотела след полунощ.

Униформеният полицай на рецепцията не се впечатли особено от значките им, но се съгласи да звънне в детективското бюро и да пита дали Чайлдърс е налице.

Чайлдърс беше в управлението и каза на полицаия да ги изпрати горе.

Качиха се с асансьора. Пред входа на детективското бюро имаше втора рецепция. Нямаше никого и трябваше да изчакат известно време, докато от вратата зад рецепцията не излезе човек. Първите му думи бяха:

— Как е Рик Джаксън?

— Наскоро се пенсионира — отвърна Бош. — И най-вероятно се е отдал на голфа.

— Надявам се.

Детективът протегна ръка над плота.

— Рики Чайлдърс. Сложиха ме да въртя това място нощем.

Ръкуваха се и Бош му даде значката си, вместо само да я размаха, както беше направил долу. Сото направи същото. Това бе проява на уважение.

— Обадихте ли се предварително? — попита Чайлдърс. — Капитанът не ми спомена нищо.

— Не, направо дойдохме — каза Бош. — Сутринта научихме за един тип, с когото трябва да поговорим, и веднага скочихме в самолета. Нямахме възможност да се обадим предварително.

Чайлдърс кимна, но Бош не беше сигурен, че е повярвал на историята. Приличаше на способен и опитен човек. На около четирийсет и пет, в добра форма, с дълги мустаци, които се спускаха от двете страни на устата му. Като цяло създаваше впечатление за стрелец от Стария запад и Бош подозираше, че много добре си дава сметка за това и поддържа имиджа си. Нямаше сако и носеше пистолета си в кобур под мишницата. Това също допринасяше за картината.

— За кого става въпрос? — попита Чайлдърс.

— Свидетел по случая, върху който работим — каза Бош. — Убийство. Трябва да говорим отново с него, защото стигнахме до заключението, че може и да не ни е казал всичко, което знае.

— Спестил ви е това-онова, а? — рече Чайлдърс. — Лошо. Този приятел има ли си име?

— Анхел Охеда — каза Сото. — На трийсет и девет и според нас е тук от девет или десет години.

И даде на Чайлдърс лист с номера на последната известна шофьорска книжка на Охеда.

— Девет или десет години? — повтори Чайлдърс. — Значи работите по стар случай, а?

— Нещо такова — отвърна Бош. — Според информацията ни въпросният човек е дошъл тук да работи в бар на име „Ел Чиуауа“. Знаете ли за подобно заведение?

— Че как. На Гарнет в Източна Тълса. В Малко Мексико.

— Що за място е?

— Бунище с маса за билиард. По няколко пъти седмично минава патрул, за да укротява атмосферата. Та значи въпросният тип работи там?

— Информацията ни е от близо десет години. Просто отправна точка.

— Ако искате, ще ви заведе. Но първо да идем в отдела и да видим дали нямаме нещо за въпросния господин Охеда.

Работата по стари случаи беше отвеждала Бош в куп детективски бюра из цялата страна. Всички си приличаха. Бюрото на Тълса спокойно можеше да се намира в Сиатъл, Балтимор или Тампа. Сгъчкани работни места, картотеки покрай стените, обяви за издирване на всяка стена и врата. Заради късния час помещението беше почти пусто. Бош видя цивилно ченге на едно бюро и детектив на друго. Чайлдърс ги поведе към собствената си клетка и каза:

— Сядайте.

Всички седнаха и Чайлдърс изключи часовника радио, от който свиреше тиха музика. Май беше Ханк Уилямс младши.

— Да видим с какво разполагаме за този приятел — каза Чайлдърс.

Погледна листа с номера на шофьорската книжка и въведе информацията в компютъра си. Бош предположи, че търси някаква вътрешна база данни, която може да му каже дали Охеда не се е сблъсквал по някакъв начин с полицията на Тълса. Сото вече беше проверила националните бази, преди да тръгнат от Ел Ей, но без резултат.

Чайлдърс пусна търсенето и вдигна ръце, сякаш току-що е направил някакъв фокус. След секунди в горната част на екрана се появи надпис.

Няма намерени резултати.

— По дяволите — изруга Чайлдърс. — Ако е работил в „Чиуауа“, няма начин да не е бил свидетел, жертва, да е пуснал сигнал или нещо подобно. Сигурни ли сте, че информацията ви е читава?

— Била е, преди десетина години — каза Бош. — Може да си е сменил името. Какво излиза, ако потърсите „Ел Чиуауа“?

— Разполагате ли с цялата нощ?

Чайлдърс въведе името на бара и този път надписът обяви, че са намерени 972 резултата.

— И това е само за последните седем години — каза той. — Преди това всичко беше на хартия. Искате ли да прегледате всичко това? На ваше разположение е.

Бош се замисли как да използват най-добре времето си и как да стеснят търсенето. Сото го изпревари.

— Предлагам просто да отидем и да огледаме — каза тя. — Да видим дали още не е там. Нали затова дойдохме.

— Звучи ми добре — рече Чайлдърс.

Бош кимна.

Чайлдърс караше. Малко Мексико се намираше на двацет минути път източно от центъра. Беше тъмно, но улиците бяха добре осветени и Бош не видя онова, което очакваше. Пътищата бяха с широки тревни ивици в средата. Покрай тях имаше къщи, църкви и фирми. Имаше и затворени фирми. Видя една полицейска кола, спряла при закрыта бензиностанция. Трябваше да се оглежда дълго и внимателно, за да види някакви графити.

— Това значи е испанският ви квартал — рече той.

— Това е — съгласи се Чайлдърс.

Бош беше на задната седалка, а Сото бе заела мястото до шофьора. Това щеше да му позволи да седи до Охеда, ако го открият и го отвеждат в управлението за разпит.

Отначало Чайлдърс мина бавно покрай „Ел Чиуауа“. Мястото приличаше на бивша „Пица Хът“. Покривът още беше червен, но прозорците бяха боядисани и по тях бяха закрепени изрисувани на ръка шперплати, рекламиращи cherveza, chicharones и desportes. Осветен знак на един стълб оповестяваше името на бара заедно с

рисунка на породата куче, кръстена на мексиканския щат, озъбено и с боксьорски ръкавици на предните лапи.

Беше почти десет вечерта и паркингът бе пълен. Няколко души се мотаеха отвън с бутилки в ръце и пушеха.

— Това е нарушение — каза Чайлдърс. — Законът забранява да се излиза с отворени бутилки.

— Добре — каза Бош. — Можем да го използваме.

След като отминаха, Чайлдърс отби и спря. Погледна в огледалото към Бош, защото знаеше, че той е главният в екипа, и попита:

— Какъв е планът?

Бош се замисли за момент.

— Минахме една косатка при старата бензиностанция — каза той. — Можем ли да я извикаме?

— Косатка ли? — не разбра Чайлдърс.

— Патрулната кола. Черно и бяло. Човекът вътре май пишеше доклади.

— Косатка. Харесва ми. Да, мога да го извикам.

— Добре, ще го направим. После ще влезем и ще се огледаме. Ако видим нашия човек, униформеният ще го извика да излезе навън, защото се пие на обществено място. Ако номерът мине, ще го приберем в колата и двамата с Люси поемаме нещата нататък. Няма да споменаваме Ел Ей и ще използваме вашите значки.

Чайлдърс кимна.

— Звучи добре.

Взе радиостанцията и се свърза с диспечера да прати патрулната кола при тях. После се изключи и остави микрофона.

— Очаква ли се нещата да загубят? — попита Бош.

— Би трябвало всичко да мине спокойно — отвърна Чайлдърс. — Но вътре няма много жени. Детектив Сото може да ги накара да... хм, ако ме разбирате какво искам да кажа.

— Ще се оправя — каза Сото. — Не съм дошла, за да чакам в колата.

Тонът ѝ не предразполагаше към дебати.

— Нищо против — каза Чайлдърс.

Изчакаха десет минути, докато патрулната кола се появи. Чайлдърс примигна с фаровете и колата пресече отсрещното платно и

спря до тях. Патрулният беше сам — типично за общините с орязан бюджет. Чайлдърс познаваше полицаия, но не си направи труда да представи Бош и Сото — каза само, че са от Лос Анджелис. Сподели плана на Бош и полицаят каза, че е готов.

Чайлдърс обърна и последваха патрулната кола до бара. На паркинга нямаше свободни места. Завиха около бара и спряха до вратата, където няколко мъже пиеха и пушеха. Повечето вероятно вече бяха отнасяли санкции за пиене навън, защото щом видяха патрулката, се заблъскаха да влязат вътре.

Четиримата слязоха от колите и тръгнаха към вратата. Бош чу гърмящата в бара музика. Застана отляво на Сото, защото беше левичар. Това беше обичайният начин да приближават врата, зад която не знаеха на какво ще попаднат. Така бяха в най-голяма безопасност — покриваха и двете страни.

Униформеният полицаи беше поне метър и деветдесет, доста добре сложен. Гръдната му обиколка се подчертаваше от бронежилетката под униформата. Влезе пръв и започна да проправя път през тълпата. Както се очакваше, Сото привлече погледите на публиката. Това бе добре дошло за Бош и той започна да оглежда лицата — търсеше лице, което да наподобява десетгодишната снимка от шофьорската книжка на Анхел Охеда от Калифорния.

Извади късмет. Почти незабавно видя зад бара в десния край на помещението мъж, който приличаше на Охеда. На пръв поглед беше един от тримата бармани, само че не вземаше поръчки и не отваряше бутилки бира. Стоеше до касовия апарат и гледаше претъпканото помещение. След миг погледът му се спря върху Бош и регистрира бялото лице в морето от кафяви. Бош моментално разбра, че вероятно е разпознат като ченге. Съмняваше се обаче, че Охеда — ако наистина беше той — ще го разпознае като ченге от Ел Ей.

Бош и Сото вече не вървяха един до друг. Пътеката през тълпата бе твърде тясна и се наложи да преминат в колона. Сото бе много по-дребна от Бош и нищо не виждаше от посетителите. От тонколоните гърмеше електронна музика с латино ритми. Високо по стените и над бара имаше екрани, показващи европейски футбол и бокс. Долавяше се характерната воня на марихуана.

Бош се наведе напред и почти извика в ухото на Сото:

— Тук е. Зад бара. Кажи на Чайлдърс.

Думите му бяха предадени напред по колоната и когато малката група стигна до бара, патрулният полицай вече беше получил инструкциите си. Даде знак на мъжа до касовия апарат да приближи и му каза, че трябва да излезе навън. Човекът се поколеба и посочи тълпата, сякаш искаше да покаже, че трябва да остане и да се грижи за работата. Едрото ченге се надвеси още повече над бара и каза нещо, което явно прозвуча доста убедително. Мъжът вдигна дъската и излезе, като даде някакъв знак на барманите. Полицаят го насочи към вратата, през която бяха влезли, и всички отново пресякоха заведението и излязоха.

Щом се озоваха навън, мъжът веднага стана настъпателен и насочи протестите си към униформения, сякаш не знаеше, че цивилните винаги са главните.

— Защо ме тормозите? Имам си работа.

— Господине, успокойте се — каза униформеният. — Има проблем, който трябва да...

— Какъв проблем? Няма никакъв проблем.

Бош беше сигурен, че това е Охеда, и остана доволен, че знае английски.

— Кевин, нека аз поговоря с човека — каза Чайлдърс.

Полицаят отстъпи и Чайлдърс застана на мястото му, като почти завря лице в лицето на бармана.

— Как се казвате, господине?

— Защо? Защо да ви казвам името си?

— Защото имаме сериозен проблем, господине. И ако не ни сътрудничите, ще стане още по-сериозен. И тъй, как се казвате?

— Франциско Бернал. Ясно?

— Имате ли документи, Франциско Бернал? Шофьорска книжка например?

— Не съм шофьор. Живея зад бара.

— Браво на вас. Тогава зелена карта? Или паспорт?

Мъжът погледна Сото, сякаш се отвращаваше, че тя участва в този произвол. После извади портфейла си и измъкна от него сгънат лист. Връчи го на Чайлдърс, който го отвори и го прегледа набързо, преди да го предаде на Бош. После се дръпна, за да може Бош да поеме нещата нататък.

Бош погледна документа и патрулният полицай му помогна, като насочи фенерчето си към него. Беше фотокопие на карта за постоянно пребиваване, идентифицираща мъжа като Франциско Бернал. Технически погледнато, всеки притежател на зелена карта трябваше да я носи винаги със себе си. Но в действителност картата беше безценна и трудно можеше да се смени, ако бъде изгубена или открадната. Повечето хора носеха фотокопия и държаха оригиналите заключени на сигурно място. Копията обикновено се приемаха при повърхностни полицейски проверки, но Бош знаеше също, че е по-лесно да се направи фалшиво фотокопие, отколкото да се фалшифицира зелена карта.

Докато изучаваше документа, неколцина от клиентите излязоха да видят какво става. Чайлдърс тръгна агресивно към тях, посочи им вратата и им нареди да се прибират. Те побързаха да се подчинят.

Бош вдигна очи от документа и погледна мъжа, за когото още смяташе, че е Анхел Охеда.

— Знаете, че сте в нарушение, когато не носите оригинала, нали? Мъжът поклати раздразнено глава.

— Това са глупости!

Бош пристъпи към него, връчи му сгънатия лист, който *той* беше донесъл, и попита:

— И това ли е глупост?

Мъжът дръпна листа от ръката му и го отвори. Беше копие на калифорнийската шофьорска книжка със старата снимка. Бош видя мимолетната промяна в очите на бармана. Наистина беше Охеда.

— Току-що излъгахте полицай — каза Бош. — Показвате фалшив имиграционен документ за самоличност. Знаете ли в каква неприятност се забъркахте?

Отстъпи крачка назад, кимна на патрулния полицай и каза:

— Закопчай го, Кевин.

Подобно на детективските бюра, стаите за разпит също изглеждаха на Бош еднакви — ярко осветени малки помещения, замислени да будят безнадеждност у онези, които чакаха да бъдат разпитани. Безнадеждността пък пораждаше компромиси и сътрудничество. Бяха оставили Охеда да ври в собствен сос в продължение на около час, преди Бош да влезе. Планът беше той да направи първия опит и при неуспех Сото да го замести и да подходи от различен ъгъл. Сега тя гледаше опита на Бош на екрана в друга стая.

Охеда седеше на малка маса. На студената светлина на стаята Бош видя, че е красив мъж с гъста черна коса, гладка кожа и добро телосложение. В тъмните му очи се четеше умора и тъга. Докато дърпаше отсрещния стол, Бош хвърли пред него фотокопието на фалшифицираната зелена карта и попита:

— Как да ви викам, Анхел или Франциско?

— Искам да ми викнете адвокат — отвърна Охеда. — Знам си правата.

Бош кимна.

— Наистина имате право на адвокат. Но знаете ли какво ще стане, ако го извикате? Ще ви тикнем в затвора за незаконна имиграция, а на света няма гаранция, която да ви измъкне за такова нещо.

Охеда го изгледа вкиснато.

— Точно така — каза Бош. — Направихме справка с имиграционните и знаем, че тази хартийка е пълен боклук. Можете да си избършете задника с нея, за друго не става.

Повечето от казаното беше блъф. Шансовете да получиш справка от имиграционните в петък преди полунощ в Тълса клоняха към нулата. Бош обаче беше сигурен, че Охеда няма редовна зелена карта под името Франциско Бернал. За изваждането ѝ бе нужна проверка на отпечатъците, при която щеше да се появи истинското му име.

— Ще прекарате в затвора около месец, след което ще се явите пред съдия — продължи той. — Не можете да направите кой знае какво, когато сте фалшифицирали документи. За подобно нещо няма да ти помогне никакъв адвокат, приятелю. Така че ще те върнат в Чиуауа.

Замълча за момент, за да подчертае думите си, след което продължи:

— Затова питам, наистина ли искаш да се получи така? Ако да, просто кимни. Ще те пратя в затвора и дори ще ти дам монета да се обадиш на въпросния адвокат.

Охеда скръсти ръце на гърдите си. Бяха махнали белезниците му, преди да го вкарат в стаята. Това беше лек намек, че искат нещо от него. Че има опция за договорка. Но намекът явно бе твърде тънък, защото той беше поискал адвокат още в началото.

— Само аз мога да ти помогна — каза Бош.

Охеда вече започваше да разбира играта, така че попита:

— Какво искате?

Бош извади значката си от колана. Постави я на масата така, че Охеда да може да я прочете. Той се наведе напред и го направи с все така скръстени ръце.

— Ел Ей? Защо сте тук?

— Знаеш защо, Анхел.

— Не, не знам. Не съм стъпвал в Ел Ей от...

— Орландо Мерсед е мъртъв.

Охеда го погледна. Не знаеше, не беше чул.

— Умря преди три дни заради онзи куршум в гръбначния стълб. Куршумът, който е бил предназначен за теб.

Охеда изправи гръб и впери поглед в Бош.

— Преди десет години си ни излъгал, Анхел. Излъгал си чрез премълчаване. Знаеш ли какво означава това? Че не си казал цялата истина, че не си казал всичко, което знаеш.

— Не знам нищо.

— Напротив, знаеш. Всичко знаеш. Не си ни казал и...

— Не!

— ... така си възпрепятствал правосъдието. Но това е било тогава. Сега става въпрос за убийство и ако не ни помогнеш, ставаш съучастник на убиеца и картинката се променя коренно. Именно затова

го наричат съучастничество след деянието. Съучастничество в убийство. А това означава, че няма да те пратят обратно в Чиуауа, докато не си излежиш присъдата в калифорнийски затвор.

— Това са глупости!

— Кой стреля по теб, Анхел? Кой те накара да побегнеш в Оклахома и да си смениш името?

Охеда заклати глава, сякаш се мъчеше да попречи на думите на Бош да стигнат до ушите му.

— Никой нищо не ме е карал. В пълна грешка сте. Смених си името, защото чичо ми притежаваше бара и искаше да ме представи за свой син. Затова приех името му и това е всичко.

Бош взе значката си и си я закачи на колана. По този начин си спечели време да реши в каква посока да продължи. Помисли си за името от регистъра на хотел „Мариачи“ и че с него може да спечели още малко време.

— Кой е Родолфо Мартин?

Охеда отново поклати глава и го погледна объркано.

— Не знам. Никога не съм чувал това име.

— Бил е в хотела от другата страна на площада. Той е стрелял и ти си го видял. Имаме го на видео, Анхел. Затова си избягал. Видял си човека с пушката и си знаел, че се цели в теб. Вместо теб обаче е бил улучен Мерсед!

— Не. Не видях никого. Аз...

— *Кой е Родолфо Мартин?*

— Не знам!

Бош се овладя и продължи спокойно:

— Трябва да започнеш да ми разказваш цялата история. В противен случай не мога да ти помогна. Кажи ми какво стана.

За първи път, вместо да поклати глава Охеда кимна. И Бош разбра, че ще се получи. Охеда започваше да се пропуква. Бош зачака и накрая Охеда заговори, забил поглед в масата.

— Като музикант свалях жени. Хубави жени. Свалям ги и сега в бара, но не са същите.

Бош не очакваше да чуе точно това, но въпреки това кимна. Ставаше му ясно. Охеда беше поразително красив мъж и музикант — поне тогава. Неотдавна дъщеря му бе казала за някакво проучване, на което попаднала в интернет. Случайно подбрани жени споделили, че е

по-вероятно да дадат телефона си на мъж, който носи музикален инструмент, отколкото на мъж с куфарче.

— И?

— И свалих неподходящата жена и се случи всичко това.

Бош беше очаквал да е свързано с наркотици. А не с жена.

— Разкажи ми за жената. Коя беше? Къде се запознахте?

Охеда се почеса по тила.

— Имахме изпълнение. В една голяма къща. Беше като замък на склона на планината и имаше голяма вечеря за някакъв специален тип, с много гости. Там се запознах с нея. И накрая, докато прибирахме инструментите си, излязох навън да изпуша една цигара, нали разбирате? Тя също беше там и пушеше. Даде ми телефонен номер и ми каза да ѝ се обадя.

— И ти ѝ се обади?

— Беше прекрасна. Обадох ѝ се.

— Омъжена ли беше?

Охеда кимна.

— Да. За собственика на къщата. Много влиятелен човек. Много богат. Хората казваха, че бил кралят на бетона. Къщата беше тяхна.

— Омъжила се е за крал със замък и е поискала да ѝ се обадиш ти.

Не го каза като въпрос, просто сбито обобщаваше историята на Охеда, за да подчертае абсурдността ѝ.

— Тя ми каза... това стана по-късно... каза, че била самотна, но не можела да се махне, защото мъжът ѝ бил опасен. Много влиятелен и много богат. Накарал я да подпише.

— Предбрачен договор. Какво точно беше онова изпълнение, на което си се запознал с нея?

— Не знам. Не помня.

— Колко време преди стрелбата?

— Не съм сигурен. Но да, беше преди нея.

— С новата банда ли беше тогава? С „Лос Рейес Халиско“?

— Да, с тях.

— Добре, половин година преди стрелбата? Или месец?

— По-скоро три. Някъде там.

— И казваш, че си имал връзка с тази жена?

Охеда кимна.

— Колко време продължи?

— Ами... много. Седмици.

— И съпругът ѝ разбрал?

Ново кимане.

— Дойде в квартирата ми и ме заплаши. Каза, че ще ме убие, ако не спра. Нали разбирате, с жена му.

— И ти спря ли?

Охеда извърна очи и поклати глава.

— Не. Обичах я твърде много.

Последните му думи прозвучаха кухо, сякаш бяха част от извинението, което си е скалъпил и което е подхранвал десет години. Било е заради любов, казвал си е, а не заради плътското увлечение, не заради обичайното за всеки мъж желание да вземе нещо от най-горния рафт. Страстта му в крайна сметка бе унищожила живота на друг човек. Трябвало му беше да има основателна причина за това.

— Ами тя? Той казал ли ѝ е да спре да се вижда с теб?

— Казал ѝ, но не спрахме.

Охеда наведе глава, сякаш признаваше, че решението му е имало фатални последствия.

— Колко време мина от предупреждението на съпруга ѝ и стрелбата на площада, когато е бил улучен Мерсед?

— Малко. Може би месец.

— Може би? Кажи ми точно. Колко?

— Един месец.

Бош се облегна назад и погледна Охеда. Мъчеше се да прецени чутото и достоверността му.

— Как се казваше тя?

— Мария.

— Цялото ѝ име.

— Мария Брусард. Само че беше мексиканка. Фамилията ѝ била Фуентес, преди да се омъжи.

— А името на съпруга?

— Брус.

— Брус Брусард. Сигурен ли си?

— Така го наричаше тя.

— Добре. И къде точно се намирал онази голяма къща, в която било партито? Замъкът.

— Горе в планината. На склона на планината.

— Адрес?

— Не го знам. Бях там само веднъж. И седях отзад в микробуса, когато пътувахме нагоре.

— След като започнахте да се виждате, къде се срещахте?

— Тя резервираше хотели. Веднъж дойде в квартирата ми.

— Кои хотели?

— Най-различни, къде ли не. Веднъж се срещнахме в „Юнивърсъл“. И в онзи хотел в центъра с външните стъклени асансьори.

— От самото начало ли знаеше коя е тя? Имам предвид, че е омъжена и че къщата е нейна?

Охеда се поколеба.

— Не ме лъжи — предупреди го Бош. — Само веднъж ако ме излъжеш за каквото и да било, ще си имаме сериозен проблем.

— Знам — каза Охеда.

— Останалите от групата знаеха ли за вас двамата?

— Не, беше тайна. Само тя и аз знаехме.

— Как е научил мъжът й?

— Не знам.

— Тя ли му е казала?

— Не. Сигурно я е проследил. Или е поръчал някой да я следи.

— Кой е Родолфо Мартин?

— Казах ви истината. Не знам.

Бош беше наясно, че името най-вероятно е измислено. Едва ли ще се регистрираш в хотел с истинското си име, ако искаш да използваш стаята си като снайперистко гнездо. Продължи нататък.

— Кога разговаря за последно с Мария Брусард?

— Преди десет години. След деня, когато простреляха Орландо. Обадох й се и й казах, че знам какво е станало. След това не я видях никога повече.

— Казал си й, че знаеш, че куршумът е бил предназначен за теб, така ли?

— Да.

— И тя какво каза?

— Че не ми вярва. Нарече ме лъжец. Не лъжа.

Бош не си водеше записки. Знаеше, че Сото гледа и пише и че Чайлдърс е сложил камера.

Засега имаше само още един въпрос.

— Каза, че партито, на което сте се запознали, било на някакъв много специален човек. Кой беше той?

— Не му помня името. Беше се кандидатира за кмет и на вечерята събираха пари за избирането му.

Бош замръзна и го погледна. Вече разбираше по-добре причините Охеда да изчезне и да си смени името. Независимо дали е ставало дума за любов, или само за плътско желание, изборът му го беше отвел в дълбоките води, където вилнеят политиката и убийствата.

— Армандо Зеяс беше ли на вечерята? Той ли беше специалният гост?

Охеда поклати глава.

— Не, не той.

— Сигурен ли си? Нали помниш какво казах за лъжите?

— Сигурен съм. Не беше Зеяс. Знам кой е Зеяс. Свирихме на сватбата му. Беше друг, който искаше да става кмет. Бял.

Някой от другите кандидати за кмет. Кой ли? Бош усети как тъмните води се надигат.

Бош отиде при Сото в апаратната. Беше сама. До нея имаше отворена торбичка чипс, което напомни на Бош, че не е ял нищо от онзи сандвич в Далас.

— Къде е Рики?

— Излезе някъде по средата. Каза, че има работа, но щял да е подръка, ако имаме нужда от него. Добре върви.

Бош взе торбичката и бръкна за чипс. Сото не възрази.

— Благодаря.

— Рики остана, докато ти не накара Охеда да се пречупи. Каза, че си бил „истински алигатор“ и че нямаш нужда от него. Какво означава това?

Бош сви рамене.

— Не знам. Вижда ми се твърде млад, за да е бил във Виетнам.

— Какво е означавало там? Дядо ми е бил във Виетнам.

— Дядо ти ли? Голям комплимент ми направи.

Тя грабна торбичката от ръцете му и се престори на раздразнена, че не ѝ я е върнал.

— Вземи си друга. В коридора има машини. Дядо ми е много по-стар от теб и беше спасител към морските пехотинци. Ако искаш вярвай. Какво е означавало?

— Имаше едни типове от ЦРУ, които наричаха така. Защото използваха „усъвършенствани“ методи и инструменти за разпит.

— Усъвършенствани? Да, дядо ми разказваше разни истории.

Спомените ѝ заплашваха да събудят спомените на самия Бош, а точно сега изобщо не му беше до тях. Затова заговори отново по същество.

— Колко от края на разговора записа в бележника си?

— Още нищо.

— Добре. Нека засега да си остане извън протокола.

— Защо?

— Защото темата е гореща и трябва да внимаваме. Никога не бива да отваряш врата на горяща стая направо. Приближаваш внимателно и...

Млъкна, когато си даде сметка какви ги дрънка.

— Извинявай, не исках...

— Няма нищо — каза тя. — Схващам. Ще го оставим извън протокола, но какво ще правим с видеозаписа? Не искаш да го изтриваме, нали?

— Не. Ще го вземем, но капитанът няма да го гледа. Само ще прочете доклада ни и не искам последната част от разпита да влиза в него.

— Ясно.

— Добре. Какво можеш да ми кажеш за името? Брус Брусард. Чувала ли си за този човек?

Сото поклати глава.

— Говори ми нещо, но не знам точно какво — рече тя. — А на теб?

— Не.

— Изглежда някаква голяма клечка. Кралят на бетона. Вярваш ли на Охеда? За това, че се е влюбил в жената на богаташ?

Бош се замисли за момент, после кимна.

— Засега да. От негова страна може да е било и любов. Колкото до жената, още не знам. Но няма да споменаваме за това пред никого. Нищо в докладите, нищо на приятели, дори да имат полицейски значки. Първо искам да научим повече за Мария Брусард.

— Тогава *какво* ще кажеш на капитана? Той ще иска да знае за какво е изхарчил парите си, като ни е пратил тук.

— Ще напиша обобщенията и засега няма да включвам името Брусард. Знам как да докарам нещата да изглеждат така, че да оправдаят парите. Утре трябва да се опитаме да хванем първия самолет.

— Ще погледна разписанията. Ами Охеда?

Бош се замисли за момент. Ако го оставеха, винаги имаше вероятност отново да побегне. Риск, който трябваше да поемат. Задържането му за фалшифициран документ за самоличност и зелена карта беше добър начин да обърнат потенциален свидетел срещу обвинението. Бош посочи апаратурата покрай едната стена на стаята.

— Имаме видеозапис на разпита. Вземаме го и пишем показания. Включващи цялата история. Караме го да подпише и го пускаме. Засега всичко остава извън протокола. За всеки случай.

— В случай на какво?

— На каквото и да е.

В събота сутринта Бош и Сото хванаха първия полет до Далас, където авиокомпанията ги беше сложила в списъка чакащи за следващите три полета до Ел Ей. Бяха прекарали в Тълса малко повече от дванайсет часа и бяха изхарчили по-малко от хиляда долара градски пари. Предвид наученото от Охеда Бош смяташе, че сделката си я бива.

В Далас извадиха късмет и се вредиха за първия полет. Късметът им се удвои, когато капитанът на самолета, който бе рутинно информиран, че на борда ще има двама въоръжени служители на закона, премести имената им в началото на списъка и получи места в първа класа, макар и на различни редове. Бош се чувстваше неудобно, че внася сандвича си в такава луксозна обстановка, още повече че стюардесата му съобщи, че ще бъде поднесен обяд за сметка на компанията. Когато видя един войник в камуфлажна униформа да върви по пътеката към задната част на самолета, Бош му даде торбичката и му каза, че това е най-добрият сандвич с кълцани гърди, който е ял някога. Войникът взе торбичката и каза:

— Ще видим, сър. Аз съм от Мемфис.

Бош кимна. Веднъж беше прекарал цяла седмица в Мемфис, докато работеше по случай, и местният детектив всеки ден го водеше на различно барбекю.

— Сочно или сухо? — попита той войника.

— Сухо, сър.

— „Рандеву“?

— Точно така, сър.

Бош кимна и войникът продължи нататък. Жената зад Бош го попита дали не раздава още нещо и той се изчерви.

Бош беше на третия ред от пилотската кабина, а Сото на първия. Пилотът се беше погрижил местата им да са до пътеката, за да могат да действат бързо, ако изникне проблем. На Бош не му беше за първи път да получава такова отношение. Повечето екипажи нямаха нищо против въоръжено присъствие до кабината.

Докато изчакваха краткото забавяне преди излитането, Бош си сложи слушалките и се заслуша в музиката, която беше свалил от един филм за саксофониста Франк Морган. Беше документален и имаше посветен на него концерт в Сан Куентин, където Морган бе затворен години наред, преди да се върне отново в света на джаза. Бандата се състоеше от музиканти, свирели с Морган, или негови почитатели, и се беше получило силно изпълнение. Пусна си два пъти поред „Шампионът“ на Дизи Гилеспи, а любимата му част беше, когато Делфейо Марсалис и Марк Грос — Проповедника, се надсвирваха на тромбон и сакс.

Когато самолетът най-сетне излетя, Бош спря музиката и се захвана за работа. Със Сото си бяха разделили досието, а папките от разследването на пожара в Бони Брай още бяха у него. Седеше до жена, която приличаше на млад изпълнителен директор от Холивуд, и се тревожеше, че може да отвори папките и да попадне на снимки на жертвите от самия пожар или след аутопсията. Затова измъкна най-дебелия плик от едната папка и започна да чете вестникарските материали за смъртоносния пожар.

Пликът бе пълен със сгънати пожълтели изрезки, трошливи като диаграмата с организацията на бандата, която беше отворил предишния ден. Ръбовете се разпадаха въпреки усилията му да ги отвори внимателно. Това се случваше често, когато преглеждаше стари досиета, и той обикновено залепяше парчетата на амбалажна хартия (имаха руло в отдела), за да намали пораженията.

Както можеше да се очаква, пожарът в Бони Брай беше получил широко отразяване в „Лос Анджелис Таймс“. Съдържанието на плика като цяло беше разделено на две, като първата половина съдържаше материали за самия пожар и последствията от него, а вторият се състоеше от съобщения за разследването, които излизаха горе-долу периодично — шест месеца, година, пет и десет години по-късно. Явно редакторите или бяха пропуснали възможността да пишат за история отпреди две години, или я бяха определили като негодна за публикуване. Последният материал беше по случай десетата годишнина от пожара.

След като видя с какво разполага, Бош започна от самото начало. На първия ден почти целият „Таймс“ беше посветен на пожара. Бош разгъна първата страница, на която имаше три снимки и началото на

три материала. Фотографските карета съдържаха две по-малки снимки, показващи бягащите от димящата сграда обитатели и две жени, които се прегръщаха на улицата, с покрити със сажди лица, плачеха. По-голямата основна снимка отдясно от двете и в центъра на страницата показваше пожарникар, който излиза от сградата с малко момиче в ръце — крайниците на детето висяха безжизнено. Още преди да излезе от сградата, пожарникарят беше започнал да му дава първа помощ. Правеше ѝ дишане уста в уста, докато излизаше. Бош прочете текста към снимката, но в него не се посочваха имената на огнебореца и момичето, нито дали детето е оцеляло. Отново се вгледа внимателно и после погледна два реда напред към темето на Сото, което се виждаше над облегалката. Запита се дали тя не е момичето от снимката.

Беше забелязал, че откакто бе започнал да работи с нея, късметът беше започнал мъничко да му се усмихва. През последните четирийсет и осем часа това бе станало на няколко пъти, от попадането при благоразположения съдия Шърма Бартлет за разрешителното до Рики Чайлдърс, който се оказа в управлението в Тълса, когато пристигнаха. А сега и пътуването в първа класа. В много отношения имаше чувството, че му е потръгнало, а това нарушаваше закона за осредняването, според който печелиш нещо, но и губиш нещо. Това го накара да се замисли върху идеята за късмета и дали той е нещо случайно, или може би следва някои хора през целия им живот, като дори им помага да оцелеят в пожар и престрелка пред магазин за алкохол. Може би Лъки Люси не беше просто прякор. И може би късметът ѝ беше заразен.

— Еха, на това му се казва стара новина.

Бош се обърна. Жената до него гледаше пожълтялата напукана страница. Той ѝ се усмихна и кимна неловко.

— Да, може да се каже.

— Какво правите? — попита тя.

Бош я погледна.

— Извинете — каза тя. — Просто съм любопитна. Изглежда интересно.

— Просто проверявам нещо, което се е случило преди много време.

— Пожарът.

Тя посочи снимките на страницата.

— Да — каза Бош. — Но не мога да говоря по темата. Личен въпрос.

— А можете ли да ми кажете едно? — настоя жената. — Момичето оживяло ли е?

Бош погледна за момент снимката, преди да отговори.

— Да, оживяла е. Късметлийка.

— И още как.

Бош кимна и жената продължи да чете някакъв сценарий. Бош се съсредоточи върху материалите от първата страница. В горния десен ъгъл беше поместена основната статия, която разказваше най-общо какво се е случило — или поне онова, което е било известно в деня на пожара. Под нея имаше колонка със заглавие:

НЕЗАКОННА ДЕТСКА ГРАДИНА В ПЛАМЪЦИ

Бош предположи, че целта на статията е да покаже причинно-следствена връзка между пожара и смъртните случаи в мазето на сградата. Лицензирано заведение би трябвало да има поне два изхода в случай на пожар и децата са щели да се спасят, но тонът на статията сякаш намекваше, че децата едва ли не са си навлекли сами смъртта, като са посещавали незаконна детска градина.

Третата статия беше разследване на сигурността на състоящата се от 210 апартамента жилищна сграда. През изминалото десетилетие там имало регистрирани множество случаи на нарушение на правилата за безопасност. В материала се обръщаше внимание и на собственика на сградата — компания за недвижими имоти, която притежаваше още няколко жилищни блока в района, също с ниски наеми и множество нарушения на правилата за безопасност. Написана, преди да стане ясно, че пожарът е резултат на палеж, статията сякаш целеше да подготви читателя за заключение, че трагедията се е случила поради нарушаване или незачитане на някакъв правилник.

Статиите продължаваха на следващите страници, където Бош намери още странични колони и две страници със снимки от местопроизшествието. Имаше и каре в черна рамка, в което се

изброяваха репортерите, работили по отразяването на пожара. Бош преброи двайсет и две имена и това събуди носталгията му по „Лос Анджелис Таймс“. През 1993 г. той бе голям и авторитетен, изданията му бяха пълни с материали и статии, написани от някои от най-добрите и умни журналисти в професията. Сега вестникът приличаше на човек, минал през химиотерапия — слаб, несигурен и осъзнаващ, че неизбежното може само да се отложи за известно време.

Отне му почти час да прочете материалите и да разучи снимките от първия раздел. Нищо от прочетеното не му даде идеи за различен подход към случая. Единственото нещо, с което „Таймс“ се доближаваше до онова, което по-късно щеше да стане основен фокус на първоначалното разследване, беше статия във вътрешните страници, която описваше района и споменаваше Пико-Юнион Ла Раца като доминираща банда по тези места. Статията цитираше анонимен полицейски източник, наричащ улица Бони Брай пазар за дрога, където можеш да намериш в изобилие кокаин и хероин от Мексико.

Бош забеляза, че Сото става от мястото си с отворен компютър, и бързо сгъна вестника и го пъхна под другите изрезки — може би снимките не бяха нещо, което тя би искала да види.

Сото дойде при него с лаптопа, видя купчината пожълтели изрезки и попита:

— Всичко това ли четеш?

— Да — отвърна той. — Кой знае, понякога могат да ти подхвърлят идея. Виждаш цитат от някого или нещо такова. Записах имената на някои хора, които са били там онзи ден — репортери и обитатели. Може пък да им се обадим, да видим дали няма да си спомнят нещо.

— Добре.

Бош кимна към компютъра ѝ.

— Какво има?

Тя постави лаптопа върху изрезките, за да може Бош да вижда екрана.

— Има интернет връзка и си мисля, че открих Брусард.

Бош се обърна на мястото си, за да скрие екрана от любопитния поглед на съседката си. Осъзна, че гледа електронна версия на „Лос Анджелис Таймс“. Материал отпреди девет години, в който се

говореше за назначаването на Чарлз — Брус — Брусард в Комисията по парковете и местата за отдих от новоизбрания кмет Армандо Зеяс. Съобщението беше късо, защото комисията, която се грижеше за парковете, не беше източник на големи новини. Брусард се описваше като местен бизнесмен, от години играещ важна роля в набирането на средства за кампаниите на местни политици. Снимката беше направена в нощта след кметските избори и на нея новоизбраният Зеяс беше прегърнал Брусард през раменете. Стоящата до тях усмихната жена беше посочена като Мария Брусард. Изглеждаше много по-млада от съпруга си.

— Добра работа — каза Бош, без да поглежда Сото.

Избути екрана назад, за да разгледа снимката по-добре. Вгледа се внимателно в Брусард — набит мъж със скъп костюм. Може би на четирийсет по онова време. Имаше гъста брада, прошарена тук-там, сякаш от ъгълчетата на устата му е потекла белина, оставяща следа по челюстта.

Сото се наведе, за да не ѝ се налага да говори високо.

— Но Охеда каза, че кампанията за набиране на средства, на която се е запознал с Мария, не е била за Зеяс.

Бош кимна. Това беше несъответствието в историята.

— Или Охеда ни е излъгал, или Брусард е минал на другата страна — каза той. — Трябва да разберем кое от двете.

Предишния ден бяха отишли поотделно до летището на Лос Анджелис, защото Сото живееше южно от летището в Редондо Бийч, докато домът на Бош беше в обратната посока, на хълмовете над прохода Кауенга.

Кацнаха в 9:30 и докато вървяха към изхода от Терминал 4, обсъдиха графика си и се разбраха да се срещнат в отдела в осем сутринта и да работят половин ден. За Бош това беше идеално, защото неделята беше свещеният ден на дъщеря му за dospиване. Ако я оставеше на мира, можеше да спи до обед и после да поиска закуска. Така можеше да работи цели четири часа по случаите, преди да се види с Мади.

Подминаха спирките и колонките на таксита, влязоха в сградата на паркинга и се разделиха. Бош беше развълнуван. Краткото пътуване се бе оказало изключително изгодно откъм събиране на информация и набиране на още скорост по случая. Дори обратният полет не беше изгубено време. Сото бе идентифицирала следващата цел на разследването им — Чарлз Брусард.

Докато караше по Сенчъри Булевард след изхода от летището, Бош си помисли за нещо, което не биваше да чака дори до следващата сутрин. Извади телефона си и набра дъщеря си. Тя отговори веднага.

— Какво правиш? — попита той.

— Току-що станах — отвърна тя.

— Имаш ли планове за днес?

— Домашни.

— Денят е прекрасен. По-добре да излезеш и да се позабавляваш.

— Да не искаш да кажеш, че вече си се върнал?

— Току-що кацнах. Но може да се забавя малко. Ще се прибера преди вечеря.

— Татко, но ти каза, че ще се прибереш в неделя.

— Казах онова, което смятах. Какво като се връщам един ден порано?

— Имам среща довечера, защото си помислих, че няма да те има.

— Искаш да кажеш среща у дома ли?

Не успя да скрие загрижеността в гласа си.

— Не — побърза да отговори тя. — Тоест, казах му да, защото не мислех, че ще се прибереш. Ще му се обадя да му кажа, че съм размислила.

— Не. Виж, не го прави. Излез. Забавлявай се. Кое е момчето? Как се казва?

— Не го познаваш. Казва се Джонатан Пейс и го познавам от Изследователите.

— Нали не е сержантът, който отговаря за вас?

Навремето беше станал скандал и той я бе предупредил.

— Ти пък, татко! На седемнайсет е, също като мен.

— А знае ли, че татко ти е ченге?

Това не беше първата ѝ среща, макар че не бяха много. Бош изискваше от нея да информира ухажорите си, че баща ѝ е детектив от полицията, който винаги носи оръжие. Посланието нито веднъж не бе минало незабелязано.

— Да, много добре знае кой си и с какво се занимаваш. Той също иска да стане детектив.

— Сериозно? Май няма да е зле да го задържиш. Кога излизаш?

— Имаме среща в „Гроув“ в седем, ще ходим на кино.

— Сами ли?

— Не, ще има и други от групата.

— Момчета и момичета ли?

— Да.

— Добре. Ще се прибера, преди да излезеш. И знаеш ли какво?

— Какво?

— Точно до кината има една книжарница. Защо не надникнете и в нея?

— Татко...

Бяха стигнали нивото, на което тя можеше просто да каже: „Татко...“ и Бош да го разчете като синоним на „Стига“. Това бе един от тези случаи.

— Съжалявам. Мислех си, че книгите са забавно нещо.

— Нали е събота вечер. Няма да седнем в книжарница да четем. Искаме да се позабавляваме. Цяла седмица четем в училище. А и сега имам домашно за четене.

— Добре, ясно. Джонатан Пейс ще участва ли в акцията с алкохол във вторник?

— Да, всички ще участваме.

— Добре. В такъв случай може и да се срещна с него тогава.

— Татко, нали каза, че няма да дойдеш! Ще е ужасно срамно, че баща ми трябва да ни наглежда, сякаш сме малки деца.

— Добре, добре, разбрах. Няма да съм там, щом не ме искаш. Само искам да внимаваш и тогава, и довечера. Хайде чао.

Бош затвори и звънна на телефонни услуги, за да поиска номера на редакцията на „Таймс“. Операторът го свърза и докато чакаше да вдигнат, Бош излезе на детелината и зави на север по 405-а. В зависимост от разговора можеше или да продължи по магистралата през прохода Сепулведа до Мълхоланд, или да завие на изток по 10-а към центъра и службата.

Вдигна му някой, който не се представи, а каза само: „Редакция“.

— Търся Вирджиния Скинър — каза Бош.

— Днес не е тук. Мога ли да запиша някакво съобщение?

— Можете ли да й *предадете* съобщение? Нямам номера й. Трябва да говоря с нея днес, а тя ще поиска да разговаря с мен.

Последва кратка пауза.

— Мога да се опитам, но не обещавам нищо. Какво е съобщението?

Бош каза само първото си име и телефонния си номер. Съобщението бе, че Скинър трябва да му се обади още днес, ако не иска да пропусне новината.

— Това ли е всичко?

— Това е.

Бош затвори. Вирджиния Скинър беше една от малкото репортери ветерани, останали в редакцията на „Таймс“ в центъра. Бош я познаваше, защото преди двайсет години, когато беше постъпила в „Таймс“ след като беше прекарала двайсетте си години в по-долните лиги, беше натоварена да отразява работата на полицията. Тя изобщо не желаше тази работа, но това беше стартова позиция, а Скинър

беше достатъчно умна да знае, че колкото по-добра е, толкова по-бързо ще бъде повишена.

Оказа се права и беше добра. След две години вече отразяваше работата на градския съвет. Отразяването на местната политика и управление беше истинската ѝ страст и тя продължаваше да се занимава с това и до днес. Името ѝ също беше идеално за работата^[1]. Специализираше се в политически профили, които обикновено разголваха кандидатите до кост и в много случаи изтърбушваха шансовете им да бъдат избрани.

Но през онези първи две години Бош беше започнал да я харесва поради точността и честността ѝ. Пътищата им се бяха пресичали на няколко пъти и той разговаряше с нея както по, така и извън протокола, а тя никога не го беше издънила. През следващите години контактите им бяха много редки, но понякога се появяваше и по някоя история, в която полицията и политиците се засичаха. Тогава тя се обаждаше и той ѝ казваше какво знае и какво може да каже. Бош определено не харесваше идеята да бъде източник на който и да било репортер, но поне никога не бе имал причина да прояви недоверие към Вирджиния Скинър. Имаше телефонния ѝ номер, но той беше скрит в бюрото му. Не беше такъв глупак, че да го държи в указателя на телефона си. Ако телефонът му попаднеше в неподходящи ръце и станеше ясно, че има пряка връзка с нея, последниците в отдела можеха да застрашат не една кариера. Началниците се мръщеа на симпатизантите на медиите, особено ако въпросната медия бе „Лос Анджелис Таймс“.

Докато караше, Бош се опита да си припомни кога за последно бяха разговаряли със Скинър и каква беше темата. Не успя да си спомни. Вероятно бе преди две, дори три години.

Не беше отговорила на обаждането му, когато стигна до мястото, където трябваше да реши накъде да завие. Дъщеря му щеше да излиза довечера, така че можеше да промени плана и първо да се прибере и да прекара известно време с нея, след което да се върне в отдела и да работи до късно. Измъчваше се с решението, докато гледеше завиващото на изток платно, но накрая телефонът го спаси. На екрана пишеше „Личен номер“. Отговори, като включи на спикърфон.

— Здравей, Хари, Джини съм. Какво толкова важно има в събота?

— Благодаря, че се обади. Да започнем с това, че всичко е извън протокола. Не можеш да пишеш нищо по темата.

— Не знам за какво става дума, така че ми е трудно да се съглася.

Това беше типичният Параграф 22 с всички репортери. Не можеха да се съгласят да спестят нещо, докато не научат какво е. Ами ако след това кажат, че не могат да премълчат? Бош трябваше внимателно да подбере думите си.

— Нали знаеш, че работя по стари случаи на убийства.

— Знам. Освен това чета собствения си вестник. Зная, че работиш по онзи случай с музиканта.

Бош се намръщи. Беше се надявал да не знае по какво точно работи.

— Работя по много случаи едновременно, Джини. Знаеш го.

— Добре, Хари, давай по същество. Събота е и денят е прекрасен. Утре навършвам петдесет и искам една последна маргарита, преди това да се случи. Какво искаш?

— Сериозно? Ти? Петдесет?

— Да, сериозно. И това е всичко, което ще кажа по въпроса. Изобщо не трябваше да го споменавам. Какво искаш?

— Ами, нали пишете за финансиране на кампании и тъй нататък? Пазиш ли данните си от минали избори?

— Зависи колко назад искаш да се върнеш. За какво става въпрос?

— Бих искал да видя списъците на дарителите за последните три кметски изборни кампании.

Мислеше си, че ако хвърли мрежата си по-широко, ще ѝ е по-трудно да се сети коя е истинската му цел.

— Ох — отвърна тя. — Това са много материали. Всичко е в компютрите, но ти искаш от мен не иглата, а цялата купа сено. Трябва да ми кажеш какво наистина ти трябва, Хари. Бъди по-конкретен.

Бош си помисли дали да не прекъсне разговора и да изчака до понеделник, за да събере нужната му информация по редовните канали. Искаше обаче работата по случая да продължи и желанието надделя. Опита се още веднъж да сключи сделка.

— Не мога да съм по-конкретен, без да се съгласиш, че ще си остане извън протокола. Засега. Разбира се, ще си първата, ако се стигне до разгласяване на нещо.

— С политика ли е свързано? Защото отразявам политиката, не престъпления.

Всичките осем платна на магистралата преди отбивката за 110-а бяха задръстени. Бош си помисли, че сигурно има нещо в конгресния център. Беше твърде рано за мач или концерт на „Стейпълс“.

— И с двете — каза той.

— Политика и убийство. Това винаги е чудесен материал — каза Скинър. — Добре, предавам се. В дълбокия тил сме, извън протокола. Нямам да правя нищо с онова, което ще ми кажеш, докато не ми позволиш.

Дълбок тил означаваше, че няма да има статия, докато Бош не даде зелена светлина. Той се почувства почти удовлетворен.

— Няма да споделяш дори с редактора си — каза той. — С никого.

— Нямам доверие на редактора си — отвърна тя. — Ще се раздрънка пред всички на първата среща и ще го покаже като своя работа. Дадено.

Бош замълча за момент. При репортерите нямаше връщане назад. Чувстваше, че може да се довери на Скинър, но пък коридорите на полицейското управление бяха пълни с труповете на ченгета, които са си мислели, че могат да се доверят на журналисти.

Бавно излезе на 110-а. Изходът му беше на около километър, но сигурно щяха да минат петнайсет минути, преди да стигне дотам в това задръстване.

— Чуваш ли ме, Хари?

— Да, чувам те. Добре, ето какво искам. Знаеш ли кой е Чарлз Брусард?

— Разбира се. Наричат го Брус. Богаташ. Компанията му поставя бетонните прегради по магистралите, докато по тях тече работа, а по магистралите винаги се работи нещо. Какво имаш предвид?

— Познаваш ли го лично?

— Не, но съм говорила един-два пъти с него за цитат или нещо такова. Беше много гъст със Зеяс по време на управлението му. Мисля, че сега е в немилост в градския съвет, защото на последните избори заложи за неправилния състезател. Вече започвам да схващам. Брусард е близък със Зеяс, а Зеяс беше близък с онзи прострелян Мариачи.

Писах за него по време на първата кампания. Тогава отразявах Зеяс, ако не си забравил.

— Виж, не скачай направо на заключенията. Можем ли да се срещнем още сега? Искам да знам на кого е давал пари Брусард през последните няколко кампании. Искам да знам и за самия Брусард. Всичко, което знаеш.

— Сега? Не може ли да почака до понеделник?

— Ако трябва да чакам до понеделник, няма да имам нужда от теб, Джини. Тогава сам ще мога да си събера материалите.

Сега беше ред на Скинър да замълчи.

— Хайде де — подкани я Бош. — Направи го и ще те черпя една маргарита за последния ден преди петдесетте. Някъде в Пуебло задължително правят добри маргарити.

— Изкушаваш ме — каза тя най-сетне. — Добре, ще те чакам в един в началото на Спринг Стрийт.

Бош си погледна часовника. След почти два часа.

— Ще съм там — каза и затвори.

[1] Skinner (англ.) — дерач. — Б.пр. ↑

„Таймс“ се намираше срещу полицейското управление на Спринг Стрийт. Двете сгради бяха толкова близо, че навремето Хари имаше началник, който пускаше щорите на прозорците в кабинета си, защото беше сигурен, че репортерите отсреща го следят.

Бош паркира в подземния гараж на управлението, но не се качи в отдела. Вместо това реши да се пораздвижи и тръгна по Първа към Мариачи Плаза. Нямаше намерение да се занимава с разследване, но винаги се връщаше на местопрестъплението, докато работеше по някой случай. Наричаше го вслушване в мястото. Имаше нюанси и дребни подробности, които можеха да се засекат и години след престъплението. Освен това над местопрестъпленията витаеха призраци, имаше някакво присъствие на убитите жертви. Бош винаги го усещаше, независимо дали другите го долавяха, или не.

Центърът беше идеално топъл в сравнение с летището, което се намираше на брега на студения океан. Разходката по Първа и през Малко Токио беше приятна, слънцето топлеше раменете му. Когато пресече моста на Първа, Бош забеляза, че някой е вързал китка цветя на един уличен стълб в средата. Имаше и картонено сърце с надпис „Почивай в мир, Ванеса“. Незнайно защо Бош извади телефона си и снима тъжния малък мемориал на жената или по-скоро момичето, намерило смъртта си тук. Явно поставените по моста камери не спираха всички самоубийци.

Отиде до парапета и се наведе да погледне надолу. Запита се дали Ванеса е съжалявала за решението си през онези последни няколко секунди, докато е падала.

Погледна си часовника и продължи напред. След няколко преки стигна до Мариачи Плаза. Тъй като бе събота, малкият триъгълник беше пълен с музиканти, местни и продавачи на храна и цветя. Бош осъзна, че площадът е бил така оживен и в деня, в който е бил прострелян Орlando Мерсед. Стрелецът сигурно беше разчитал на

това. Повече хора означаваха по-добро прикритие, повече паника, повече бягачи във всички посоки. Дали това е било част от плана му?

Пресече Първа и тръгна през тълпата. Поне две банди свиреха, но изпълненията им не приличаха на състезание. Бандите по-скоро загряваха за изпълненията, на които се надяваха за следобеда и вечерта.

Видя, че вратата на книжарницата е отворена и че вътре са се събрали доста хора. Прочете плаката до вратата.

Лос Анджелис е като мозъка ни.

Използваме само 20% от него.

Представете си, ако го използвахме целия.

Тръгна към станцията на метрото, защото разходката се бе оказала по-дълга от очакването и не искаше да закъснява за срещата със Скинър. Планът му беше да вземе влака обратно през моста. Щеше да слезе в Малко Токио и да извърви останалото разстояние. Така щеше да си спести петнайсет минути.

Но докато приближаваше ескалатора, отзад някой го повика. Той се обърна и видя Люси Сото.

— Какво правиш тук?

— Тъкмо щях да те питам същото — отвърна тя.

Бош сви рамене и скалъпи лъжа. Не искаше да ѝ казва, че ще говори с репортер за Брусард. Още не.

— Просто исках да видя как изглежда това място в събота. Нали се сещаш, в деня на стрелбата. Исках да го почувствам. Да го чуя.

— Същата работа.

Бош кимна. В този момент разбра, че от нея ще излезе добър детектив.

— Към метрото ли отиваш? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Паркирах при службата и дойдох пеша. С метрото ще си спестя половината път обратно.

— Само не ми казвай, че Хари Бош има карта за градския транспорт.

Проява на сарказъм от нейна страна. Намекваше, че е от старата школа с дълбоко вкоренени навици. Метрото беше новост в еволюцията на града и заклетите шофьори на Ел Ей трудно свикваха с него.

— Всъщност имам — каза той. — Човек никога не знае кога ще му е от полза.

— Какво ще кажеш просто да те закарам? Паркирала съм ей там.

И посочи към редицата микробуси на музикантите. На всеки беше изписано името на бандата и телефонен номер. Накрая бе спрял червен двуместен автомобил със свален гюрук.

— Ами добре.

Колата ѝ беше малка и много ниска. Бош трябваше да се обърне и бавно да се отпусне на мястото си.

— Имам чувството, че се качвам в каяк или нещо такова.

— Спокойно — каза Сото. — Забавно е. Обзалагам се, че дъщеря ти би харесала такава кола.

— Не бих ѝ позволил да се качи в подобно нещо. Трябва да му сложиш ролбар.

— Просто не мърдай и за пет минути сме там.

— Не виждам как може да се мърда в това чудо.

Тя потегли рязко и Бош се залепи за облегалката. Сото хвана светофара на Бойл и полетя по моста на Първа. На Бош му идеше да се усмихне, но успя да се сдържи.

— Така и не каза нищо за Бони Брай — извика тя.

Бош я погледна. Очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила, които имаха отстрани предпазители за вятъра.

— Защото още не съм прегледал всичко — извика и той. — Започнах с изрезките в самолета, но имам още много за четене.

Тя кимна.

— Добре. Когато си готов.

Светофарът на Аламеда светеше червено и след като колата спря, Бош не трябваше да вика.

— Няма гаранция, че ще излезе нещо — каза той. — Споменах дали да не посетим някои от онези в затвора и да видим дали не са поомекнали. Но не ми се вярва да се получи. Те знаят, че дори да се намекне, че сътрудничат на властите, може да свършат мъртви на двора. Трудно може да се намери човек, който би се съгласил да поеме такъв риск.

— Знам — малко умърлушено каза тя.

— Ще видим — добави той.

Продължиха мълчаливо и след две минути тя зави наляво по Спринг и спря недалеч от сградата на полицията. Изобщо не подозираше, че го е докарала по-близо до крайната му цел — „Таймс“. Бош тронаво се надигна и слезе от колата.

— Благодаря, че ме хвърли. Сега прибиращ ли се?

Тя кимна и се усмихна.

— Да, прибирам се.

— Е, значи до утре.

— До утре.

Тя потегли и Бош остана да я гледа, докато не зави няколко преки нататък. После пресече Спринг и стъпи на тротоара на „Таймс“.

На ъгъла на Спринг и Втора имаше вход. Бош влезе и видя чакалнята. Вирджиния Скинър стоеше там и пишеше на телефона си. Изглеждаше различна от последния път, когато я беше видял лично преди две години. Заради косата и очилата. И двете бяха различни, но ѝ отиваха повече.

— Джини.

Тя вдигна очи и се усмихна.

— Хари.

— Извинявай, ако съм те накарал да чакаш.

— Не, ни най-малко. Идваш точно навреме. Така ме заинтригува по телефона, че дойдох по-рано да извадя някои неща и веднага щом свърших, сляхох долу. Искаш ли да се качим?

— Естествено.

Но Бош беше малко нервен. През всичките му години вземане-даване с репортери от „Таймс“ никога не се беше качвал в редакция. Имаше уговорка, според която служителите от полицията можеха просто да покажат картата си на входа и да влязат в сградата на „Таймс“ до първокласното кафене на първия етаж. Бош често използваше тази екстра, тъй като в сградата на полицията имаше само машини за закуски, но редакцията беше нова и плашеща територия. Радваше се, че е събота и че и двете сгради са почти празни. Колкото по-малко хора го видеха, толкова по-добре.

Редакцията на третия етаж се оказа грамадна колкото помещението на отдела му от другата страна на улицата. И почти толкова празна. Скинър го отведе до клетката си, която много приличаше на неговата. Бош се огледа и видя същите украси по

бюрата, изписани имена по облегалките на столовете и разхвърляни купчини листове и папки.

— Какво? — попита Скинър.

— Нищо — отвърна Бош. — Просто никога не съм се качвал тук.

— Просто редакция. И по-голямата част от нея пустее. Вземи стола от онова бюро. Там вече не работи никой.

Коментарите й говореха за състоянието на вестникарския бизнес като цяло и на „Таймс“ конкретно. Бош беше чувал, че напоследък почти половината от редакцията е опразнена и вестникът се опитва някак да се приспособи към падащия оборот и миграцията на читателите към интернет.

Дотика стола и седна до Скинър, която вече отваряше файлове на компютъра си.

— Каза, че се интересува от трите последни избора. Откъде искаш да започнем?

— Да кажем, от най-старите.

— Точно това си помислих и аз и резултатите са пред теб. Интересува се конкретно от Чарлз Брусард и тук можеш да видиш, че и лично, и корпоративно, и като бартери той си оставя отворена вратичка със залозите си.

— В какъв смисъл?

— Заложил е на двама кандидати — обясни Скинър. — На Зеяс, който накрая спечели, и на Робърт Инглин, който отпадна при тура за отстраняване.

Името Робърт Инглин му беше познато. Бивш градски съветник и вечен кандидат за местни служби. Беше от Удланд Хилс и се ползваше с огромна подкрепа от Долината, когато влезе в надпреварата.

— За какви бартери по-точно става дума? — попита Бош.

— За да стигнем дотам, трябва да изчакаме до понеделник — каза Скинър. — Но обикновено става дума за спонсориране на събития, при които се събират пари за кандидата.

— Например специална вечеря.

— Именно. Брусард осигурява мястото, персонала и храната, като всичко това се пише като дарение. Можеш да го видиш в числата. Брусард е направил такова дарение на Инглин на дванайсети януари две и четвърта. Погледни другите дарители и ще видиш куп дарения от

по двеста и петдесет хиляди долара на същата дата. Очевидно става въпрос за вечеря в полза на Инглин и тя е струвала на всеки участник по четвърт милион.

Бош извади бележника си и си записа датата. Смяташе, че е същата, на която „Лос Рейес Халиско“ бяха свирили в дома на Брусард и на която Анхел Охеда е срещнал Мария Брусард. Ако можеше да го потвърди, щеше да подкрепи думите на Охеда. Това можеше да се окаже важно, ако Бош и Сото стигнат до момента да отидат в Окръжната прокуратура и да поискат повдигане на обвинение срещу някого.

— Добре — каза той. — А кога Брусард е дал пари на Зеяс?

Скинър превъртя списъка.

— Заложил е на Зеяс по-късно. Първото дарение е през май, точно преди решителния тур.

И посочи един ред на екрана. Бош се наведе да го прочете и си записа сумата и датата.

— Това ли е максимумът? — попита той.

— Дотогава да — отвърна Скинър. — Максималното, което е можел да направи.

Бош погледна бележките си. Брусард беше заложил първо на Инглин през януари, после на Зеяс през май, а Орландо Мерсед бе прострелян на единайсети април. Това будеше разни въпроси. Дали Брусард наистина си беше оставил отворена вратичка, като е подкрепял двамата кандидати поравно, или е преминал от страната на Инглин на страната на Зеяс? И ако да, защо?

— Нещо друго, Хари? — попита Скинър.

— Да видим какво е станало на следващите избори — отвърна той.

Скинър се залови за работа и зареди данните за изборите от 2008 г. Направи търсене за даренията на Брусард и се загледа в резултата, преди да заговори.

— Пак е подкрепил Зеяс — каза тя. — Максимално.

— А оставил ли си е вратичка? — попита Бош.

— Имаш предвид дали е правил дарения за други кандидати ли?

Бош кимна. Скинър се вгледа в резултатите.

— Дарявал е в много други надпревари. Понякога е давал пари на двама съперничаещи си кандидати. Но когато става въпрос за Зеяс,

никога не се е застраховал след първата му кандидатура за кмет. Винаги е подкрепял само него.

— Добре — каза Бош. — Сега Зеяс се кандидатира за губернатор. Започнал ли е да приема дарения? Можеш ли да видиш дали Брусард още го подкрепя?

— Това донякъде излиза от правилата, така че ще ни трябва малко повече време...

Извика нов списък с числа и се вгледа в него.

— Да — каза накрая. — Още е основен спонсор. Помогнал е за предварителната кампания на Зеяс за губернатор.

Бош кимна и си записа.

— Нещо друго? — попита Скинър.

— Мисля, че това е достатъчно — каза Бош. — Благодаря.

— Дължиш ми маргарита. Но съм готова да я пропусна, ако ми кажеш какво точно става.

Бош помълча за момент, докато обмисляше как да отговори. Трябваше да й даде нещо, защото ако не го направеше, тя можеше да започне да рови сама и да предизвика абсолютна катастрофа, ако Чарлз Брусард научи нещо.

— Да се разберем така — каза най-сетне той. — Дай ми един ден с тази информация и ще ти се обадя пак. Не искам да започнеш да действаш на своя глава. Може да се окаже опасно.

Скинър сдържа усмивката си.

— Вече наистина ме баламосваш. Трябва да ми кажеш нещо, Хари. Много ти се моля!

— Виж, наистина не мога. Страшно ми помогна и съм ти длъжник, но трябва първо да проверя някои неща. Какво ще правиш утре? Мога... ох, утре имаш рожден ден. Забравих.

— Утре няма да правя нищо. Да не мислиш, че искам хората да научават, че ставам на петдесет? В този бизнес това е покана за уволнение. Не биваше да казвам дори на теб.

Сега Бош сдържа усмивката си. Даде си сметка, че тя го привлича. Беше много делова. Това му харесваше.

— Добре тогава — каза той. — Хайде утре да вечеряме заедно и дори няма да споменаваме рождения ти ден. Мисля, че тогава ще мога да продължа този разговор. Стига да си остане извън протокола.

Тя го погледна подозрително.

— Вечерята, рожденият ден — всичко ли е извън протокола?

— Да, всичко. Но трябва да стане по-рано. Имам дъщеря, която работи до осем и половина. Предлагам да се видим в шест и половина или в седем. Става ли?

Тя изобщо не се поколеба.

— Става.

В събота вечерта Бош отнесе у дома всички папки по случая Бони Брай. Реши, че напредъкът по случая Мерсед изисква цялото му внимание. Стига вече скачания от случай на случай. Щеше да приключи прегледа на разследването на палежа и на сутринта да каже на Люси Сото окончателното си мнение, след което щеше да продължи с Мерсед и да се съсредоточи върху Чарлз Брусард. Вече имаше ясна посока на разследване и случаят Мерсед го изискваше.

Преди да се захване за работа, изпрати дъщеря си на срещата и ѝ каза, че предпочита да се запознае с младежа, с когото има среща в „Гроув“. Тя отговори, че днес нещата не се правели по този начин, и му напомни, че не се виждат само двамата, а се събират няколко души от групата, за да вечерят и после да идат на кино. Това умилови донякъде Бош, но той не я пусна, без да го прегърне и да му обещае редовно да му пуска есемеси, освен по време на филма — някаква научнофантастична история с Матю Макконъхи.

След като Мади излезе, Бош почна работа. Направи си сандвич с фъстъчено масло, натрупа папките на Бони Брай на масата в трапезарията и пусна диск на Рон Картър, който не беше слушал от доста време. Албумът беше от 2007 г., казваше се „Скъпи Майлс“ и Бош предполагаше, че е вдъхновен от периода, когато басистът е свирил в бандата на Майлс Дейвис през 60-те. Не го беше избрал заради това. Търсеше ритъм, а живият бас на Картър, водещ квартета, със сигурност щеше да му го осигури. Трябваше да прегледа материалите за Бони Брай тази вечер и после да се заеме на пълни обороти със случая Мерсед. Рон Картър щеше да му помогне с това.

Започна от мястото, където бе спрял. Извади вестникарските изрезки, но този път не му се налагаше да се съобразява с теснотията в самолета и ги разстла на голямата правоъгълна маса с надеждата, че снимките и заглавията ще му подскажат нещо. Идея или може би подробност, която е пропуснал в някоя снимка. Или дума от заглавие, която ще го насочи към незабелязана връзка.

Още беше на първия ден от отразяването и четеше материалите от раздел А на „Таймс“. Парчето „Седем стъпки до рая“ му помагаше да набере скорост и след малко половината сандвич беше изчезнал, а той бе продължил със статиите от първия ден в раздел Б. Те се спираха по-подробно върху човешкия елемент в трагедията. Имаше кратки описания на младите жертви и по-голям материал за Естир — Еси — Гонзалес, учителката, която беше загинала, опитвайки се да предпази децата от пушека и пламъците. На една снимка, направена година преди пожара, тя прегръщаше дете от детската градина. Съпътстващият материал като че ли бе контрапункт на статията от първата страница, която критикуваше увеличаването на нелицензираните детски градини в града, като описваше жената като верен възпитател на децата, пожертвала себе си в опит да ги спаси. Бош остана с впечатлението, че авторите на материалите не са сверявали записките си. Единият пишеше за трагичен недостатък в системата, а другият — за герой, появил се от тази система. Може пък това да беше опит на вестника за балансирано отразяване на пожара.

Статията продължаваше на следващата страница, но Бош не намери изрезката. После обърна първата страница от раздел Б и намери продължението там. Побираше се точно в изрезката.

Дочете материала и изпита още по-силна необходимост да разреши случая. Смъртта на децата определено беше ужасна трагедия. Профилът на Ези Гонзалес обаче го върна към ужаса на престъплението.

Обърна изрезката да разгледа отново снимката на жената и препрочете статията. Когато обърна за продължението, забеляза друг материал. Не беше свързан с пожара в Бони Брай, а бе колонка с полицейски новини. Първата привлече вниманието му.

ВЪОРЪЖЕНИ ГРАБИТЕЛИ НАПАДАТ БЮРО ЗА ОСРЕБРЯВАНЕ НА ЧЕКОВЕ

По данни на полицията на Лос Анджелис в петък двама тежковъоръжени и маскирани мъже нахлули в компанията за осребряване на чекове на булевард Уилшир, пребили служителите и избягали с наличните пари.

Дръзкият обир станал в ЕЗБанк, на ъгъла на оживеното кръстовище на Уилшир и Бърлингтън. Детектив Огъстъс Брейли от ЛАПУ каза, че престъпниците пристигнали в 10:30 сутринта с тъмен седан. Двамата стрелци слезли от колата, като оставили вратите отворени, и влезли в компанията.

Според Брейли, който е от отдел „Тежки престъпления“, престъпниците, които носели скиорски маски, стреляли по камерите и ги извадили от строя. Според описанията на очевидците мъжете били въоръжени с автомати AR-15. Престъпниците действали толкова бързо, че изненадали охранителя в лобито. Единият му нанесъл няколко удара с приклада и го проснал на пода. После насочил оръжието към главата му и заплашил да го убие, ако служителите не отключат стоманената врата и не ги пуснат зад бронираното стъкло на тезгяха. След това престъпниците наредили на двама служители да опразнят един сейф и три каси и избягали с колата.

Според Брейли служителите включили беззвучната аларма още при влизането на обирджиите, но обирът станал толкова бързо, че престъпниците изчезнали преди полицията да успее да реагира.

Следователите предполагат, че обирът може би е свързан с други подобни обири в Лос Анджелис от последните месеци. Преди месец и половина двама мъже с подобни оръжия и скиорски маски обраха компания за осребряване на чекове в Парамаунт. Брейли не каза дали се смята, че този обир има връзка с обира в петък.

Охранителят, чиято самоличност полицията не разкри, е получил медицинска помощ на място.

Джоуъл Бремър, „Таймс“

Бош препрочете материала. Изведнъж осъзна, че сигналът за пожара и за обира са били подадени в рамките на петнайсет минути на 1 октомври 1993 г., петък.

— Денят на майката — каза той.

Стана и отиде до лавиците в дневната. На тях бяха подредени предимно неговите плочи, компактдискове и някои от дисковете, събрани от дъщеря му през годините. Имаше обаче и стара карта на Лос Анджелис, издание на „Томас Брадърс“, която сигурно бе навъртяла няколко хиляди километра в колите на Бош. Сега той ползваше по-нова, но при нужда разчиташе и на партньорите си и джипиеса.

Занесе картата на масата и прелисти страниците, докато не намери Пико-Юнион и началото на Уилшир, който стигаше чак до Тихия океан. Отбеляза с молив мястото на пожара, между Седма и Осма улица, както и мястото на обира на ъгъла на Уилшир и Бърлингтън. Както беше предположил, двете места бяха близо едно до друго. Обирът бе станал на две и половина пресечки северно и една пресечка западно от Бони Брай. Разстоянието можеше да се измине с кола за по-малко от две минути.

Бош седна, загледа се в картата и се замисли за възможните варианти. „Ден на майката“ беше уличен жаргон за деня, в който в пощите се появяват чековете за социалните помощи, обикновено на първо число. Прозвището идваше от факта, че в този ден уличните хулигани отиваха да видят майките си, след като те са си получили парите.

Жаргонът настрана, но компании като ЕЗБанк зареждаха сейфове и касите си, за да посрещнат повишения наплив на чекове за осребряване на или около Деня на майката. Материалът в „Таймс“ не уточняваше колко пари са били откраднати при обира, но Бош знаеше, че щом със случая са се заели от Тежки престъпления, значи става дума за шестцифрена сума.

Бе чувал за Гъс Брейли през 90-те, но никога не беше работил с него. Отдел „Тежки престъпления“ вече не съществуваше и Бош бе сигурен, че Брейли се е пенсионирал още преди началото на новия век.

Намали музиката, извади телефона си и прегледа указателя. В него фигурираше само един човек, който по онова време работеше в Тежки престъпления — наскоро пенсиониралият се Рик Джаксън. Бош имаше мобилния му номер и се надяваше, че не го е сменил — познаваше много ченгета, които го правеха, след като излизаха от системата. Набра и Джаксън отговори на второто позвъняване.

— Рик слуша.

— Обажда се Хари Бош. Помниш ли ме?

Джаксън се разсмя.

— Че как? К'во става, приятел? Как я караш?

— Как я карам ли? Работя в събота вечер и си седя и се чудя дали си познавал Гъс Брейли навремето.

— Разбира се. Дъртият Гъс, голям кучи син беше. Коров тип.

— Жив ли е още?

— Че как. Влязох в една група на пенсионирани детективи, срещаме се на обяд веднъж месечно. Не ходя всеки път, но съм го виждал там. Мисля, че идва от Палм Спрингс. За какво ти е?

— Гледам един негов случай и исках да му задам няколко въпроса. Случайно да имаш негов телефонен номер или нещо такова?

— Да, задръж малко. Трябва да погледна указателя на телефона си. Ще го прочета на глас, става ли?

Бош изчака Джаксън да претърси указателя и да каже номера. Записа си го на страницата, показваща Пико-Юнион.

— Записа ли го? — попита Джаксън.

— Да — отвърна Бош. — Благодаря. Как са ти ударите?

Бош почти не разбираше от голф, но знаеше, че този въпрос се задава често.

— Доста добре — отвърна Джаксън. — Играя много, а с практиката се постига... ами, почти пълно съвършенство. Вече стигам до едноцифрените.

Бош нямаше представа какво означава това, така че не знаеше как да отговори.

— Липсваме ли ти? — смени темата той. — Работата липсва ли ти?

— Още не. И не мисля, че ще ми липсва. На теб колко ти остава, Хари?

— Не знам. Година, може би малко повече. Опитвам се да не мисля за това.

— Трябва да наблегнеш на голфа, човече. Някой ден ще те взема с мен.

— Да, голфът е голяма работа. Ако реша, ще ти кажа.

Бош не можеше да си се представи в подобна роля, особено с късите панталони, които носеха играчите. Изобщо нямаше никакви къси панталони.

— Така — каза той, отново сменяйки темата. — Видяхме се с твоя човек Рики Чайлдърс от Тълса. Свестен тип. Праща ти много поздрав.

— Библията! — възкликна Джаксън. — Значи има полза от нея. Опитайте ли пая, докато бяхте там?

— Не, нямаше време за пай.

— Карай. Казвам ти, трябва да я продадат на някое издателство. Само не ме забравяйте за хонорарите.

— Спокойно, ще получиш парче пай.

Разсмяха се. После Бош благодари на Джаксън и обеща да поддържа връзка. След като затвори, незабавно звънна на номера, който беше записал.

Брейли не отговори и се включи гласова поща. Бош остави името и номера си и каза, че иска да поговори с него за един негов случай от 1993 г. После повтори телефона си и затвори.

Взе молива и започна да потропва с него по масата. Преглеждането на досието не вървеше по начина, по който бе предполагал. Беше попаднал на нещо. Случаят беше като разклатен зъб и не можеше да го зареже. Надяваше се Брейли скоро да му се обади.

Усили отново музиката навреме да чуе „Стела на звездна светлина“ и се захвана отново за работа. Бързо приключи с четенето на вестникарските статии. След бурния интерес от първите десет дни материалите започнаха да намаляват и се превърнаха в повърхностни добавки за хода на следствие, отиващо в задънена улица. Продължи с останалите папки, бързо прегледа аутопсиите и снимките на мъртвите деца и двамата възрастни. Снимките бяха колкото ужасни, толкова и повтарящи се, но Бош знаеше, че не може да ги подмине. Помисли си за татуираните имена на ръката на Люси Сото и ги свърза с децата от снимките. Самият той нямаше да има нужда от татуировка, за да ги запомни.

Около час по-късно се опита отново да се свърже с Брейли, макар много добре да знаеше, че е оставил съобщение и че пенсионираният детектив ще се обади, когато го чуе. Остана обаче изненадан, когато Брейли вдигна.

— Да?

Бош намали музиката с дистанционното.

— Гъс? Гъс Брейли?

— Да, кой се обажда?

— Хари Бош. От Убийства и обири. Оставих съобщение преди час.

— Да, получих го.

Бош замълча за момент.

— Е, щяхте ли да ми се обадите?

— Да, да. Тъкмо се канех да го направя. Просто си мислех за деветдесет и трета и се чудех за кой ли случай се обаждате. Беше натоварена година.

— За обира на ЕЗБанк на Уилшир. Помните ли го?

— ЕЗБанк... да, спомням си. В Деня на майката. Двама души с автомати.

— Именно. Работя у дома, нямам достъп до компютъра в управлението и се опитвам да наваксам. Пипнахте ли някого за обира?

Последва пауза.

— Бош. Помня те. Разследваше убийства, нали? Защо се интересуваш от касов обир отпреди дваисет и една години?

— Прав си, разследвам убийства. Сега работя по стари случаи и съм се хванал с един, който може би е свързан с твоите хора. Арестувахте ли някого, Гъс? Можеш ли да ми кажеш имена на заподозрени?

Последваха няколко секунди мълчание, докато зъбчатите колела в главата на Брейли работеха.

— Откъде взе този номер, щом работиш от вкъщи в събота вечер?

— От Рик Джаксън. Обади му се, ако искаш. Ще ти каже, че съм от свестните.

— Не знам, човече. Събота вечер. Ще се съгласиш, че изглежда доста шантаво. Кой работи в събота вечер по стари случаи?

Брейли използваше полицейския начин на говорене от деветдесетте.

— Шантаво или не, Рик ще гарантира за мен. Ще ми помогнеш ли, Гъс?

Зачака. Знаеше, че шансовете да намери хартиено или електронно копие на досие за обир отпреди дваисет и една години не са големи. Правилникът за ограничения на документацията несъмнено

отдавна беше приложен към обирите и беше малко вероятно отделът да е запазил физическо досие. Единствено случаите, по които се е работело, са били сканирани и вкарани в системата, когато отделът е бил подложен на процеса на пречистване, свързан с преминаването към новите технологии. Бош наистина имаше нужда от помощта на Брейли.

— Случаят така и остана неразрешен — каза най-сетне Брейли.

— Какво помниш за него? — попита Бош.

— Обзалагам се, че ти помниш случаите, които не си решил, нали? Е, аз също. И още как помня, мамка му! Работех по обири, ти работиш по убийства, но неразкритите случаи така и не те оставят на мира.

— Определено. Колко пари са отмъкнали при обира?

— Помня сумата точно. Двеста шейсет и шест хиляди и триста долара.

Бош подсвирна.

— А стига бе! В този квартал?

— В Деня на майката се осребряват по триста-четиристотин чека на ден. Парите се трупат.

— И онези типове с автоматите са го знаели.

— Едва ли е нужно да са били гении, за да се сетят, но си помислихме, че сигурно са имали вътрешен човек. Само че така и не успяхме да го докажем. Ориентирахме се към заподозрения за вътрешен човек по-бързо, отколкото можеш да кажеш: „Имаш правото да запазиш мълчание“.

— Охранителят ли?

— Как позна?

— Не знам. Нещо в начина, по който го пише във вестника.

— Мислех си, че не разполагаш с досието.

— Така е. Дълга история, Гъс, но имам само изрезка от вестник и след като я прочетох си помислих, че ако искам да разчитам на някого вътре, това ще е охранителят. Помниш ли името му?

— Не. Родни някой си, само това помня. Беше бял, двамата обирджии също бяха бели и онзи, който е давал заповедите, е нямал акцент. Освен това онзи Родни чукаше момичето зад стъклото. Това го установихме. И тя е отворила вратата на нападателите.

— Мислиш, че е замесена и тя ли?

— Не, защото тя е включила алармата, преди да я накарат да отвори вратата. Щом видяла как хора със скиорски маски слизат от кола пред входа, натиснала копчето. Това я вади от списъка на заподозрените. Въпреки това я понатиснахме здравата и накрая решихме, че не е съучастничка. Отворила вратата, защото в главата на любовника ѝ било опряно оръжие. Затова се насочихме към него, предположихме, че я е изиграл. Знаел е, че ще отвори вратата, когато го види пребит и с опрян автомат в тила. Но така и нищо не излезе. Възможно е Родни да е нагласил нещата, възможно е и да не го е направил.

— Други заподозрени не се ли появиха?

— Не веднага. Но няколко години по-късно, когато онези типове направиха по телевизията Северен Холивуд на решето, се вгледахме в тях. Бяха бели и работеха в екип, носеха скиорски маски и бяха въоръжени с AR-15.

Брейли имаше предвид прословутата престрелка от 1997 г. по улиците около клона на „Банк ъф Америка“ в Северен Холивуд. В продължение на близо час двама тежковъоръжени мъже с бронежилетки проведоха може би най-жестокия сблъсък със силите на закона на американска земя. Престрелката се предаваше на живо по телевизията в цял свят. Когато всичко приключи, бяха изстреляни три хиляди куршума, осемнайсет ченгета и граждани бяха простреляни, а двамата стрелци най-сетне бяха мъртви. Кървавият следобед се анализираше подробно с всички новопостъпили в Полицейската академия. И стана причина за обновяване на типа и мощността на оръжията, които служителите на ЛАПУ можеха да носят със себе си или в служебните си автомобили. През онзи ден изглеждаше, сякаш цялата полиция не може да се сравни с огневата мощ на двама банкови обирджии.

Бош беше там. Продължителната престрелка привлече стотици полицаи и детективи от целия град. Бош и тогавашният му партньор Джери Едгар се бяха отзовали на сигнала от участъка в Холивуд и пристигнаха на барикадата на Лоръл Каниън точно когато проехтяха последните изстрели и се даде знак, че всичко е чисто. След това участваха в отцепването на местопроизшествието и последвалото мащабно разследване.

— Какво стана с този обир? — попита Бош.

— Така и не установихме връзка — каза Брейли. — Но не защото не се опитвахме. Ще ти разкажа една история за тези двамата. През октомври деветдесет и трета, само няколко седмици след обира на ЕЗБанк, същите били арестувани в Глендейл. Спрели ги за най-обикновена проверка заради подозрително мотаене около банка и ченгето видяло оръжия под одеяло на задната седалка. Имали цял шибан арсенал в колата, включително автомати, и се канели да ударят банката. Повдигнали им обвинение за планиран грабеж и ги вкарали на топло за две години.

Бош имаше представа как ще се развие историята.

— И вие не сте чули нищичко, така ли? — попита той.

— Нито думичка — каза Брейли. — От Глендейл си замълчаха и не чухме нищичко до деветдесет и седма, когато лайното уцели вентилатора в Северен Холивуд. Тогава се върнахме към онзи случай в Глендейл, видяхме, че са използвали същите автомати един месец след нашия обир, и си помислихме — мамка му, тук има нещо. Но знаеш ли какво?

— Не сте намерили автоматите.

— Именно. През деветдесет и шеста в Глендейл унищожавали конфискувано оръжие и онези автомати отишли за претопяване. Така и не успяхме да проверим дали са били същите, които са били използвани в нашия обир.

В гласа на Брейли се долавяше горчивина, което бе напълно разбираемо. Бош знаеше, че това не е първият и със сигурност нямаше да е последният случай, когато липсата на комуникация между агенциите позволява някои неща да се изсулят незабелязани. През 1993 г. почти не можеше да става и дума за електронно проследяване на оръжия или случаи. По онова време компютърната революция в правоприлагащите органи, довела до по-добри и по-бързи връзки, тепърва предстоеше.

— И така и не приключихме случая — каза Брейли. — После партньорът ми Джими Корбин се пенсионира и шест месеца след него аз също свалих значката. Никой не пое случая, защото в Тежки престъпления имаше реорганизация и на никого не му пукаше за нищо. Знаеш как стана.

— Да, знам.

Отдел Тежки престъпления като елитен екип за борба с обирите беше разпуснат и името му по-късно се прехвърли на екипа, който се занимаваше с разузнаване и разследване на терористична дейност. Като оставим настрана историята, в споменаването на обирджии от Северен Холивуд имаше нещо, което глождеше Бош. Нещо, което не можеше да си спомни точно.

Засега го остави.

— Гъс, мога ли да ти задам още няколко въпроса? — попита той.

— Разбира се, защо не — отвърна Брейли. — Знаеш ли, Бош, това взе да ми харесва. Нали разбираш, мисленето за случаи. Не ми липсваха след пенсионирането, но после започнаха. А сега просто седя и се пека по цял ден на шибаното слънце.

Бош си отбеляза наум това оплакване за собственото си бъдеще и продължи нататък.

— Помниш ли името на момичето, което е отворило вратата на онези типове? Или някакви други имена?

— Не, съжалявам. Помня само Родни. Момичето беше мексиканка, от квартала. Имали нужда от нея, за да помага при превеждането. Другият служител беше украинец.

— Значи са били охранителят, момичето и украинецът, така ли?

— Да. Стана сутринта и всичко било спокойно преди разнасянето на пощата в квартала, а това става към дванайсет. За следобеда си били уговорили помощници.

— Добре, можеш ли да ми кажеш нещо за украинеца? Проучихте ли го?

— Проучихме всички, Бош. Свършихме си съвестно работата. Но украинецът беше съдружник в групата, която притежаваше три или четири подобни места в града. Просто не се връзваше. Нали се сещаш, кой ще тръгне да краде от собствените си пари? Заради Деня на майката застраховката далеч не покриваше загубите му. А те бяха значителни и вероятността да е съучастник ни се видя абсурдна.

— Ясно.

— Но има още нещо. Той също спеше с момичето.

— С преводачката ли?

— Да, с мексиканката. Тя чукаше и двамата. Помня, че украинецът беше женен и се тревожеше повече за това, отколкото за

откраднатите пари. Каза ми, че ще изгуби повече при развода, ако се разчуе.

Бош си отбеляза всичко това и се зачуди дали то не е било част от мотива за обира. Трудно беше да се добереш до тънкостите около някой случай двацет и една години по-късно, при това, без да разполагаш с досие.

— Добре — каза той. — Да се върнем на обира. Във вестника пише, че спрели с колата пред самия вход.

— Да, за да могат да скочат бързо обратно и да офейкат.

— Знам, че са простреляли камерите, но трябва да има видеозаписи преди това да стане.

— Да, имаме видеозапис. Пет или десет секунди, така че успяхме да видим каква е колата, но това е всичко. Така и така се оказа, че е крадена.

— Добре. Но помниш ли откъде са дошли? Бюрото е било на северозападния ъгъл на Бърлингтън и Уилшир. По Уилшир ли са дошли, или по Бърлингтън?

Брейли не отговори веднага. Явно му се налагаше да порови по-сериозно в паметта си.

— Добре, но не гарантирам — каза най-сетне. — По спомени са дошли по Бърлингтън и просто са отбили. Дясната страна на колата била само на метър и двацет от входа. Единият слязъл от предната седалка и веднага влязъл и елиминирал камерите. Шофьорът също изскочил и го следваше, когато записът прекъсна.

— Значи би трябвало да са дошли от Шеста на Бърлингтън, нали?

— Да.

Бош се замисли. Маршрутът от Бони Брай до банката би могъл да минава от Шеста до Бърлингтън.

— Добре, нататък — каза той. — Помниш ли колко време е продължил обирът? Първо са елиминирали камерите, после е трябвало да напердашат охранителя, било то наистина, или не. Във вестника пише, че след това са накарали служителите да отворят сейф и три каси. Колко време е отнело всичко това?

— Най-дълго било отварянето на сейфа — каза Брейли. — Трябвало да сплашат управителя, защото само той знаел комбинацията. Този път опрели дулото в главата на момичето и му

казали да отваря или ще ѝ пръснат мозъка по стените. Той отворил сейфа, но трябвало да направи няколко опита, защото в уплахата си объркал комбинацията.

— А след това дошъл ред на касите. Е, колко време общо?

Отново настъпи мълчание, докато Брейли ровеше в паметта си.

— Бих казал, не повече от шест минути — а това е много време за подобни обири.

— Да. А ти каза, че момичето веднага е задействало алармата.

— Да, добре се беше справила. Веднага щом видяла онези с маските в колата, натиснала копчето. Това се потвърди от видеозаписите. Разпознала ситуацията и била тревога. Без никакви колебания и забавяне. Затова бяхме сигурни, че не е съучастничка.

Бош кимна. Разбираше логиката и заключенията на Брейли.

— А след колко време пристигнали полицаите?

— След доста. Времето за реакция е около осем или девет минути. Всички били заети с големия пожар в Пико-Юнион. Нали помниш Бони... чакай малко. Това е, нали? Това е случаят, по който работиш.

— Ти поглеждал ли си го, Гъс?

— В смисъл че пожарът е целял да отвлече вниманието от обира ли? Да, двамата с Джими си помислихме, че може да има връзка. Но не пасваше. След като казаха, че е било палеж, погледнахме отново, но се оказа работа на квартална банда. Нещо с наркотици. Ние търсехме двама бели, а те не се вписваха.

— Някой от Престъпни заговори не е ли идвал при вас, за да види *вашия* случай?

— Не, нямам спомени да е идвал.

Сега беше ред на Бош да се умълчи. Замисли се за двата случая. Палежът и въоръженият грабеж се бяха случили почти едновременно, на три и половина преки разстояние. Отдалечеността във времето понякога му позволяваше да вижда нещата по-ясно. Никакви улики от случая Бони Брай не сочеха пряко, че палежът е свързан с бандата и с наркотици. Това бяха просто слухове, повтаряни като евангелие от медиите и местните жители. Но нещо, което можеше лесно да бъде подминато преди двайсет и една години, можеше да не се подмине днес.

— Току-що се сетих нещо за онзи, когото смятахме за вътрешен човек — каза Брейли.

— Какво? — попита Бош.

— Подобно на повечето като него, искал да стане ченге, но не бил достатъчно добър. Първо кандидатствал при шерифа, после при нас. Бил приет в академията, но после го изхвърлили.

— Открихте ли защо?

— Да. Тогава ни се стори малко странно, че чука момичето, а то беше кафяво като меласа. Беше мексиканка, а него го изхвърлили от академията за пререкания на расистка основа с друг от класа му. С мексиканец.

— Колко време преди обира е било това?

— Мамка му, да не искаш да ти свърша цялата работа? Не помня. Най-малко две години преди това.

Бош се замисли върху последната информация от Брейли. Запита се дали в академията или в градския архив на личния състав няма нещо за охранител на име Родни. Преди да разбере, трябваше да научи пълното му име. Повече повод за размисъл беше противоречието, че Родни е имал расистки проблем в академията, а после е имал връзка с мексиканка.

— Много ти благодаря, Гъс — каза накрая. — Страхотно ми помогна.

— Хей, нали ще ми се обадиш, ако стигнеш до нещо? — отвърна Брейли. — Много бих искал да разбера резултата.

— Дадено, Гъс.

В неделя сутринта Бош влезе в отдела в осем и завари Сото, която вече седеше на бюрото си. Преди да успее да ѝ разкаже теорията, която се бе появила снощи около случая Бони Брай, тя завъртя стола си и възбудено заговори за собствените си открития по случая Мерсед.

— Вчера след посещението на площада отидох в Долината да се видя с Алберто Кабрал. Той ми позволи да погледна графика на бандата за две и четвърта и открих ангажимента на Брусард. Събирал е средства...

— ... за Робърт Инглин.

Сото се встрещи.

— Знаеш?

— Да, знам.

Бош не знаеше дали да ѝ се ядоса, че е говорила с потенциален свидетел в негово отсъствие, или да се възхищава на всеотдайността ѝ по случая — до такава степен, че да жертва от личното си време.

— Трябваше да ми кажеш, Люси. При подобни разговори със свидетели могат да се объркат много неща. Понякога свидетелите се превръщат в заподозрени, а понякога са приятели на заподозрените и им снасят всичко, което си им казала. Трябва да внимаваш и трябваше поне да ми кажеш къде отиваш, за да реша дали да дойда с теб, или не.

— Беше по-добре да ида само аз. Той се поотпусна в твоё отсъствие. И говореше на испански.

— Не е там работата. Искам да кажа, че трябваше да знам какво правиш и къде отиваш. Следващия път просто ми прати есемес, лесно е.

Сото кимна и сведе поглед.

— Разбрано. — След кратка пауза попита: — А ти откъде знаеш за Инглин?

Бош остави купчината папки на бюрото си, издърпа стола и го завъртя така, че да е с лице към нея. Седна.

— Е, не съм говорил с потенциален свидетел. Научих го от финансовите записи на кампанията.

— В събота?

— Имам познат с достъп.

Тя го изглежда подозрително, но после отстъпи.

— Откри ли нещо друго?

— Да. При същите избори Брусард е подкрепял изцяло Инглин през януари, а през май вече подкрепя изцяло Зеяс. И продължил да подкрепя Зеяс на следващите избори, а сега е основен спонсор на така наречената му предварителна кампания за губернатор.

— Какво го е накарало да направи подобен завои? Мерсед е бил прострелян точно между януари и май.

Бош я посочи с пръст.

— Въпросът за милиони.

Сото рязко се изправи в стола си.

— Боже мой, сетих се нещо! Едно от обажданията, които Сара прие по телефона.

Завъртя се към бюрото си и грабна купчината справки за обажданията, донесена от Холкомб. Започна да преглежда страниците, докато не намери онази, която ѝ трябваше.

— Ето го — каза тя. — Обаждането е от петък, в дванайсет часа и девет минути. „Женски глас каза, че кметът знае кой е прострелял Орландо Мерсед“. Това е. Обаждането е било анонимно, но системата е записала телефонния номер. Искаш ли да се обадим и да видим кой ще вдигне?

— Наистина ли си мислиш, че Зеяс е поръчал един Мариачи?

Въпросът накара Сото да спре. Изречен на глас, той наистина звучеше смахнато.

— Искях просто да звънна и да видя какво има да каже жената — каза тя най-сетне.

— Давай. Но тогава тя става твоята побъркана. Не искам да имам нищо общо с нея.

— Добре.

Сото извади мобилния си.

— Блокирала ли си номера си? — побърза да попита Бош.

— Да, блокирах го.

Сото въведе номера и натисна бутона за свързване. Бош я наблюдаваше, докато тя чакаше.

— Никой не вдига. Ще оставя съобщение.

— Остави номера за дежурния телефон. Не й казвай своя.

Сото кимна.

— Здравейте, обаждат се детектив Сото от Полицейското управление на Лос Анджелис. Съобщението е за жената, която се обади във връзка с прострелването на Орландо Мерсед. Бихте ли ни се обадили отново? Искаме да направим някои уточнения.

Даде номера на телефона, благодари на анонимната информаторка и затвори.

— Не разчитай да звънне — каза ѝ Бош. — Случаите се разрешават с търпение и на малки стъпки, Люси. Няма мълниеносни удари.

— Знам.

— Хайде да сменим задачата за малко. Искам да ти покажа нещо.

Обърна се към бюрото си, извади вестникарска изрезка от най-горната папка по делото Бони Брай и ѝ я подаде.

— Това е профилът на госпожа Гонзалес от „Таймс“. Помниш я, нали?

— Разбира се, че я помня.

Бош видя как погледът ѝ се задържа върху снимката на Естир Гонзалес.

— Скачай нататък — каза той.

Тя го погледна объркано.

— На страницата с продължението. Обърни.

Сото се подчини. Бош плъзна стола си към нея и потупа с пръст материала за обира на ЕЗБанк.

— Прочети това.

Даде ѝ време и когато тя вдигна очи към него, започна:

— Снощи разговарях с Гъс Брейли и изкопчих всичко, което си спомня за случая. Той...

— Можем да вземем досието. Но какво всъщност търсим?

— Няма да има никакво досие. Със сигурност е било унищожено при прочистването покрай дигитализацията. Поради правилника за ограничения на документацията. Така и не са посочили заподозрени. Но старите журнали от Тежки престъпления сега са в кабинета на

капитана на Специални обири. Ще погледнем там. Обикновено имената на пострадалите са в регистъра. Трябва да започнем с него.

— Какво да започнем?

— Брейли каза, че по онова време са си мислели, че става въпрос за вътрешна работа, но така и не могли да го докажат. Това означава, че една от жертвите, записани в журнала, може да е бил вътрешен човек. Ще го открием и ще поговорим с него за Бони Брай. За убийствата правилникът за ограничения не действа.

— Чакай малко. Бони Брай ли? Как... нищо не разбирам.

Бош кимна. Даде си сметка, че избързва с информация, с която Сото не разполага.

— Обирът е станал петнайсет минути след сигнала за пожар — каза той. — На три и половина пресечки от жилищната сграда. Бил е внимателно планиран и е включвал проникване зад бронираната преграда и принуждаване на служителите да отворят сейф и три каси. Това е отнело време. И си мисля, че обирджиите може да са си осигурили времето с нещо, което да отвлече вниманието на полицията.

— С пожара.

— Именно. Само че нямам никакви основания за това предположение. Брейли каза, че са обмисляли тази идея, но после са я зарязали. Но това е било когато още се смятало, че пожарът е станал случайно, а после го приписали на банди и афери с наркотици. А извършилите обира са били бели и следователите не видели връзка с пожара в Пико-Юнион, където живеят само испаноезични. Зарязали идеята, но мисля, че не е зле отново да се захванем с нея.

Сото седеше мълчаливо и кимаше, докато прехвърляше сценария в ума си. Разбра какво има предвид Бош и го погледна.

— И какво ще правим?

Бош стана.

— Ами, първо трябва да погледнем журналите в Обири.

Пресякоха помещението и влязоха в съседния отдел „Специални обири“. Той беше пуст и кабинетът на капитана бе заключен. Бош надникна в тъмното помещение през стъкления панел до вратата. Виждаше наредените по рафтовете журналы и напуканите им и изтъркани кожени подвързии.

— Да се обадим на поддръжката и да поискаме да отворят? — предложи Сото.

— Няма да го направят — отвърна Бош.

Погледна дръжката на вратата. Знаеше, че лесно може да се справи с ключалката. Вътре в полицейските централи не се наблягаше особено на сигурността.

— Иди в коридора — каза той. — Ако някой слезе от асансьора, дай ми знак.

— Какво си намислил?

— Върви.

Докато Сото вървеше към вратата на коридора, Бош тръгна между клетките на детективите, като оглеждаше бюрата. Видя едно с магнит, на който бяха залепени кламери. Взе два и се върна при кабинета на капитана, изправи единия кламер и леко огъна края на другия. Не носеше шперцовете си, защото бяха в самото му, а той беше облечен неофициално — очакваше, че ще прекара неделната сутрин в прелистване на папки.

Клекна пред ключалката и почна работа. Трябваше му само минута да отвори вратата. Влезе, пусна кламерите в кошчето до бюрото и пристъпи към рафтовете с журналите. На подвързиите бяха отбелязани годините на случаите — от последните четирийсет години, като за всяка имаше отделна книга. Бош бързо намери журнала за 1993 г. и го взе. Излезе в основното помещение и отиде в нишата с копирната машина. Отвори журнала на датата на обира на ЕЗБанк и намери записа — само една трета от страницата.

След като преснима страницата, се върна, постави журнала на мястото му и заключи вратата на излизане. Прочете записа, докато вървеше към вратата на коридора. Информацията беше минимална, но съдържаха имената и рождените дати на тримата пострадали, сред които и охранител на име Родни Бъроуз.

Това беше всичко, което му трябваше.

Сото стоеше до стъклената стена, гледаща към административния център на града. В неделя сутрин той беше тих. Градският съвет се очертаваше като силует от лъчите на изгряващото зад него слънце. Монолитната сграда бе сред най-знаковите за града — и сигурно пазеше най-много тайни.

— Готово — каза Бош.

Подаде й фотокопието, докато минаваше покрай нея обратно към Неприключени следствия. Тя го последва, като четеше в движение

краткия запис.

Когато се върнаха в клетката си, Сото вече имаше идея, но неправилна.

— Ще пусна имената през компютъра и можем да започнем с посещенията — каза тя. — С кого предлагаш да започнем, с охранителя ли? Пише, че се казва Родни Бъроуз.

Бош поклати глава и седна.

— Няма да посещаваме никого, докато не научим повече за това и за тях — каза той. — Бъроуз не е казал нищо, когато са го натиснали през деветдесет и трета, така че няма причина да смятаме, че ще го направи сега. Трябва да намерим нещо, с което момчетата от Обири не са разполагали миналия път. Нещо, което да ни даде известно предимство. Дотогава никакви контакти с никой от тях.

— Добре — каза Сото. — Ще започна да им съставям профили. Друго?

— Бъроуз може би е бил изхвърлен от академията, преди да започне работа като охранител. Там може все още да пазят досието му, ако сме късметлии.

— Добре, ще проверя.

Бош погледна папките на бюрото си, взе една и я подаде на Сото.

— И още нещо. Тук има списък на обитателите на Бони Брай. Разговаряно е с всички до един. Вземаш списъка и работиш по имената. После вземаш тримата служители от ЕЗБанк, които са били там по време на обира, и намираш връзка с Бони Брай.

Сото сбърчи объркано вежди.

— Ако пожарът е бил предизвикан като отвличане на вниманието, сградата не е била избрана случайно — обясни Бош. — Знаели са, че достъпът до нея е лесен, знаели са и за шахтата за боклук. Знаели са, че могат да пуснат запалителната бомба в нея, да предизвикат пожара и да отклонят вниманието. Не мисля, че става въпрос за случайност. Знаели са. Един от тях е знаел. Един е бил там. Връзка има и трябва да я намериш. В противен случай няма да разполагаме с нищо, с което да отидем при тях.

Тя кимна.

— Ясно. Мислиш ли, че са знаели и за детската градина?

— Нямам представа, но ще разберем.

Бош понечи да се обърне към бюрото си, но се сети за още нещо.

— Била си малка, но помниш ли престрелката в Северен Холивуд от деветдесет и седма?

— Нямам спомени от малка, но я изучавахме в академията — отвърна тя. — Всички знаят за нея. Защо?

— Гъс Брейли каза, че в един момент са проверявали дали онези типове не са същите, които са ограбили ЕЗБанк, но не могли да направят връзка.

— Еха!

— Именно.

Бош видя как на лицето на Сото за момент се изписа разочарование. Банковите обирджии от Северен Холивуд бяха мъртви и сега тя трябваше да приеме, че издирването на подпалвачите от Бони Брай може да доведе до заключението, че няма да има съдебен процес или възмездие, а само ще знае, че виновниците са вече мъртви и недосегаеми за закона.

— Мислиш ли, че ще се справиш, ако се стигне дотам? — попита той.

— Нямам особен избор, нали? — отвърна тя.

Бош кимна и Сото като че ли се отърси от разочарованието си.

— Ти там ли беше в онзи ден? На престрелката? Чух, че почти всички са били там.

Бош кимна.

— Отидох от участъка в Холивуд. Но пристигнах точно когато стрелбата приключваше. Често казвам, че стигнах точно навреме да бъда съден.

— Какво означава това?

— Семейството на един от онези типове осъди управлението и мнозина от нас, защото сме го оставили да му изтече кръвта на улицата. Обвинението твърдеше, че в продължение на повече от час детективите не позволили на парамедиците да му окажат помощ и че той умрял от раните си заради това забавяне.

— И спечелиха ли?

— Не. Бяха установени процедурни нарушения, делото бе върнато за доразглеждане и те се отказаха. Така и нямаше второ дело.

— И?

— Какво и?

— Наистина ли са задържали парамедиците? Тази подробност я нямаше в академията.

— Обстановката още беше объркана и враждебна. Не знаехме дали няма други стрелци. Задържахме парамедиците, докато не се убедим, че е безопасно за тях. Междувременно някои от нас може да са споменали на простреляния, че сигурно ще е най-добре за всички, ако просто му изтече кръвта. Така де, имаше сума ти простреляни ченгета. Едва ли някой е проявил съчувствие точно към него. Трябваше да се погрижат първо всяко ченге да получи помощ.

Сото сви устни и кимна. Разбираше го.

— Никой от нашите не умря, но четирима от простреляните ченгета така и не се върнаха на работа — каза Бош. — Бяха го отнесли доста зле, било то физически или психически.

— Знам. Казаха ни го в академията.

Тя, изглежда, се умисли за нещо и Бош предположи, че се връща към престрелката, довела до смъртта на партньора ѝ. Даде си сметка, че сравнението е неизбежно. Тя също беше попадала под обстрел. Нямаше как да не направи връзка с престрелката в Северен Холивуд, макар тя да беше станала отдавна.

— Както и да е — каза той. — Предлагам да се захванеш с обира, а аз ще се заема с Мерсед. Ще работим едновременно. Така капитанът няма да започне да нервничи и никой нищо няма да научи.

— Благодаря, Хари.

— Още е рано да ми благодариш. Изгледите не са особено обещаващи и по двата случая.

— И въпреки това не си длъжен да го правиш.

— Но ти си. А аз много добре знам какво е.

— Някой ден ще трябва да ми разкажеш.

— Ще ти разкажа.

Двамата се обърнаха към бюрата си и се захванаха за работа.

Бош отново насочи вниманието си към случая Мерсед. Първата му работа беше да потърси Чарлз Брусард в компютъра, за да види дали случайно не е бил записван преди. Съмняваше се — в противен случай политиците никога нямаше да си имат работа нито с него, нито с парите му, поне публично. Търсенето не даде резултат — Брусард беше с чисто досие, ако не се броеше една глоба за превишена скорост.

Бош си записа домашния му адрес от шофьорската книжка и реши, че вече знае мястото на Мълхоланд Драйв, където Анхел Охеда бе срещнал Мария Брусард и бе започнала връзката им.

След това пусна търсене по името в имотния регистър на Лос Анджелис и откри, че Брусард притежава няколко парцела, първият от които бе онзи на Мълхоланд Драйв. Имаше няколко места в търговски зони в Пакома и в Града на индустрията, за които Бош прие, че са свързани с бизнеса с бетон, за който бяха споменали Вирджиния Скинър и Охеда. Откри и друг жилищен адрес на Тихоокеанската магистрала в Малибу. Къща на плажа. Иначе казано, според регистъра Брусард притежаваше имоти на стойност над 20 милиона, при това само в окръг Лос Анджелис.

Затвори списъка с имотите и започна да рови в корпоративните регистри на щата. Името Брусард беше свързано с няколко корпорации, някои отдавна закрити, но повечето работещи. Един запис го посочваше като президент и главен изпълнителен директор на „Брусард Конкрыйт Дизайн“ — компанията, която осигуряваше бетонните бариери, използвани в пътното строителство и ремонтите. Бош беше виждал по тях буквите Б-К-Д, откакто се помнеше.

Брусард беше посочен и като служител или член на борда на различни предприятия в щата. Никое от тях не събуди интереса на Бош, но той си ги записа всичките, заедно с адресите им.

Една от закритите корпорации привлече вниманието му. Брусард беше посочен като президент на вече несъществуваща корпорация на име „Уайт Тейл Хънтинг Ранч енд Рейндж“ в окръг Ривърсайд, който

се намираше източно от окръг Лос Анджелис и недалеч от имота на Брусард в Града на индустрията.

Бош си записа информацията, макар че в регистъра се казваше, че предприятието е съществувало само четири години и било закрито през 2006, когато имотът бил продаден. Съществуването му обаче означаваше, че Брусард беше ловец или най-малкото познава ловци. Гън Чун беше определил, че карабината, с която е бил прострелян Мерсед, е била ловна.

Вече беше единайсет и Бош искаше да си е у дома, когато дъщеря му се събуди. Започна да изключва компютъра и погледна през рамо към Сото. Тя беше погълната от работата си и не откъсваше поглед от екрана.

— Ще тръгвам — каза той. — Трябва да прекарам известно време с детето си.

— Няма проблем — отвърна тя. — Аз ще остана още малко.

— Намери ли нещо?

— Още не. А ти?

— Да. Поне така мисля. По време на прострелването на Мерсед Брусард е притежавал ловно ранчо и стрелбище в Ривърсайд.

Сото го погледна и каза:

— В такъв случай сигурно познава поне сто души, които биха могли да стрелят.

— Точно това си мислех и аз — каза той.

— Добре. Каза „притежавал“. Вече не го ли притежава?

— Продад е бизнеса година и половина след прострелването на Мерсед.

— И е зарязал Инглин, за да подкрепя Зеяс.

Бош кимна. Възможностите се разширяваха и в същото време ставаха все по-мрачни.

— До утре — каза той.

— Добре, Хари — каза тя. — До утре.

Трафикът по 101 не беше натоварен и Бош напредваше добре. Излезе от магистралата при Баръм и продължи по Кауенга до отбивката, след която щеше да поеме нагоре. Имаше два пътя — по Мълхоланд Драйв наляво и по неговата улица Удроу Уилсън Драйв надясно. Зави наляво — искаше да използва спечеленото на магистралата време, за да хвърли поглед на къщата на Брусард.

Мълхоланд минаваше по билото на планината, която разделяше града на две. Адресът беше от северната страна на улицата с изглед към долината Сан Фернандо. Но докато минаваше покрай него, Бош не видя къща, а само портал. Алеята се спускаше надолу и изчезваше от поглед. На следващата пряка Бош спря на една отбивка с панорамен изглед. Остави колата и тръгна обратно. Когато стигна портала, погледна бетонната алея, която се виеше надолу до паркинг с три двойни врати на гараж с алуминиеви рамки и затъмнено стъкло. Отне му известно време да се сети, че гаражът за шест коли е всъщност най-горното ниво на къща, която се спуска стъпаловидно надолу по планинския склон. Цялата сграда беше построена от крещящо груб неизмазан бетон. Дизайнът беше известен като индустриален шик.

Бош сложи крак на предпазния парапет покрай улицата и се престори, че си завързва обувката. Огледа къщата и видя охранителни камери по ъглите на гаража и върху портала. Това място несъмнено беше истинска крепост. Никой не можеше да влезе, без да е поканен. Никой не можеше да приближи незабелязано. Бош се запита от какво ли толкова се пази Брусард.

Свали крак от парапета и тръгна обратно към колата си.

Мади беше будна. Седеше на канапето и гледаше телевизия с купа зърнена закуска. Беше дванайсет и петнайсет.

— Здравсти, сладурано.

— Здравсти, татко.

— Мислех, че ще излезем да обядваме или да закусим.

— Да, но не се сдържах. Това е за възбуждане на апетита.

Той седна в креслото срещу канапето. Мади още беше по пижама — карирано долнище на анцуг и тениска с надпис 1975. Бош знаеше, че това е група, по която си пада. Миналата година бе купувал билети на нея и приятелите ѝ за концерт на групата в „Хенри Фонда“.

— Къде ти се ходи? — попита той.

— Не знам — отвърна тя. — Някъде навън.

Бош кимна.

— Довечера кога трябва да се явиш?

— В пет и половина.

Бош си погледна часовника. Графикът щеше да е натоварен, но реши да рискува.

— Мислех си за едно стрелбище в Ривърсайд, което ми се иска да проверя. Какво ще кажеш? От доста време не си стреляла.

Преди няколко години Мадлин се занимаваше със спортна стрелба и бе спечелила няколко награди. Заниманията ѝ обаче постепенно намаляха, когато графикът ѝ започна да се пълни все повече и повече с училищни и доброволчески мероприятия. Растящият ѝ интерес към момчетата също я разсейваше.

— Супер — каза тя. — Къде е Ривърсайд?

— Точно там е проблемът. На изток, в следващия окръг — отвърна той. — Ще се наложи да тръгнем веднага, за да се върнем навреме за „Храна на колела“.

— Трябва само да се облека. Нали мога да си подготвя домашното в колата?

— Разбира се. Обличай се, а аз ще взема пистолетите.

След петнайсет минути вече бяха в колата. Бош беше взел спортния ѝ пистолет, служебния си „Глок 30“, както и „Кимбър Ултра“, който използваше преди. Тъй като стрелбището беше част от ловно ранчо, може би щеше да е по-подходящо да използват дългоцевно оръжие, но той нямаше нито карабина, нито пушка. При нужда щеше да попита дали не могат да наемат нещо на място.

Неделният трафик бе сравнително лек и напредваха добре. Въпреки това пътят им отне повече от час, още повече че спряха да хапнат. Бош караше, а Мади си приготвяше домашното и почти не говореше, освен когато не гледаше телефона си, за да търси заведения за бързо хранене: беше отказала свинското и телешкото, а бързата храна почти винаги означаваше хамбургери. Накрая се спря на „Лодката за скариди на Джони“ на Глендора, до самата магистрала. Поръча си пържени скариди, а Бош си избра ориз с чили. Храната беше отлична и Мади остави учебниците, докато се хранеха в паркираната кола.

— Как мина снощи? — попита Бош.

— Добре — каза тя. — Беше забавно. И филма определено си го биваше.

— Онзи Джонатан Пейс показа ли се като джентълмен?

— Да, татко. Много свястно момче е.

— Колко души бяхте?

— Ами, накрая се оказахме само двамата с Джон.

— Останах с впечатлението, че сте цяла група.

— Трябваше, но знаеш как става. Някои хора просто не идват. Така че бяхме само двамата с Джон и всичко беше наред, окей?

— Щом за теб е окей, и за мен е окей.

Той взе картонените кутийки и ги изхвърли в кофата за боклук на паркинга. Когато се върна в колата, дискусията бе прекратена, тъй като Мади отново се зарови в учебниците, а той продължи да кара към Ривърсайд.

Първоначалната фирма може и да не съществуваше, но „Уайт Тейл Хънтинг Ранч енд Рейндж“ все още работеше под същото име в покрайнините на градчето Хемет. Ранчото се намираше в частен резерват в подножието на планина Сан Хасинто. Имаше открито стрелбище и няколко постройки — офис, хижа за гости и обор за дране и обработка на дивеча. Бош влезе с дъщеря си в офиса и ги посрещна цяла стена снимки на ловци, позиращи с улова си. Имаше елени, диви кози и много снимки на диви прасета, лежащи в краката на ловците.

— Боже мой — прошепна Мади, зяпнала една снимка на огромен извит зъб и муцуна на застрелян глиган.

От стаята зад тезгяха излезе човек и Бош й даде знак да млъкне. Беше с работно облекло и кепе с оръфана козирка и емблемата на „Смит и Уесън“.

— Да?

— С дъщеря ми минавахме и видяхме това място — каза Бош. — Нужна ли е членска карта, за да се използва стрелбището?

— Да, но продаваме и едnodневни карти. Двайсет и пет долара.

— А имате ли късо стрелбище? С пистолети сме.

— Разбира се.

— Тогава ни запишете за днес.

Бош плати и подписа декларация, че е запознат с правилника за ползване на стрелбището. Извадиха от колата оръжията и кутиите с патрони. Късото стрелбище се намираше под навес. Избраха да стрелят от дванайсет метра и си сложиха слушалки. Бош пусна дъщеря си да стреля първа, като й зареждаше оръжието. Отначало беше неточна, но на втория пълнител започна да събира попаденията във все по-тесен кръг и да показва някогашната си форма. Бош беше взел и

бинокъла, който държеше в жабката. Гледаше мишената, докато тя стреляше, и ѝ съобщаваше попаденията. Вече нямаше нужда да се тревожи за формата ѝ като стрелец.

Мади използва и трите оръжия и изстреля повечето патрони. Накрая Бош седна на пейката зад позицията и просто остана да я гледа, като в същото време огледа и мястото.

— Татко, на теб вече не ти ли се стреля?

— Не, достатъчно ми е. Просто те гледам.

— Има ли някаква друга причина да сме тук?

— В известен смисъл. После ще ти кажа.

На стрелбището имаше само трима други стрелци, но те бяха на позициите за пушки, които бяха отделени от късото стрелбище и няха навес. Двама от тях несъмнено бяха заедно, а третият бе сам и стреляше с пушка с оптичен мерник. Личеше им, че са запознати с обстановката, което означаваше, че не са членове едnodневки, а редовни посетители.

След четирийсет минути Мади свърши всички боеприпаси и Бош взе метлата от стойката за инструменти и ѝ я връчи. Заръча ѝ да събере гилзите, за да ги върнат, и ѝ каза, че ще я чака в офиса. Смяташе да поговори с човека зад тезгяха.

Влезе в постройката и пристъпи към стената с трофейните снимки. Започна да ги разглежда — търсеше човек с ловна пушка „Кимбър“.

Мъжът отново се появи от задната стаичка и попита:

— Добре ли беше?

— Определено — отвърна Бош. — Благодаря. Искан да ви попитам за лова. Можем ли да дойдем с едnodневна карта и да ловуваме?

— За лов ви трябва двудневно разрешително дори да ловувате само единия ден. Освен това трябва да предадете убитите елени или диви прасета.

— Ясно.

Бош се обърна към снимките, с гръб към мъжа, и добави:

— Дъщеря ми събира гилзите и си тръгваме.

— Имате разрешително за цял ден, можете да останете колкото си поискате.

— Знаете ли, идвал съм тук навремето. Преди десетина, че и повече години. Дойдох с Брус, когато откри това място, и ударих прасе. Мислех си, че снимката ми може да е някъде тук.

— Било е доста отдавна. Снимките, ако изобщо ги има, са ей там, от другата страна на вратата.

— Аха.

Бош отиде от дясната страна на вратата и започна да търси.

— Не са останали много снимки от онова време — каза мъжът. — Господин Брусард прибра много от тях, когато продаде стрелбището и ранчото. Свали всички снимки с Дейв от стената. Сигурно не е искал да му напомнят.

— Какво да му напомнят? — попита с небрежен тон Бош, без да откъсва поглед от стената.

— За инцидента. Заради него го продаде. Не искаше да си припомня.

Бош обърна глава и го погледна.

— Какъв инцидент?

Мъжът го изгледа продължително, преди да отговори.

— Не е нужно да разчопляме стари рани. Господин Брусард ми продаде това място и откакто го поех, не сме имали никакви проблеми. Това е достатъчно.

— Извинете. И дъщеря ми все ми казва, че не бива да си пъхам носа където не ми е работа.

— Умно момиче, ако питате мен. И страхотен стрелец. Гледах я.

— Да, наистина е страхотна.

В понеделник сутринта Бош влезе в отдела в седем и завари Сото на бюрото ѝ. Забеляза, че е със същите дрехи като предишния ден.

— Цяла нощ ли си стояла?

— Търсех връзката и изгубих представа за времето. Подремнах няколко часа долу. Нямахме смисъл да се прибирам и пак да идвам.

Бош кимна. На нивото на гаража имаше стая с походни легла. Беше и за мъже, и за жени, но май не беше чувал да е ползвана от жена. Сото продължаваше да го изумява с всеотдайността си към случаите и работата.

— Каква връзка? — попита той.

— Между обира и Бони Брай.

— И намери ли нещо?

— Още не. Но успях да прегледам само половината от обитателите. Надявам се, че ще успея да приключа днес.

Бош остави папките си на бюрото и седна тежко в стола си. Сото го погледна и попита:

— Какво е станало?

Бош поклати глава и извади сгънат лист от една папка. Подаде ѝ го. Беше разпечатка на статия в „Ривърсайд Прес-Ентърпрайз“ от 23 март 2005 г. Материалът бе кратък и Сото го прочете бързо.

— Какво означава това?

— Според мен означава, че Брусард е прикрил следите си — каза Бош. — Няма да успеем да го пипнем.

— Не разбирам. Не са споменати никакви имена. Нещастен случай ли е било?

— Според статията. Днес ще взема досието от шерифа на Ривърсайд.

— Откъде попадна на това?

— Вчера бях в стрелбището, което преди е принадлежало на Брусард. Постреляхме с дъщеря ми. Човекът, който го върти, спомена, че го бил купил от Брусард след инцидента.

Бош кимна към разпечатката.

— Дъщеря ми намери това в цифровия архив на вестника. Няма имена, но човекът, който е управлявал стрелбището от името на Брусард, е бил убит при ловен инцидент. Заглавието гласи „Ловец неволно убива най-добрия си приятел“. Да се обзаложим ли, че когато получа досието, ще се окаже, че ловецът е Брусард?

— Няма ли други статии освен тази?

— Абсолютно никакви. Нито един материал, освен това кратко съобщение. Ако питаш мен, някой с доста влияние е потулил всичко.

Сото кимна, продължаваше да мисли.

— Тогава защо си толкова сигурен, че няма да стигнем до Брусард?

Бош разпери ръце.

— Ако приемем, че стрелецът от Мариачи Плаза е от стрелбището в Ривърсайд, то стрелбата най-вероятно или е била организирана от човека, който е управлявал стрелбището, или е стрелял самият той. Така или иначе, имало е връзка с Брусард, а сега вече я няма. Човекът е мъртъв от девет години.

И посочи отново разпечатката, сякаш тя доказваше думите му.

— Трябва да има... — започна Сото. — Все още разполагаме с Охеда.

— Не е достатъчно — каза Бош. — Никой прокурор няма да поиска да се заеме със случая с това, с което разполагаме. В Съдебната палата ще ни се присмеят. Нямаме никакви доказателства. Няма оръжие, няма очевидци, няма...

Млъкна и се замисли за нещо.

— Какво? — попита Сото.

— Шансът е малък — каза Бош. — Но когато науча името на човека, който е управлявал стрелбището и когото сегашният управител нарече Дейв, ще пусна името му през компютъра на Агенцията за контрол на алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия. Може пък да извадим късмет и да се окаже, че е притежавал „Кимбър Монтана“. Няма да е достатъчно, за да почукаме на вратата на прокурора, но все пак ще е нещо.

Взе листа от Сото и се обърна към бюрото си. Замисли се за първите си ходове. Запитването до друга агенция беше деликатна работа, особено когато тя е толкова близо до Ел Ей. Между двете

имаше неизбежни връзки и отношения — размяна на личен състав, което можеше да предизвика трудности. Винаги беше по-добре да предпочетеш косвения подход пред директния.

Бош можеше да избира между няколко контакта. През последните няколко години, откакто бе в Неприключени следствия, беше работил по доста случаи, свързани с окръг Ривърсайд, и реши да пробва със Стив Бенет, който се занимаваше с издирване на изчезнали. Нямаше да пита за изчезнало лице, но знаеше, че Бенет е дългогодишен служител в управлението, беше работил като следовател в няколко различни отдела и щеше да знае къде и как да потърси онова, което му трябваше.

След размяна на обичайните поздрави и любезности Бош попита Бенет дали може да намери нещо за фаталния инцидент отпреди девет години в „Уайт Тейл Хънтинг Ранч“. След като получи точната дата, Бенет каза, че едва ли ще му е нужно много време да извади досието и да го прегледа. Каза на Бош, че ще му се обади, когато намери нещо. Бош на свой ред го помоли да го направи тихомълком. Не беше необходимо някой друг да научава.

Затвори телефона и каза на Сото, че ще отскочи до „Старбъкс“ на Първа улица. Беше понеделник и смяташе да започне седмицата с нещо различно от нещата, които излизаха от машината на партера на Дирекцията на полицията.

— Хари, много добре знаеш, че всичко излиза от машина — каза Сото. — Просто някои заведения са по-шарени от други.

— Така е — отвърна Бош. — Но от време на време обичам и човешкото докосване, та дори да е кафе, което не е от машина.

Всъщност цитираше дъщеря си. Сото не реагира.

— Искаш ли да ти взема нещо? — попита Бош.

— Не, благодаря. Преди час и аз отскочих за човешко докосване.

— Ясно.

Бош излезе от сградата. На половината път до кафенето телефонът му избръмча. Беше Бенет.

— Хари, не намерих много — каза той. — Закрили са случая доста бързо. Истинска трагедия, доколкото мога да преценя. Някакъв тип убил най-добрия си приятел. Взел го за елен, диво прасе или нещо такова в храсталаците.

Бош отиде до пейката под навеса на една спирка и седна, за да може да си води бележки.

— Добре — каза. — Имаш ли имената на стрелеца и жертвата?

— Стрелецът е Чарлз Андрю Брусард.

— А жертвата?

— Дейвид Александър Уилман. На четирийсет и две. Бил е управител на ранчото, а Брусард е бил собственикът. Тук се казва, че били първи приятели още от гимназията, израснали заедно в Хемет. Излезли на лов и се разделили в нещо, наречено „улея на прасетата“, нещо като тясно дере или каньон в ранчото. Изведнъж Уилман се озовал на място, на което Брусард изобщо не го очаквал. Помислил го за прасето, което преследвали, и го улучил от трийсет метра. Проходна рана във врата. Уилман умрял на място. Изтекла му кръвта.

Бош си записа няколко думи, които да го подсетят, после попита:

— С какво е стрелял Брусард?

— Ъ-ъ-ъ, да видим... с „Енкор Про Хънтър“. Триста и осми калибър.

— А Уилман? Пише ли с какво е бил въоръжен той?

— Момент... не, Хари, няма нищо.

— Добре, някакъв инвентар към доклада?

— Само пушката на Брусард.

Надеждата, че пушката на Уилман ще бъде посочена или дори запазена като веществено доказателство, от самото начало бе съвсем малка.

— Кой е разследвал случая? — попита Бош.

— Бил Темпълтън — отвърна Бенет. — Още е в управлението. Сега е капитан.

— Познаваш ли го?

— Познавам го, но всъщност не го познавам. Нали ме разбираш?

— Да.

Бош се замисли как точно да формулира следващия си въпрос. Дойде автобус и се наложи да стане и да излезе от навеса, за да се спаси от шума.

— Навън ли си, Хари? — попита Бенет.

— Да, отивам за кафе — отвърна Бош. — Виж, Стив, познаваше ли Темпълтън като следовател? Питам се дали е човек, който би закрил

някой случай набързо, защото не му се е работело по него, или пък е можел да бъде убеден да го направи.

Последва дълга пауза, преди Бенет да отговори.

— Трудно е да се каже от този доклад, но никога не съм работил директно с него. Чувал съм обаче, че играе голф и че преди всеки удар хвърля във въздуха трева, за да види накъде духа вятърът.

Бош го разбра. Темпълтън може и да не се беше опънал на съветите да закрие бързо случая, особено ако са дошли отгоре.

— Хари, искаш ли номера на доклада от анализа на място? — попита Бенет. — Самият доклад не е тук, но явно съществува. Отбелязан е номерът му.

Бош се върна на пейката, за да си запише номера. Освен това попита за рождената дата и домашния адрес на Уилман, както и за данните за жена му Одри. Накрая благодари на Бенет за бързата помощ.

— И онова с голфа да си остане между нас, нали? — каза Бенет. — Не искам Темпълтън да ме вземе на мушка.

— Разбира се — отвърна Бош. — Длъжник съм ти.

След като приключи разговора, Бош тръгна обратно към дирекцията, без да завърши набега за кафе. Вече не се нуждаеше от доза кофеин.

Седна зад компютъра си и пусна Дейвид Александър Уилман през криминалните бази данни, но търсенето му не даде резултат. Доколкото можеше да се прецени, досието му бе чисто.

След това отвори страницата за регистрация на оръжия на Агенцията за контрол на алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия и въведе в полето за търсене името на Уилман. Макар да беше покойник, базата данни щеше да отрази всички негови законно притежавани оръжия. Този път получи резултати. Уилман беше регистриран като търговец на оръжие, чийто федерален лиценз бе изтекъл преди шест години и не бил подновен — по разбираеми причини.

Бош предположи, че търговията с оръжие върви ръка за ръка с управлението на ловно ранчо и стрелбище. Търсенето показва и множество трансакции през осемте години преди смъртта на Уилман. Оказваше се, че е купувал и продавал десетки оръжия. Бош прегледа списъка и откри покупката на две „Кимбър М84“. Бяха купени през

2000 и 2002 г., много преди Орландо Мерсед да бъде прострелян с такова оръжие.

След това Хари прегледа записите за продажбите и откри, че само една от пушките е препродадена. Това означаваше, че по времето на смъртта си Уилман е притежавал „Кимбър Монтана“. Не беше задължително оръжието да е било негова собственост, но бе регистрирано на негово име.

Въпреки всичко Бош беше окуражен. Помисли си, че може да е попаднал на оръжието, с което е било извършено убийството. От смъртта на Уилман бяха минали девет години. Пушката можеше отдавна да е изчезнала. Ако Уилман не я е изхвърлил веднага след прострелването на Мерсед, Брусард вероятно се е отървал от нея, след като е убил управителя на ранчото. Бош знаеше, че всичко това са само догадки, но трябваше да признае, че е напълно възможно Уилман да е бил умен и да е запазил пушката, за да има някакво влияние върху приятеля си Брусард. Може да е казал, че се е отървал от нея, а всъщност да я е скрил някъде, в случай че нещата тръгнат в нежелана посока.

Бош си записа серийния номер на пушката и пусна ново търсене, този път в имотния регистър на окръг Ривърсайд. Когато откри онова, което търсеше, се обърна към Сото и каза:

— Отивам в Ривърсайд.

Тя се откъсна от компютъра и го погледна.

— Какво има там?

— Обадиха ми се. Брусард е бил стрелецът през онзи ден. Убил приятеля си Дейвид Уилман и случаят бил писан като инцидент. Уилман обаче бил търговец на оръжие и е купил една „Кимбър Монтана“, която така и не е продал. Може да е някъде там.

— Къде?

— Не знам още. Имам адреса, на който е живял Уилман, но жена му продала жилището две години след смъртта му и се преместила. Сега е в Ранчо Мираж. Смятам да започна там. Може да извадя късмет и пушката още да е у нея.

— Идвам с теб.

— Ами връзката?

— Може да почака. Няма да позволя да тръгнеш да търсиш оръжие без партньор.

Бош кимна и попита:

— Обичаш ли ориз с чили? Знам едно чудно местенце по пътя
натам.

Пътуването продължи много повече, отколкото в неделя, когато Бош бе излязъл с дъщеря си. Магистралите бяха по-натоварени, а Ранчо Мираж се намираше на още един час път на изток, в долината Коачела. Дватама със Сото обсъдиха случаите, по които работеха, и стъпките, които смятаха да предприемат. Идеята на Бош, че пушката, с която е бил прострелян Орландо Мерсед, може все още да е у семейството на Дейвид Уилман, беше логична нишка за разследване, но не даваше никакви основания за получаване на разрешение за обиск на дома му. Налагаше се да потропат на вратата и да се надяват на съдействие или нещо, което да се използва като основание за обиск.

Спряха в Уест Ковина за ранен обяд с ориз с чили и когато продължиха, разговорът замря. Мислите на Бош се насочиха от случая към срещата му с Вирджиния Скинър предната вечер. Разговорът беше добър и интересен. Дори се открехна вратичка за романтика — поне според Бош — и беше вълнуващо да си помисли накъде ли ще тръгнат нещата. Не беше само перспективата отново да бъде с някого — трябваше да признае, че шансовете му за една може би последна връзка в живота му се стопяват с времето. Надеждите му, че Ана Стоун може да бъде тази последна връзка, бяха разбити миналата година. Синът ѝ беше в затвора за изнасилване и когато Бош отказа да се застъпи за него на насроченото изслушване за предсрочно освобождаване, Ана рязко сложи край, като остави Бош да се пита дали мотивите ѝ от самото начало не са били свързани със сина ѝ.

Докато си мислеше за Вирджиния Скинър, осъзна, че в евентуалната им връзка има тайна тръпка, породена от положението ѝ в медиите. Връзка с репортер би била толкова пълна с усложнения, че определено не изглеждаше разумна, а рискът означаваше тръпка. Каквото и да правеха, трябваше да остане тайна. В управлението щяха да решат, че спи с врага. Дирекцията на полицията и сградата на „Лос Анджелис Таймс“ се делиха само от четирите ленти на Спринг Стрийт, но между двете институции съществуваше невидима стена, два пъти

по-висока от сградата на Градския съвет. Трябваше да е много внимателен, ако се решише на подобна стъпка. Същото се отнасяше и за Вирджиния Скинър.

— Ти ли научи дъщеря си да стреля?

Въпросът на Сото изтръгна Бош от мислите му. Сото явно размишляваше върху разказа му за неделния следобед.

— А? Да, аз я научих.

— Изглежда малко необичайно, не мислиш ли?

— Ами, нали разбираш, оръжия вкъщи и така нататък. Искан да се запознае с тях от съображения за безопасност. Заведох я няколко пъти на стрелба и тя се оказа доста добра. Роден стрелец. В стаята си има куп награди и няколко трофея. А сега казва, че иска да става ченге, сериозно.

Сото кимна. Бош се запита дали не прави някакви връзки между заниманията на дъщеря му със стрелба и собствения си опит от престрелката, отнела живота на партньора ѝ.

— Бих искала да се запозная с нея — каза Сото.

— И аз бих искал тя да се запознае с теб.

— Къде е майка ѝ?

— Почина преди няколко години — отвърна Бош. — Тогава тя дойде да живее при мен.

— И започна да се занимава със стрелба.

— Да.

Това беше всичко, което си казаха, докато не стигнаха Ранчо Мираж.

Къщата, в която се беше преместила Одри Уилман, се намиреше в селището с контролиран достъп Дезърт Вю Истейтс. Бош размаха значката си пред охранителя на портала и след две минути откри дома. Беше на три етажа и се издигаше на половин акър земя, заобиколен от други къщи и парцели с подобни размери. В центъра имаше обръщало и каменна градина около дърво на Джошуа. Бош и Сото отидоха при вратата, натиснаха звънеца и зачакаха.

— Знаеш ли защо се наричат дървета на Джошуа? — попита Сото.

Бош погледна дървото в средата на градината, — клоните му приличаха на свещници — и каза:

— Честно казано, не.

— Мормоните са го кръстили така — каза тя. — Напомняло им сцената от Библията, в която Иисус Навин вдига ръцете си към небето, за да се моли.

Бош кимна замислено. В този момент голямата дъбова врата зад него се отвори и се появи униформена прислужница, която ги остави да чакат отвън, докато попита дали госпожа Уилман желае да говори с тях. Това подразни Бош, тъй като той знаеше, че охранителят със сигурност се е обадил да предупреди за идващите детективи. Госпожа Уилман вече би трябвало да е готова да ги приеме.

Поне бяха на сянка. Сухата жегата на пустинята беше неприятна и Бош усещаше как устните му изсъхват и започват да се напукват. Огледа изработката на вратата, после погледът му проследи дърворезбата по широката стряха. Гледката отново му напомни за голямото несъответствие в качеството между дома на Дейвид Уилман преди смъртта му и къщата, в която сега живееше вдовицата му.

— Едно ще ти кажа — рече той. — Уилман или си е направил невероятна застраховка, или е имало някаква парична компенсация. Ловен водач трудно би си позволил подобно жилище.

— Може да е съдила Брусард — каза Сото. — Заради причиняване на смърт по непредпазливост или нещо такова.

Бош кимна. В същия момент вратата най-сетне се отвори пак, но този път я отвори жена на около петдесет, която се представи като Одри Уилман. Беше висока и слаба, цялата в златни накити.

— Какво има? — попита тя.

Бош реши да действа направо.

— Разследваме убийство в Лос Анджелис, което може да е свързано със смъртта на съпруга ви. Може ли да влезем?

— Той е мъртъв от почти десет години. Какво общо би могла да има смъртта му с убийство в Ел Ей?

— Можем да ви обясним, ако ни пуснете да влезем.

Тя ги пусна и ги отведе в една дневна. Бош и Сото седнаха на канапето, а Одри Уилман се настани на стар кожен фотьойл срещу тях и каза:

— Е, обяснете.

— По времето на смъртта си съпругът ви е притежавал няколко огнестрелни оръжия — започна Бош.

— Разбира се, че притежаваше — отвърна Уилман. — Беше лицензиран търговец. Купуваше и продаваше оръжие.

— Наясно сме с това. Опитваме се да определим местонахождението на едно от оръжията, което е притежавал тогава.

Одри Уилман леко се наведе напред и го изглежда подозрително.

— Майтапите се, нали?

— Не, госпожо — отвърна Бош с абсолютно сериозен тон. — Не се майтапим. Трябва да разберем. Какво стана с оръжията на съпруга ви след смъртта му?

Тя разпери ръце с дланите нагоре, сякаш за да покаже, че отговорът е очевиден и не си заслужава два и половина часа път от Ел Ей.

— Продадох ги. Продадох всичко, напълно законно. Мислите ли, че бих държала оръжия около себе си след онова, което се случи?

Това беше вратичката, която очакваше Бош.

— Какво точно се случи? — попита той. — Имам само кратко описание от шерифството на Ривърсайд. Как стана така, че съпругът ви бил убит от най-добрия си приятел?

Уилман махна пренебрежително с ръка.

— Шерифството на Ривърсайд е последното място, към което бих се обърнала, за да разбера какво се е случило.

Бош изчака, но тя не каза нищо повече.

— Добре, ще споделите ли вашата версия? — попита той накрая.

— Много бих искала, но не мога — отвърна Уилман. — Имаше съдебен спор. Съдих го, но не мога да говоря за това.

И посочи към тавана и пищната обстановка. Жестът ѝ бе ясен. Прибрала е значителна сума, но част от сделката е било мълчанието ѝ.

— Искате да кажете, че в споразумението ви има клауза за конфиденциалност?

— Точно така.

— Добре, разбирам. Можете ли да ми кажете какво сте заявили в съда преди сключването на споразумението?

Уилман поклати глава.

— Не мога да кажа нито дума за нищо.

И махна отсечено с ръка, давайки да се разбере, че слага край на темата.

Бош кимна. Явно нямаше начин да я накара да говори за делото, така че се върна на оръжията.

— Добре, разбрахме. Да се върнем на оръжията, които сте продали. Едно от тях не е регистрирано като продадено. Още се води на името на съпруга ви в компютрите на Агенцията за контрол на алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия.

— Не може да бъде. Продадох всичко напълно законно. Тед Сампсън го направи. Той купи ранчото и използва собствения си лиценз на търговец, за да продаде оръжията.

Бош прие, че Тед Сампсън е мъжът, с когото бе разговарял предишния ден в офиса на „Уайт Тейл“.

— Е, конкретно за това оръжие няма запис да е продадено. Става въпрос за ловджийска карабина „Кимбър“, модел „Монтана“. Това да ви звучи познато?

— Оръжията изобщо не ми звучат познато. Мразя ги. Нямам оръжие в тази къща. Когато се преместих тук, оставих всичко зад себе си. Направих обаче подробен инвентарен опис, защото преди всичко това...

И махна отново с ръка, сякаш да покаже нещата, придобити след съдебното споразумение.

— ... мислех си, че парите от оръжията ще са всичко, което ми остава. Плюс двайсет и петте хиляди долара от застраховката.

— Добре — каза Бош. — Щом Тед не е продал въпросното оръжие, къде би могло да е то?

Тя поклати глава, сякаш беше озадачена.

— Нямам представа! Гаражът в старата къща беше оръжейната на мъжа ми, но го опразнихме. Сигурна съм. Когато Тед приключи, не остана нищо, а аз описах всяко оръжие, което той взе.

— Пазите ли още описа?

Тя се замисли за момент.

— Всъщност май да.

— Можем ли да го видим, госпожо Уилман? Може да се окаже важно.

— Изчакайте тук. В папките за данъците е. Сигурна съм.

Тя стана и излезе през двойна врата със завеси, която се отваряше към кабинет. Бош зърна писалище, библиотечни рафтове и

VELOERГОМЕТЪР, поставен пред плоскоекранен телевизор. Уилман затвори вратата след себе си.

Нямаше я пет минути. Бош и Сото се споглеждаха, но не размениха нито дума. Знаеха, че инвентарният опис, ако наистина още съществува, може да се окаже солидно доказателство, ако разследването стигне до съд при липсата на оръжието, с което е било извършено убийството.

Уилман влезе. Носеше жълт бележник с няколко отметнати страници, прихванат с ластик.

— Намерих го.

Докато приближаваше, дръпна ластика, но той бе станал трошлив от времето и се скъса. Тя седна и започна да обръща страниците, като ги преглеждаше. На четвъртата спря.

— Тук са оръжията.

Подаде бележника на Бош. Той извади собствения си бележник, в който бе записал серийния номер на пушката, притежавана от Дейвид Уилман според базата данни на Агенцията за контрол на алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия. Списъкът включваше осемнайсет карабини и пистолети, както и сумата, получена от продажбата им. Нито едно оръжие не беше отбелязано като „Кимбър“ и нито един серийен номер не отговаряше на номера в бележника на Бош. Пушката на Уилман не беше продавана. Бош забеляза, че списъкът включва и два патрондаша, но те не вървяха към никое от оръжията.

— Можем ли да вземем това, госпожо Уилман? — попита Бош.

— Предпочитам да не го правите — отвърна тя. — Мога да ви направя фотокопие. Имам копирна машина.

— По-добре е да разполагаме с оригиналния документ. Ще ви дадем разписка и ще ви го върнем, след като престане да ни е нужен.

— Не разбирам. Защо ви е притрябвал?

— Защото може да се окаже важна част от разследването. Ако оръжието е било използвано при убийството, по което работим, трябва да документираме произхода му. Инвентарният списък ни помага да докажем, че пушката е изчезнала най-малко преди девет години, когато сте описали оръжията, принадлежали на съпруга ви по време на смъртта му.

— Добре — с неохота отстъпи тя. — Можете да го вземете, но първо ще си направя копие и искам да ми върнете оригинала.

— Ще ви го върнем — рече Бош. — Обещавам ви.

— Ще напиша разписката — каза Сото.

Докато Сото пишеше разписката, Бош зададе на Уилман въпроса, който беше запазил за края на разговора.

— Какво оръжие носеше съпругът ви в деня на инцидента?

Уилман ахна. Реакцията ѝ като че ли не беше насочена към Бош, а по-скоро предаваше емоция, свързана със съдържанието на въпроса. Това бе известно потвърждение на подозрението на Бош, че съдебният иск и последвалото го споразумение с клаузата за конфиденциалност не е било за причиняване на смърт по непредпазливост. Вероятно Одри Уилман бе заявила пред съда, че смъртта на Дейвид Уилман е била всичко друго, но не и нещастен случай.

— Носеше пушката си двайсети калибър, както винаги — каза тя.

— На лов за диво прасе с гладкоцевна пушка? Това нормално ли е?

— Той не беше тръгнал на лов за диво прасе. Другият беше ловецът. Дейв му беше водач. Другият го помоли да води. Затова Дейв взе пушката, за да има с какво да се предпази, ако глиганът случайно изскочи от храстите и ги нападне.

Не каза името на Брусард. Бош се запита дали това не е част от съдебното споразумение, или тя просто не може да изрече името на човека, убил съпруга ѝ. Опита се още веднъж да надникне над бариерата на легалното разследване.

— Ако знаете нещо за съпруга ви и Чарлз Брусард, което не фигурира в съдебното споразумение, ще се радваме да го чуем.

Одри Уилман го изгледа дълго и накрая поклати глава.

— Не мога да го обсъждам при никакви обстоятелства — каза тя. — Не мога дори да споменавам името му. А сега ще ви помоля да ми дадете разписката и да си вървите. Имам работа.

„Почти“ — помисли си Бош. Тя почти се беше открила.

Излязоха от къщата и Бош прибра жълтия бележник в куфарчето си. Вместо обаче да потегли към магистрала 10, която беше най-краткият им път до Ел Ей, насочи колата към Хемет.

— Къде отиваме? — попита Сото.

— При къщата, в която е живял Уилман, преди да умре — отвърна Бош.

— Пушката ли?

Той кимна.

— Просто предчувствие. Трябва да е някъде. Искам да проверя гаража, който според Одри е бил оръжейна на съпруга й.

— Значи не мислиш, че е у Брусард? Тоест, затова е сметнал, че може да убие Уилман и да му се размине.

— Може би. Или пък след стрелбата на Мариачи Плаза Уилман му е казал, че се е отървал от нея. И Брусард само си е въобразил, че може да го убие и да му се размине.

— Но вместо да се отърве от пушката, Уилман я е запазил? И я е скрил някъде?

— Може би. Като застраховка. Може да я е скрил на място, за което жена му не е знаела.

Сото кимна разбиращо.

— Добре. Трябва ли ни разрешително за обиск?

Бош поклати глава.

— Не и ако ни поканят.

Известно време пътуваха мълчаливо, след което Сото попита:

— Какво мислиш за Одри? Тя наистина искаше да ни разкаже за съдебния иск.

— Искаше. Мисля, че изпитва вина.

— Защо?

— Защото е взела парите и е млъкнала. Знае, че Брусард я е купил с парите, независимо на каква цена. Сигурно е трудно да живееш с подобна мисъл. Няма значение колко скъпа е къщата ти.

Всичко, което имаш, е от пари, с които са купили мълчанието ти. Както и да е, трябва да намерим друг начин да се доберем до делото. Може да се обърнем към прокуратурата, да видим дали те няма да успеят да счупят печата.

— Определено бих искала да го прочета.

Стигнаха до Хемет за половин час. По пътя Бош получи обаждане от капитан Краудър, който искаше да разбере докъде е стигнало разследването. Бош му каза, че в момента проследяват оръжието на убийството и се надяват да представят по-солидни резултати по-късно през деня или утре сутринта. Това укроти засега капитана и той затвори, без да задава повече въпроси.

Къщата, в която бе живяло семейство Уилман преди смъртта на Дейв от ръцете на Брусард, представляваше скромно ранчо в квартал, населен с представители на средната класа. Беше прясно боядисана, с грижливо поддържан двор и пристроен двоен гараж. Според имотния регистър сега принадлежеше на някой си Бърнард Контрерас.

Жена на около трийсет отговори на почукването на вратата. Беше бременна поне в седмия месец.

— Госпожа Контрерас?

— Да?

Бош извади значката си и се представи, след което представи и Сото.

— Разследваме убийства и търсим оръжие, което може да е било използвано в случая, по който работим — каза Бош.

Жената сложи ръка върху издутия си корем, сякаш за да защити нероденото си дете от думата „оръжие“.

— Не разбирам. В дома ни няма оръжия.

— Нямаме предвид вас или съпруга ви — каза Бош. — Дойдохме, защото мъжът, който е живял тук преди вас, е имал оръжия.

— Онзи, който бил убит ли?

— Точно така, който е бил убит. Бил е търговец на оръжия и търсим едно от тях.

— Това е станало отдавна. Със съпруга ми купихме къщата...

— Знаем това. Затова искаме да ви помолим за една услуга. Надяваме се, че ще се съгласите да ни помогнете в разследването.

Жената го изгледа с подозрение и остана нащрек.

— За какво става въпрос?

— Искаме да огледаме гаража ви.

— Защо ви е да гледате гаража ми?

— Защото предишният собственик, онзи, който е бил убит, е държал поне част от инвентара си в гаража. Искаме да погледнем и просто да се уверим, че оръжието, което търсим, не е там.

— Живеем тук от шест години. Мисля, че щяхме да намерим оръжие, ако е било забравено в гаража.

— Мисля, че може би сте права, госпожо Контрерас. Но ние сме ченгета и трябва да видим с очите си, за да отхвърлим възможността. Освен това оръжието може да е скрито — ако изобщо е там, разбира се.

Жената свали ръка от корема си и като че ли се поотпусна. Бош си помисли, че сега и тя изпитва любопитство.

— Не трябва ли да ми представите разрешително за обиск или нещо подобно?

— Не и ако ни поканите да потърсим — отвърна Бош.

Жената се замисли за момент и накрая отстъпи.

— Ще отворя вратата — каза тя. — Но вътре е пълно със сандъци. Ще отнасяме някои неща на склад и не искам да ровите в тях.

— Не се безпокойте, госпожо Контрерас. Няма да ровим във вещите ви.

Жената влезе и затвори вратата. Бош и Сото минаха по застланата с плочки пътека и спряха пред гаража. Вратата нямаше прозорци и Бош предположи, че това е предпазна мярка, взета от Уилман, когато е държал оръжията си тук.

Вратата бавно започна да се вдига. Пени Контрерас чакаше от другата страна, ръката ѝ отново беше върху корема.

Бош влезе и се огледа. Най-обикновен двоен гараж. Едното място за кола бе заето от работна маса, а до задната стена имаше бойлер. Стените не бяха измазани и се виждаше дървената конструкция и изолацията. Това бе начин за сваляне на цената, избран от предприемача или купувача при строежа на къщата.

До работната маса имаше малък автомобил и на Бош му стана ясно, че госпожа Контрерас паркира в гаража, а съпругът ѝ използва алеята или улицата.

Гредите на тавана бяха голи и там имаше платформа, която можеше да се използва за склад. На нея бяха качени няколко сандъка.

Бош ги посочи и попита:

— Сандъците ваши ли са?

— Да, наши са. Гаражът беше съвсем празен, когато се нанесохме. Ако имаше оръжие, щяхме да го видим.

До стената от двете страни на работната маса имаше тежки стоманени шкафове с ключалки и допълнителни халки за катинари.

— Това са шкафове за оръжие — каза Бош. — Тук ли се намираха, когато купихте къщата?

— Да, бяха оставени от госпожа Уилман.

— Заключени ли са?

— Не, не ги заключваме — каза Контрерас. — Можете да ги проверите.

Бош ги отвори и видя, че се използват за вехтории. Нямаше никакви оръжия. Качи се по подвижната стълба до работната маса, за да погледне над шкафовете. Там имаше само прах и мъртви насекоми.

Отиде до работната маса. Беше дълга близо два метра, с монтирано менгеме в единия край. Бош пристъпи по-близо и долови слабата миризма на смазка и препарат за почистване на цевии — материали, които би имал всеки търговец на оръжие.

— Работната маса също ли беше тук? Менгемето е предназначено да държи пушка, докато чистиш цевта или добавяш оптичен мерник.

— Да, масата беше тук и решихме да я използваме. Само че заема много място. Налага се мъжът ми да паркира на алеята, но той няма нищо против. Обича да работи в гаража в събота.

Бош кимна. Продължаваше да гледа покритата с петна от масло маса. Беше ръчно направена от дъски и шперплат. Имаше работна повърхност и лавица под нея. Двете повърхности бяха от дебел два и половина сантиметра шперплат, подсилен отдолу от дъски. Беше яка и тежка конструкция, върху която в момента имаше всякакви електрически инструменти и друго оборудване.

Бош сложи ръка на масата и клекна да погледне под работната повърхност. В ъгъла на дебелата рамка видя оръжие, закрепено с пластмасови свински опашки.

— Тук долу има оръжие — каза той. — Пистолет.

— Боже мой! — възкликна госпожа Контрерас.

Бош извади от джоба си гумени ръкавици и си ги сложи. После взе телефона си и клекна, за да снима пистолета на светкавица, за да освети тъмното пространство под масата. Взе нож за мокет от инструментите и разряза свинските опашки.

Освободи пистолета и се изправи, за да могат двамата със Сото да го огледат. Беше „Глок 17“. Госпожа Контрерас също се наведе да го разгледа и на лицето ѝ се изписа страх.

Бош връчи оръжието на Сото, която също си беше сложила ръкавици, и започна да сваля самото си. Трябваше да легне на изцапания с масло под, за да погледне под лавицата. Госпожа Контрерас се досети какво смята да направи, свали от рафтовете в дъното на гаража навит на руло брезент и го разви, за да го постеле на пода.

— Легнете на него, за да не си съсипете дрехите.

След малко Бош лежеше на пода и осветяваше с телефона си долната част на лавицата. Там имаше друго оръжие — този път дългоцевно — и той отново го засне, преди да помоли да му дадат ножа за мокет и да среже свинските опашки.

Подаде тежкото оръжие на Сото и се изправи.

— Господи! — промълви госпожа Контрерас.

Вече защитаваше нероденото си дете и с двете си ръце.

Оръжието не беше „Кимбър М84“. Бош го разпозна като картечница М60 от времето на Виетнамската война, захранвана с патронни ленти, които войниците носеха като патрондаши, докато газеха през джунглата. В списъка, направен от жената на Уилман, имаше два патрондаша. А това беше оръжието, с което вървяха те. Бош се запита дали Уилман е скрил картечницата и глока, защото са крадени, или защото са някакъв ценен спомен.

— Това ли търсехте? — попита госпожа Контрерас.

— Не — отвърна Бош.

Взе оръжието от Сото, защото си личеше, че ѝ тежи. Онези, които мъкнеха М60 през джунглите на Виетнам, едновременно обичаха и мразеха картечницата. Наричаха я „прасето“ всеки път, когато трябваше да я влачат на патрул. Но тежка или не, тя бе най-доброто, което можеше да се озове в ръцете ти при престрелка. Бош внимателно я постави между челюстите на двойното менгеме.

Отстъпи от масата и отново се огледа. Намирането на двете оръжия го беше заредило с енергия. Не бяха онова, което търсеха, но доказваха, че Уилман е имал скрито оръжие. Това поддържаше надеждата му, че и пушката „Кимбър Монтана“ може да бъде намерена някъде.

Погледът му се насочи нагоре към гредите.

— Можете да се качите, ако искате — каза госпожа Контрерас. Вече нямаше абсолютно нищо против търсенето на оръжия в къщата, в която скоро щеше да отглежда детето си.

В другия край на гаража имаше разгъваща се стълба от фибростъкло. Бош я взе и я премести от другата страна на масата, като внимаваше да не закачи колата. Разгъна я, опря я на една от напречните греди и я задържа да не мърда, докато Сото се качваше първа. Последва я и двамата се озоваха приведени под ниския таван на импровизиран под от дъски, поставени между гредите.

Бош се огледа за тайни местенца, но на гредите нямаше подходящо място, на което да се скрие пушка или друго оръжие. Канеше се да се откаже, когато Сото го повика да дойде при края на платформата. Бош опря длан в тавана за равновесие.

Сото посочи между две греди към единия метален шкаф. Бош не видя какво му сочи.

— Какво? — попита той.

— Зад шкафа — каза тя. — Закрепен е за две греди, но между тях има пространство.

Права беше. Между гредите имаше повече от трийсет сантиметра празнина, минаваща отвесно покрай носещата конструкция на стената. Другите подобни празнини бяха запълнени с изолация, но тя можеше лесно да се махне зад шкафовете, за да се получи достатъчно голямо скривалище за пушка. Бош не се беше сетил за това, когато се качи да погледне отгоре.

— Трябва да свалим шкафовете — каза той.

Отне им половин час да опразнят шкафовете и Бош — с помощта на инструментите на Бърнард Контрерас — да развие болтовете, закрепващи първия към гредите зад него. Накрая трябваше да връчи на Сото гаечния ключ, а самият той се опитваше да поддържа тежкия метален шкаф.

Качена на стълбата, Сото махна четирите разхлабени болта и тежестта на шкафа се стовари върху Бош. Не можеше да я издържи.

— Пазете се!

Остави шкафа да се плъзне по гредите и да падне с трясък на циментовия под.

— Всички добре ли са?

След като двете отговориха, че им няма нищо, Бош погледна към мястото на стената, където бе шкафът. Наистина между гредите имаше вертикална празнина, дълбока десет сантиметра. В долната част на скривалището беше заковано хоризонтално парче дърво. Вътре нямаше огнестрелно оръжие, а меч в ножница. Бош го взе да го огледа. Беше потънал в прах. Приличаше на самурайски и дългото му острие, останало чисто и блестящо в ножницата, бе леко извито.

Бош опря меча на работната маса и пристъпи към втория шкаф.

Вече имаше опит и му трябваша само десет минути да разхлаби болтовете и Сото да заеме мястото си на стълбата. Този път знаеше какво да очаква и притисна с тежестта си шкафа, за да го плъзне плавно по стената. Още преди да се изправи, чу Сото да обявява, че във второто скривалище има оръжие.

Беше карабина. Бош усети притока на адреналин. Искаше му се да грабне оръжието и да види дали е „Кимбър“, но изчака Сото първо да го снима с телефона си. После Бош извади пушката от скривалището и я задържа пред себе си. Сото се наведе да огледа за надписи.

— Трябват ми очилата — каза Бош.

— Ето! — Сото възбудено посочи лявата страна на пушката. — „Кимбър, модел осемдесет и четири“. Това трябва да е.

Тя откри серийния номер отляво на фирмения надпис и попита Бош дали е записал номера. Бош ѝ даде пушката и отиде при госпожа Контрерас, която държеше сакото му, за да извади очилата и бележника си. Отвори го на съответната страница и прочете серийния номер на глас.

— Съвпада — каза тя.

Гласът ѝ леко трепереше.

Бяха открили изчезналата пушка на Дейвид Уилман. Следващата стъпка бе да видят дали именно тя е изстреляла куршума, поразил Орландо Мерсед.

Бош си сложи сакото и погледна двата шкафа на пода на гаража. Нямаше начин да успее да ги нагласи на местата им.

— Госпожо Контрерас, ще трябва да вземем оръжията — каза той.

— Вземайте ги — отвърна тя. — Съпругът ми направо няма да повярва.

— Е, съпругът ви може да не остане особено щастлив, защото няма да успее да вдигне шкафовете и да ги сложи на местата им.

— Не се безпокойте. Той ще ги сложи с приятелите си. И без това висят дълго тук, а и историята ще си заслужава да се чуе.

— Накарайте ме да се почувствам по-добре. Ще ви напишем разписка.

Прибраха оръжията в багажника на колата, като ги поставиха върху одеялото от комплекта за наблюдение на Бош, после благодариха на госпожа Контрерас и ѝ връчиха разписката.

Най-сетне тръгнаха обратно към Лос Анджелис. Вълнението в колата бе осезаемо. В началото на деня Бош имаше чувството, че случаят стига в задънена улица, защото Брусард беше взел крайната мярка да се защити. Но сега нещата бяха различни. В багажника на колата по всяка вероятност се намираше оръжието, с което бе извършено убийството. Наистина рязък поврат.

Бош си погледна часовника и прецени, че когато стигнат града, ще е почти пет. Извади телефона си и се обади в оръжейния отдел на лабораторията по криминалистика. Поиска да говори с Гън Чун.

— Докога ще си на работа?

— По разписание до четири — отвърна Чун. — Какво има?

— Намерихме оръжието от онази Мариачи история. Или поне така предполагаме. Но няма да стигнем навреме. Пътуваме от Ривърсайд.

— Кога ще дойдете?

— Мисля, че към пет.

— Няма проблем. Ще ви изчакам. Носете пушката и ще направя сравнението.

— Няма ли да ни се наложи да чакаме на опашка?

— Работното ми време ще е свършило. Мога да правя каквото си поискам.

— Задължен съм ти, човече. Ще гледаме да пристигнем колкото се може по-скоро. Мога ли да те помоля за още една услуга?

— Каква?

— Обади се на специалистите по отпечатыци и виж дали някой не може да дойде. Чудно ми е дали няма да открият нещо.

— Ще видя какво мога да направя.

Бош затвори и каза на Сото, че отиват направо в лабораторията и че Гън Чун ще ги чака, за да сравни куршума от гръбнака на Орландо Мерсед с куршум, изстрелян от пушката в багажника.

— Да кажем, че има съвпадение — рече тя. — Че разполагаме с оръжието на убийството.

— Добре — каза Бош.

— Да проиграем сценария. Искам да видя какво ще се получи.

Бош кимна. Това беше добро упражнение. Следователят не иска да създава сценарий и после да наглася уликите така, че да паснат. Но като започнат с предположението, че разполагат с оръжието на убийството, можеха да направят някои заключения.

— Ами, първо се връщаме на първоначалната теория, основана на балистиката и видеозаписите — каза той.

— Че куршумът, улучил Мерсед, е бил предназначен за Охеда.

— Точно така. Разполагаме с потвърждение, че оръжието е принадлежало на Дейвид Уилман. Той ли е стрелял? Не знаем. Имал ли е нужните умения? Да. Познавал ли е някой, на когото е можел да даде пушката, за да може той да стреля? Мисля, че отговорът също е да.

Замълча за няколко минути, като обмисляше по-нататък.

— Добре, ако начертаем линия между Охеда и Уилман, кого още ще пресече тя?

— Брусард.

— Брусард. Израснал е с Уилман и двамата са работели заедно.

— А жена му е имала връзка с Охеда.

Бош кимна.

— Погледнато от гледната точка на Брусард, виждам нещата така: предупреждава Охеда да стои далеч от жена му, но Охеда не се вслушва. Затова Брусард отива при Уилман и му казва, че има един проблем, за който иска да се погрижи. Уилман приема задачата и намира стрелец или решава сам да свърши работата. Предполагам, че е

второто. Правило номер едно — колкото по-малко хора има в един заговор, толкова по-добре.

— Съгласна. И според мен е Уилман.

— Уилман стреля, но вместо Охеда улучва Мерсед. Всичко отива по дяволите. Сега те знаят, че ако ударят Охеда, ще си навлекат неприятности, защото няма начин полицията да продължи да си мисли, че първият инцидент е случайна стрелба или е свързан с банди. Ще се досетят, че нещо става. Така че Брусард няма друг избор, освен да каже на Уилман да прекрати операцията, поне засега.

— Междувременно Охеда се задържа само колкото да даде измислените си показания на ченгетата, след което се разкарва от града.

— И Уилман се превръща в проблем за Брусард. Защото знае тайната.

— Направо да се чудиш защо Уилман се е съгласил да излезе на лов с Брусард през онзи ден. Няма начин да не му е казал, че има застраховка.

— Задържал е пушката.

— Нещо е накарало Брусард да си мисли, че ще му се размине, че пушката няма да се появи и да свърже всичко, със самия него в средата.

Сото се обърна в седалката към него, докато правеше следващата връзка.

— Куршумът! Бил е *вътре* в Мерсед. Когато Мерсед е оцелял и е станало ясно, че няма да вадят куршума, Брусард сигурно е решил, че скритият коз на Уилман не е толкова силен, колкото си мисли. Нямало значение дали е запазил пушката, щом няма куршум за сравнение. Нямало е как да се докаже, че е стреляно именно с това оръжие.

Бош кимна.

— Уилман си е мислел, че е в достатъчна безопасност да даде на Брусард пушка и да излезе с него в гората. Само че е сбъркал.

Известно време пътуваха мълчаливо. Бош прехвърли още веднъж сценария наум и не успя да го обори. Беше само хипотеза, но издържаше. Работеше, но това не означаваше, че се е случило точно така. Всеки случай имаше своите въпроси без отговори и неясноти, когато става въпрос за мотиви и действия. Бош открай време смяташе, че ако започнеш с предположението, че убийството е безразсъдно

деяние, как тогава можеш да го обясниш напълно разумно? Именно поради това схващане не обичаше да гледа филми и телевизионни предавания за детективи. Намираше ги за нереалистични с начина, по който представяха на широката публика онова, което тя искаше — отговори на всичко.

Погледна нагоре към знаците на магистралата. Приближаваха изхода за Калифорнийския университет и лабораторията, където ги чакаше Гън Чун.

Хипотезата им стана още по-достоверна, след като Гън Чун установи, че карабината „Кимбър“, която бяха донесли, е оръжието, изстреляло куршума, останал забит в гръбнака на Орландо Мерсед цели десет години.

След като оръжието беше обработено за пръстови отпечатьци, Чун изстреля куршум в специалната камера на лабораторията, извади го с мрежа и го сравни под микроскоп с куршума от Мерсед. Оригиналният куршум бе силно повреден, но на Чун му бяха нужни по-малко от десет минути да заяви, че е налице съвпадение и че е готов да заяви това пред съда.

Бош и Чун изстреляха куршуми и от картечницата и пистолета. Хари помоли Чун да пусне профилите на куршумите през базата данни, когато има възможност. Другите две оръжия може и да нямаха нищо общо със случая Мерсед, но трябваше да се проверят. Уилман не ги беше скрил случайно. Оръжията си оставаха висящи въпроси, които трябваше да намерят отговора си.

Самурайският меч също трябваше да се провери и проследи, ако това беше възможно. Но това не беше по специалността на Чун. Бош реши да провери кражбите на мечове и престъпленията, включващи използването на подобни оръжия, веднага щом приключи това разследване и разполага с нужното време.

Когато се върнаха в Дирекцията на полицията, нямаше на кого да докладват новините. Краудър и Самюълс отдавна си бяха тръгнали. Почти всички други следователи също се бяха разотишли. Бош прибра трите огнестрелни оръжия и меча в шкафа за оръжие в стаята с досиетата. Смяташе на сутринта да проследи картечницата и глока в базата данни на Агенцията за контрол на алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия.

Когато се върна в клетката, Сото четеше последните съобщения от телефона, които им беше оставила Сара Холкомб.

— Някой да се е обаждал и да е казал, че стрелецът е тип на име Дейв Уилман? — попита Бош. — И че го е направил по молба на Чарлз Брусард?

— Искат ти се — отвърна Сото.

Бош седна. Беше уморен. Шофирането напоследък изсмукваше силите му.

— Има ли нещо интересно все пак? — попита след малко.

— Не много. Анонимната дама, която смята, че бившият кмет разполага с всички отговори, е отговорила на позвъняването ми, но Сара го пропуснала и жената оставила съобщение, в което се казва същото — говорете със Зейс. Този път Сара проверила номера и се оказало, че е на предплатен телефон.

— Нищо изненадващо. Ако не е американска гражданка, няма да има съответните документи и банкова сметка, за да си вземе нормален. Повечето незаконно пребиваващи в града използват телефони еднодневки. Евтини са и могат да се намерят във всяко магазинче.

Сото отново звънеше на номера и държеше слушалката до ухото си, докато продължаваше разговора.

— Честно казано, настоятелността ѝ ме кара да се замисля.

— За какво? Дали бившият кмет е замесен в прострелването на Мерсед ли?

— Не, не това. Прилича ми на изсмукано от пръстите. Но може пък наистина да знае нещо.

— Добре, тогава ти ще попиташ негова чест за това — въз основа на анонимно обаждане. Да видим дали ще си запазиш Медала за храброст след това.

— Знам. Безумно е.

— Не е безумно. Просто е безразсъдно, докато не се появи нещо друго, което да подкрепи подобно твърдение. А не мисля, че това ще стане.

Сото затвори телефона.

— Пак се включи гласова поща.

Бош придърпа стола си до нейния и каза, че иска да смени темата и да обсъдят следващите си ходове. Вече беше задължително да съставят пълни профили на Брусард и Уилман. Използва положението

си на старши партньор и избра за себе си Брусард, а на Сото остави Уилман. Каза също, че смята, че е време да идат в Окръжната прокуратура, за да покажат с какво разполагат и какво още е необходимо за повдигането на обвинение. Щеше да се опита да направи това на следващия ден с надеждата да попадне на Джон Люин или друг, за когото ще е сигурен, че става за задачата. Люин винаги търсеше начини да работи със следователите за повдигането на печелившо обвинение. Някои от колегите му на седемнайсетия етаж на Съдебната палата, изглежда, се грижеха повече да търсят причини да не повдигат обвинения.

— Ами Бони Брайт? — попита Сото, след като Бош приключи.

— Мисля, че ще трябва да почака — отвърна Бош. — Поне засега. Трябва да използваме инерцията, която натрупахме по случая Мерсед. Освен това трябва да приемем, че Брусард действа против тази инерция. Сто на сто знае, че Мерсед е умрял и че вече разполагаме с куршума. Може вече да ни следи. Така че е най-добре да се посветим изцяло на Мерсед и да действаме бързо.

Сото, изглежда, се разочарова, но прие решението му. Все пак попита:

— Ами ако работя в свободното си време?

Бош се замисли за момент, после каза:

— Никога не бих ти казал да не работиш в свободното си време. Тук наричат подобни неща „случаи хоби“. Но наистина не ми се вижда подходящо за този случай. Знаем какво означава той за теб и разбирам, че искаш да продължиш със същото темпо. Да приключиш с откриването на връзката и тъй нататък. Просто искам да съм сигурен, че ще си напълно съсредоточена върху Мерсед.

— Ще бъда, Хари. Обещавам.

— Добре, тогава прави каквото трябва.

По пътя към дома Бош отново зави по Мълхоланд вместо по Удроу Уилсън, за да мине покрай дома на Чарлз Брусард. Не беше сигурен какво се надява да види. Шансовете да зърне заподозрения — а Бош вече бе стигнал до точката да го смята за заподозрян — бяха почти нулеви. Въпреки това нещо привличаше Бош към бетонната

крепост, в която Брусард се криеше толкова дълго от публичното разобличаване и закона.

Когато стигна отбивката с панорамния изглед, вече беше тъмно. Според знаците паркът беше затворен от залез до изгрев-слънце, но там имаше паркирани три коли и хората гледаха към огромния килим от светлини в долината. Бош слезе и погледна надясно по хребета. Предният ръб на бетонната къща стърчеше по-далеч от околните къщи и площадката, на която се намираше. Видя светлини в прозорците от пода до тавана, а далеч надолу, на най-долното ниво, имаше осветен басейн с формата на бъбрек. Никъде не се забелязваше човешко присъствие.

Седна на една пейка и започна да се наслаждава на изгледа като другите туристи на площадката. Мислите му обаче бяха насочени към убийствата и хората, които плащат на други, за да премахнат конкурентите и враговете им. Върховните нарцисисти, които си мислят, че светът се върти единствено около тях. Запита се колко ли други такива има сред безбройните светлини, които сияеха към него през леката мъгла.

Чу някакъв властен глас и се обърна. Един рейнджър осветяваше с фенера си лицата на хората и им казваше, че паркът е затворен и трябва да си тръгват, или ще бъдат глобени. Беше арогантен нахалник и носеше широкопола шапка, която подбиваше авторитета му. Когато приближи да разкара Бош, който единствен не побърза да се изнесе, Хари вдигна значката си и заяви, че работи.

— Въпреки това трябва да напуснете — каза рейнджърът. — Паркът е затворен.

Бош прочете името му на табелката на униформата — Бендър.

— Първо, разкарайте светлината от очите ми. Второ, работя по случай, наблюдавам една къща и това е единственото място, от което мога да я видя. След десет минути се махам.

Бендър насочи фенера си надолу. Май не беше свикнал да не изпълняват нарежданията му.

— Наистина ли ви карат да носите тези шапки? — попита Бош.

Бендър го изгледа за момент и Бош отвърна на погледа му. На светлините отдолу Бош видя, че слепоочията му пулсират.

— Към тази значка върви ли някакво име?

— Разбира се. Бош. От Убийства и обири. Благодаря, че попитахте.

Зачака. „Той е на ход“.

— Десет минути — каза Бендър. — Ще се върна да проверя.

Бош кимна.

— Карате ме да се чувствам по-добре.

Рейнджърът тръгна към стълбите, водещи към паркинга, а Бош отново насочи вниманието си към бетонната крепост. Забеляза, че светлината на басейна е угасена. Стана и отиде до ръба на площадката. Имаше предпазен парапет, стигащ до бедрата. Бош се опря на него и се надвеси, за да получи още по-добър изглед към имението на Брусард. Извади от джоба си малък бинокъл и погледна през него. Така можеше да вижда през някои от осветените прозорци. Видя дневна с големи абстрактни картини на шестметрови стени и кухня, в която работеше жена. Изглежда, вадеше чинии от съдомиялната машина. Имаше тъмна коса, но не можеше да я разгледа добре. Бош предположи, че е Мария Брусард, жената, чиито брачни провинения бяха сложили началото на всичко.

Телефонът му иззвъня и го стресна. Той се изправи, прибра бинокъла и извади телефона. Беше Вирджиния Скинър.

— Първо, благодаря отново за вечерята снощи — каза тя. — Наистина беше много приятна и се забавлявах.

— Аз също. Трябва да го направим отново.

Последва кратка пауза, след което тя продължи:

— Второ, още ли се интересуваш от Чарлз Брусард?

Бош остана загледан към къщата на Брусард за няколко секунди, преди да отговори.

— Защо питаш?

— Ами, днес беше муден ден и преглеждах натрупалите се по бюрото ми боклуци. Нали се сещаш, комюникета, политически покани и така нататък. Гледах какво мога просто да изхвърля и да поразчистя и попаднах на едно комюнике за мероприятие за набиране на средства за предварителната кампания на Зеяс. Брусард е един от организаторите. Събитието ще се състои утре.

— Утре? В неговата къща ли?

— Не, този път в „Бевърли Хилтън“. Дори пише, че Зеяс ще е там, но трябва да приемем, че ще цъфне само колкото да каже няколко

думи.

— Трябва ли ти някакъв билет или покана, за да присъстваш?

— За мен не. Аз съм от медиите. Иначе входът е петстотин долара.

— Ти ще ходиш ли?

— Може би не... освен ако... ако ти ще ходиш, мога да дойда и аз.

Бош се замисли. Утре вечер дъщеря му беше на онази операция с алкохола. Мадри не искаше Бош да я излага, като отиде с нея, но планът му беше да е там и да наблюдава тайно. Имаше чувството, че сержантът им няма да е толкова бдителен като него, дори от разстояние.

— От колко часа е?

— От седем, в салон „Мърв Грифин“.

— Сигурно ще съм в района, така че може да намина да го видя. Става ли да ти кажа утре?

— Разбира се. Значи още се интересуваш от него?

— Не мога да говоря за случая. Имаме споразумение, нали помниш?

— Разбира се. Няма да пиша нищо, докато не разрешиш. Значи можеш да ми кажеш всичко и да вярваш, че няма да го използвам.

Бош закрачи към стъпалата. Разговорът изведнъж бе станал неловък с точното й обобщение на сделката, която бяха сключили, преди да вечерят. След това не бяха споменали за нея нито веднъж.

— Хари? Чуваш ли ме?

— Да. В момента съм зает с едно нещо. Ще ти се обадя утре и ще ти кажа дали ще ходя на онова чудо.

— Добре, става. Ще се чуем утре.

Бош затвори и прибра телефона. Канеше се да слезе по стълбите към колата, но погледна назад към къщата на Брусард. Този път видя фигура на един от балконите. Върна се до края на площадката и отново извади бинокъла.

На балкона стоеше мъж, облечен в нещо като разтворена роба върху шорти и тениска. В едната му ръка се виждаше смътно пламъче на цигара. Мъжът бе набит и с брада.

И като че ли гледаше право към Бош.

Мади се беше настанила в трапезарията, на мястото, на което Бош обикновено седеше да работи. Беше отворила лаптопа си и като че ли пишеше нещо за училище.

— Здравсти, хлапе, какво има за вечеря? — попита той.

Наведе се и я целуна по темето.

— Не знам — отвърна тя. — Твой ред е.

— Не, снощи беше твой ред и се прехвърля за днес заради „Храна на колела“.

— Не, системата не работи така. Много е сложно. Просто трябва да знаеш кои дни са твоите и понеделник е твой ден.

Бош знаеше, че тя е права, защото и преди бяха спорили по този въпрос. Беше обаче изнервен от дистанционната конфронтация с мъжа, който според него бе Чарлз Брусард. Бош беше първият, който се беше обърнал и бе тръгнал към колата си.

— Е, в такъв случай нямам нищо — каза той. — Откъде да поръчам или къде да отида да взема нещо?

— „Покито Мас“?

— Нищо против. Обичайното ли за теб?

— Да.

— Няма да се бавя.

„Покито Мас“ се намиреше буквално под къщата им в подножието на хълма. С едно по-добро мятане Бош можеше да улучи покрива на заведението с камък от задната тераса. Понякога от същото място можеше дори да долови ароматите от мексиканския ресторант. Това бе едно от странните противоречия в града. Колкото и близо да изглеждаше нещо, то си оставаше далеч.

Докато чакаше да изпълнят поръчката му, получи обаждане от капитан Краудър.

— Познаваш ли парков рейнджър на име Бендър?

Бош се намръщи.

— Да. Запознахме се тази вечер.

— Е, на него срещата не му е харесала.

— Майтапиш ме, нали? Да не искаш да кажеш, че някакъв идиот с кретенска шапка е подал жалба срещу мен?

— Утре ще трябва да напишеш обяснение с твоята версия на разговора.

— Както кажеш.

— Наистина ли си се подигравал с шапката му?

— Да, капитане, нещо такова.

— Хари, Хари, Хари... много добре знаеш, че тези типове са оперирани от чувство за хумор.

— Човек се учи, докато е жив, капитане.

— А и какво изобщо си правил там?

— Просто се наслаждавах на гледката.

— Е... Не мисля, че ще се стигне до нещо сериозно, но напиши обяснението, нали?

— Добре.

— Нещо ново по Мерсед от последния ни разговор?

Бош още не беше готов да спомене името на Брусард пред началниците и затова го пропусна. Каза обаче:

— Открехме оръжието.

— Какво!? — възкликна Краудър. — Защо не ми каза веднага?

— Нямаше те, когато се върнахме. Щях да ти съобщя утре.

— Къде беше?

— Скрито в къщата на един мъртъв тип.

— Искаш да кажеш, че стрелецът е мъртъв?

— Така изглежда.

— Страхотно. Значи няма да има процес. Можем да приключим с голяма розова панделка още тази седмица.

— Не е точно така, капитане. Ако въпросният тип е бил стрелецът, някой го е натоварил да стреля. И ние искаме него.

Жената зад тезгяха извика номера на Бош. Вечерята му за вкъщи беше готова.

— Знаем ли кой е? — попита Краудър.

— Работим по въпроса — каза Бош. — Утре ще знам повече.

Имаше чувството, че Краудър иска допълнителна информация, но знаеше, че капитанът е директна връзка с десетия етаж на Дирекцията на полицията. Бош не можеше да позволи името на Брусард да започне да циркулира на етаж, на който политиката беше повече от полицейската работа. Накрая Краудър отстъпи.

— Добре, Хари. Утре. Искам да знам всичко, което знаеш.

— Дадено, капитане — отвърна Бош.

Затвори и взе торбата с храната от тезгяха.

Във вторник следобед Бош и Сото останаха в чакалнята на седемнайсетия етаж на Окръжна прокуратура двайсет минути, преди да се срещнат с прокурор. Бош си помисли, че чакането се дължи на изричното му искане със случая им да се заеме Джон Люин. Само че не получиха Люин. Вместо него ги прие някакъв млад перко, Джек Боланд, който гордо държеше харвардската си диплома окачена на стената на кабинета си с размери три на три метра. Беше само по риза след натоварената с приемане на случаи сутрин, а самото му висеше на закачалката на вратата. Бош и Сото седнаха в поставените един до друг столове пред бюрото.

— Не сме тук официално — каза Бош.

— Какво искате да кажете? — попита Боланд. — Аз завеждам случаи. Така че хайде да го направим.

— Не знаем дали сме готови. Точно това искам да разбера от вас. Но не искам да записвате срещата или да я приемате като искане за завеждане, защото ако отхвърлите случая и по-късно го внесем отново, защитата ще извади това пред съдебните заседатели и ще оповести, че случаят първоначално е бил отхвърлен от Окръжна прокуратура. Така че нека просто кажем, че сме тук само за съвет.

Боланд се отдръпна в стола си, сякаш се дистанцираше от детективите и случая им.

— В такъв случай не мога да ви отделя много време. Имам още дела за вписване. В края на деня тук се гледа точно това. Ако не завеждам достатъчно дела, няма да получа мястото в съдебната зала, за което кандидатствам.

— Само че трябва да заведете добри дела. Ако завеждате глупости, изобщо няма да видите съдебната зала.

— Вижте, защо просто не ми кажете каквото сте дошли да ми кажете, за да продължа със следващото дело? Чакалнята е пълна с детективи, които искат да заведат дела. Знам, че за вас двамата това

може да е изненадващо, но ако искате вярвайте, подобни неща наистина се случват.

На Бош му се прииска да се пресегне през бюрото и да сграбчи Боланд за тънката му лилава вратовръзка, но успя да се овладее. Като се редуваха със Сото, двамата започнаха да разказват на младия обвинител с какво разполагат, включително голямото развитие от сутринта — че другите две оръжия, намерени скрити в работната маса на Дейвид Уилман, според Гън Чун са свързани с убийства в Лас Вегас и Сан Диего. Едното преди прострелването на Мерсед, а другото след него. Освен това пръстовите отпечатащи от оръжието, с което бе убит Мерсед, отговаряха на тези на Дейвид Уилман.

Когато приключиха, Боланд отново се облегна назад, започна да потраква с химикалката си издадената си брадичка и се замисли над историята, която бе чул току-що.

— Значи имате наемен убиец от онова ловно ранчо и оръжия, които го свързват с три убийства — каза той. — И абсолютно никаква връзка между убийствата?

Бош поклати глава.

— Освен тази, че притежава и трите оръжия ли? Не. Жертвата във Вегас е някакъв рапър диджей, надупчен с картечница в колата си в стил Тупак Шакур. Полицията приела, че убийството е свързано с вражда между банди, но най-вероятно е било резултат на провалена бизнес сделка. В Сан Диего пък мъж убил жена си заради застраховката. Така било предположено навремето, но заподозреният има алиби и ченгетата нямаха никакви улики — докато не им се обадохме днес.

Боланд за момент престана да се потупва по брадичката.

— Ами мечът?

— Засега нищо за него.

— Някаква представа как тези хора са знаели да се обърнат към Уилман? Да не е пускал обяви в интернет или нещо такова?

— Още не знаем, но въпросът вече се проучва.

Боланд кимна, после попита:

— Между другото, имайте ли разрешително да търсите оръжията?

— Не — отвърна Бош. — Бяхме поканени да ги потърсим от сегашните собственици на имота.

Боланд се намръщи.

— Въпреки това е трябвало да си извадите разрешително, та всичко да е чисто.

— Чисто е — настоя Бош. — Дамата няма нищо общо със случая. Купили са къщата на Уилман преди шест години. Защо ни е разписано от съдия разрешително да претърсим гаража, когато тя самата ни покани да го направим и оръжията, които открихме, очевидно са били скрити от предишния собственик?

— Защото при колебание го вадите. Винаги трябва да се носи разрешително. Стига, детектив. Това е основно правило.

— Нямаше никакви колебания. Претърсването беше съвсем чисто. Сигурен ли сте, че сте завършили Харвард?

Лицето на Боланд стана алено.

— Детектив, знаете ли кое е другото основно правило? — успя да попита той. — Никога не обиждайте прокурор, когато искате да заведете дело.

— Ако действахте като прокурор, нямаше да има никаква обида. Освен това не съм искал да заведете дело. Попитах ви какво ни липсва, от какво имаме нужда. А не да пикаете върху онова, с което вече разполагаме.

Сото сложи ръка върху ръката на Бош в опит да го укроти. Боланд вдигна ръка, за да успокои обстановката.

— Вижте — каза той. — Да започнем отначало. Каквито и да са детайлите от претърсването, приемаме ги. Мисля, че имате доказателства срещу мъртъв наемен убиец. Само че не разполагате с нищо срещу Брусард или когото и да било друго. Абсолютно нищо.

— Жената на Брусард е имала връзка с набелязаната жертва — каза Сото.

— Кой го твърди? — попита Боланд.

— Разполагаме със свидетеля и версията му се връзва — отвърна тя. — Освен това човекът, който е стрелял, е бил бизнес партньор на Брусард. Били са първи приятели още от гимназията. Нима твърдите, че това не е достатъчно?

Боланд остави химикалката и се наведе напред.

— Сериозно ви казвам, не е достатъчно. Ако заведете дело с това, с което разполагате, можете да сте сигурни, че ще се случат някои неща. Първо, можете да сте сигурни, че Брусард ще извади желязно

алиби. Обзалагам се, че е бил в друг щат и поне десет свидетели ще го потвърдят. Типове като него действат по този начин. Второ, можете да очаквате, че жена му ще отрече всичко — връзката с онзи Охеда, твърденията, че съпругът ѝ е способен на подобни неща. Тя ще е твърд свидетел на защитата. И трето, можете да очаквате, че *вашият* свидетел Охеда ще се огъне още преди да се изправи пред съда. Ще го пипнат преди вас и ще го купят или сплашат. Или едното, или другото.

Сото поклати безсилно глава. Боланд продължи да разпердушинва случая.

— Не разполагате с нищо, което да доказва, че Брусард е помолил или платил на Уилман да направи това. Както казах, бихте могли да осъдите Уилман, но той е мъртъв. Трябва ви пряка връзка между Брусард и престъплението, а не само това, че Брусард и Уилман са се познавали от училище. Подобни факти не струват и пукната пара в съда.

— Ами смъртта на Уилман? — попита Бош.

Боланд сви рамене.

— Окръг Ривърсайд го е определил като нещастен случай. Според анализа на място е било нещастен случай. Ако не можете да докажете противното, това няма да помогне. Може би дори няма да бъде допуснато до съда.

— Ами споразумението между Брусард и вдовицата на Уилман? Имаме ли някакви шансове да се запознаем със съдържанието му?

— Най-вероятно не. Намерените оръжия нямат нищо общо със споразумението, нали?

Бош с неохота поклати глава. Никой не иска да му се казва, че остава с празни ръце — особено когато му се казва от някакъв надут боклук. Но Бош най-сетне можеше да отдели дразнещата самоличност на Боланд от онова, което казваше. Разбираше, че младият прокурор най-вероятно е прав. Все още не разполагаха с достатъчно доказателства. Сото се канеше да възрази на отхвърлянето, но този път Бош постави ръка върху нейната, за да я спре, и попита:

— Е, в такъв случай какво ни трябва?

— Ами, подписаното самопризнание винаги е добре дошло — отвърна Боланд. — Но ако трябва да сме реалисти, бих искал някой или нещо, което ни вкарва вътре в заговора. Жалко, че Уилман е мъртъв, защото можехме да изправим двамата основни герои един

срещу друг и да си поиграем на „кой ще проговори пръв“. Но по очевидни причини това няма как да стане.

Бош разбираше, че Боланд улучва право в целта. Мисълта, че Брусард може да се окаже недосегаем по обвинение в прострелването на Мерсед, беше потискаща.

— Добре — каза той. — Ще видим какво можем да направим.

— Успех. Повярвайте ми, не обичам да съсипвам дела. Предпочитам да ги завеждам. Но както казахте в самото начало, трябва да завеждам добри, печеливши обвинения, в противен случай ще остана в тази мъничка стая до края на кариерата си.

Бош стана. Колкото и неприятен да беше Боланд, самоувереността му, самообладанието му и умението му да предвижда и да чертае стратегии за обвинение щяха да го превърнат в солиден прокурор, когато най-сетне се появи в съдебната зала.

Тръгнаха по Спринг Стрийт към Дирекцията на полицията. Следващата им спирка щеше да е кабинетът на капитана — той и лейтенантът отдавна чакаха новини по случая. Бош знаеше, че предвид реакцията на Боланд на усилията им дотук тази среща също не се очертава розова. Сутринта капитан Краудър му бе казал, че се намира под силен натиск от десетия етаж и иска резултати. Бош беше поискал срок до края на деня и сега се намираха в момента, когато Краудър го чакаше, защото десетият етаж чакаше него.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Сото.

— Мисля, че ще успея да се справя и сам — каза Бош.

— Какво ще им кажеш?

— Още не съм сигурен. Как ти се струва да им кажа, че ще подложим Брусард на малко натиск, за да видим реакцията му?

— Какъв натиск?

— Още мисля. Може би да почукаме на вратата му. Или пък да пуснем нещо във вестника.

— Ще почукаш на вратата му и той най-вероятно на мига ще поиска адвокат.

— Ако го направи, значи има нещо гнило.

— А какво ще се казва в историята във вестника?

— Не знам. Може би, че имаме заподозрян. Без да споменаваме имена. Може да оповестим, че разполагаме с оръжието на убийството.

— Така Брусард със сигурност ще научи, че сме близо.

— И точно тук е рискът. Искаме ли да си показваме картите по такъв начин? Това е отчаян ход. А ние отчаяни ли сме вече? Не знам.

Изобщо не му харесваше идеята да действа отчаяно. С подобен ход предаваш инициативата в ръцете на друг. Подобен ход означава да изгубиш контрол над разследването — да намесиш медиите, което винаги е рисковано, и да чакаш заподозрения да реагира, което никога не е гарантирано и не може да се очаква със сигурност.

Беше виждал как подобен ход сработва чудесно. Беше виждал и как води до катастрофа. Веднъж имаше случай, при който водещият екип реши да подхвърли история, според която разследването е на път да спипа заподозрян сериен изнасилвач и убиец. Разгласиха улика, която със сигурност щеше да покаже на заподозрения, че са се насочили точно към него — че издирваният е уважаван съпруг и баща, с добра чиновническа работа. Обажданията на 911 не закъсняха. Мъжът хвана шефа си и го натика в един килер, като опря ножица във врата на заложника си. Полицията се намеси, но не успя да предотврати убийството и последвалото самоубийство. Просто нямаше начин да се каже какво ще се случи, ако Брусард научи, че разследването на Мерсед се насочва към него.

Бош си помисли за мероприятиято за събиране на средства, което щеше да се проведе довечера в „Бевърли Хилтън“. Биха могли да понатиснат Брусард там, без да им се налага да разчитат на медиите. Най-малко щяха да видят отблизо човека, за когото смятаха, че стои зад прострелването на Мерсед.

— Каквото и да направиш, Хари, аз съм с теб — каза Сото.

— Какво ще правиш довечера?

— Довечера ли? Не знам. Искаш да идем в дома на Брусард ли?

— Не. Ще има набиране на средства, което ще се състои извън къщата му. Мислех да отида просто за да го видя, а може би да го оставим и той да ни види. Мога да използвам това, за да изкопча още един ден от Краудър. Да му кажа, че ще се видим утре.

— Звучи добре. Съгласна.

— Е, добре тогава.

Изминаха остатъка от пътя в мълчание.

„Бевърли Хилтън“ беше огромен хотелски комплекс с няколко входа и много помещения с различни размери, предназначени за сватби, политически мероприятия и други събирания. Бош беше идвал тук на няколко пъти както по работа, така и по лични причини. Двамата със Сото паркираха в гаража и влязоха в главното фоайе, което бе пълно с хора, събрали се за различни събития. Последваха знаците за ескалатора до банкетните зали. По пътя Бош забеляза неколцина мъже от охраната със сини блейзъри — бяха разположени на различни места, със слушалки в ушите, и внимателно оглеждаха тълпата. Явно Зеяс беше привлякъл и важни клечки на своята вечеря за петстотин долара на човек.

На втория етаж тръгнаха по дълъг коридор, от който се влизаше в различни зали. Салон „Мърв Грифин“ се оказа голяма зала в края на коридора. Двете ѝ врати бяха отворени в очакване. На стената между вратите имаше триметров плакат с черно-бяла снимка на Армандо Зеяс, който стискаше ръце на тълпа усмихнати поддръжници. Снимката беше направена с обектив тип рибешко око, създаващ преувеличеното впечатление, че Зеяс стои в центъра на тълпата. Бош спря ужасен, когато видя мотото, изписано над кръга хора от всяка възраст, пол и раса:

Или всеки е от значение, или никой
ЗЕЯС 2016

Под плаката имаше дълга маса с покривка, зад която три жени чакаха да проверят хората и да приберат парите им за надпреварата на Зеяс за губернаторското място. До двата входа на балната зала стояха двама мъже с внушителна физика, също със сини блейзъри.

Бош не искаше веднага да разкрива самоличността им и поведе Сото отляво на масата за посрещане по къс коридор със стъклена

врата, водеща към открита променада, за която Бош знаеше от предишни идвания, че се използва от пушачи.

— Къде отиваме? — попита Сото, докато минаваха през вратата.

— Стратегическо предимство — каза Бош. — Опитваш се да се забавиш колкото се може повече.

Излязоха на ветровитата тераса, гледаща към Уилшир, по който движението беше като река. Хотелът се намиреше на кръстовището на две основни пътни артерии — булевардите Уилшир и Санта Моника — и тук задръстванията бяха денонощни.

Бош опря лакти на парапета и се загледа в трафика. В миналото щеше да запали цигара.

— Какво е нашето предимство? — попита Сото.

— Не знаят кои сме — отвърна Бош. — Не искам да се появя и тутакси да им покажа значката си. Така ще ни е по-трудно по-нататък.

— Мислех си, че искаме да разгледаме Брусард и може би да го оставим и той да ни разгледа.

— Да. Но трябва да го направим хитро. Да го накараме да се замисли. Да се зачуди. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Мисля, че да.

Сото обърна гръб на изгледа и се загледа във фасадата на сградата. След малко каза:

— Значи това е мястото, където умря Уитни Хюстън.

— Аха — потвърди Бош. — Във вана.

— На завършването ми на гимназията пуснаха една нейна песен.

— Коя?

— „Най-голямата любов от всички“.

Бош кимна.

— Къде учеше? В Гарфийлд ли?

— Не, тогава се бяхме преместили нагоре в Долината. Завърших гимназията „Сан Фернандо“ в Пакома.

— Забравих, че си била там.

— Ами ти?

— Учех в гимназията в Холивуд, но не завърших. Влязох рано в армията и трябваше да се явя на изпити, след като се върнах.

— О, вярно. Виетнам. А продължи ли в колеж?

— Да, в Сити Колидж за две години. После влязох в полицията. Ти къде отиде след гимназията?

Тя се усмихна и поклати глава. Отговорът я смущаваше.

— В Милс. Училището за момичета в Оукланд.

Бош чак подсвирна.

— Еха!

До колежа на дъщеря му оставаше година и той беше запознат с повечето предложения, особено в Калифорния. В Милс се влизаше трудно, а още по-трудно бе да си го позволиш.

— Знам, знам — каза тя. — Как така момиче от Пакома се е озовало в Милс?

— По-скоро как момиче от Милс се е озовало в ЛАПУ — отвърна той.

Тя кимна. Добър въпрос.

— Имах добра стипендия и избрах Милс, защото по онова време си мислех, че искам да ставам юрист. Нали се сещаш, граждански права, правна помощ, права на наематели и така нататък. Но после, когато се махнах от Ел Ей и наистина започнах да се замислям, реших дали да не стана ченге и че може би това е най-добрият начин да помогна на моята общност.

Бош кимна. Разбираше обаче, че тя премълчава нещо.

— Да не забравяме и случая Бони Брай — рече той.

— Да. Това също изигра роля — отвърна тя.

И млъкна. Бош отново се замисли какво се надява да постигне с идването на това мероприятие. Нямахме друг реален план, освен да види Брусард. Все едно беше треньор, гледащ подготовката на противниковия отбор. Може пък да успее да придобие представа за човека, към когото се е насочил. Но след като вече бе тук, се опитваше да измисли как ще се справят с влизането в залата и оглеждането на Брусард. Започна да осъзнава, че идеята май от самото начало не е добра. При политика на такова ниво наоколо винаги имаше силна охрана. Идеята му просто да се смеси с тълпата и да мине през вратата беше нереалистична. Вече започваше да мисли дали да не зареже всичко и да тръгне към Холивуд, за да държи под око дъщеря си — от разстояние.

— Ъ-ъ-ъ, Хари? — обади се Сото.

— Какво?

— Май сме на път да изгубим стратегическото си предимство.

Бош откъсна поглед от трафика. Сото гледаше по дължината на терасата. Бош проследи погледа ѝ и видя една врата на двайсетина метра от тях. Двама мъже с фракове бяха излезли от нея и се бяха привели с гръб към вятъра в опит да запалят цигарите си. Когато се изправиха, Бош видя, че единият е Конър Спивак, дясната ръка на Зеяс. Другият мъж също изглеждаше познат. Едър, с брада.

— Това да не е... — почна Сото.

— Брусард — каза Бош. — Така мисля.

Беше виждал Брусард само на снимки и снощи бе зърнал тъмната фигура на балкона на къщата му.

— Засякоха ни — каза той.

Спивак ги беше забелязал и сега двамата вървяха към тях.

— Каква е причината да сме тук? — шепнешком попита Сото.

— Аз ще се оправя — каза Бош. — Ти ме следвай.

Спивак се усмихваше. Другият мъж вървеше малко по-бавно и на няколко крачки назад.

— Детективи? — каза Спивак. — Помислих си, че сте вие. Ама че изненада!

Стисна ръцете и на двамата.

— Какво ви води насам?

— Ами — каза Бош, — чухме за вечерята и решихме да наминем, може би да поговорим с кандидата една-две минути. Нали се сещате, да го информираме за хода на разследването. В края на краищата обяви награда.

— Много предвидливо от ваша страна. Той ще е впечатлен. Само че още не е тук. Наложих се да се отбие в една синагога в Уестууд и след вечеря ще намине да каже няколко думи.

Погледна си часовника и добави:

— А това вероятно ще стане след повече от час. Но ще се радвам да чуя новините и да му ги предам.

Бош хвърли поглед към Брусард и отново се обърна към Спивак.

— О, разбира се — каза Спивак. — Не бива да разгласяваме. Между другото, това е един от щедрите домакини на вечерта, Чарлз Брусард.

Брусард протегна ръка първо на Бош. Хари я стисна и погледна в очите мъжа, който според него бе наредил прострелването на Орландо Мерсед.

— Приятелите ме наричат Брус.

Сото също стисна ръката му.

— Вършите чудесна работа в много трудна ситуация — каза Брусард. — Желая ви всичко най-добро. И се пазете.

— Благодаря — каза Сото.

— Брус, ще те помоля да ме изчакаш вътре — каза му Спивак.

— Няма проблем — отвърна Брусард. — Само още едно дръпване и обратно при политиката, както обикновено.

Бош му се усмихна, а Спивак се разсмя малко пресилено.

Брусард отметна глава назад и издиша дима. После пусна фаса, стъпка го и смуши дружески Спивак.

— Ще се видим вътре, Спарки — каза му и се обърна към Бош и Сото. — Беше ми приятно да се запознаем.

Брусард тръгна по терасата към вратата, от която бяха излезли със Спивак.

— Там има нещо като гримьорни — обясни Спивак. — Но ние се измъкнахме.

— Колко трябва да даде човек, за да е домакин на подобно събитие? — попита Бош.

— Сто хилядарки — тутакси отвърна Спивак.

Бош подсвирна.

— Той може да си го позволи — каза Спивак. — Детектив, казахте, че имате новини по случая Мерсед?

— Да, за кандидата — отвърна Бош. — Какви са шансовете да получим пет минути с него, когато дойде?

— Ако трябва да съм честен, не особено добри. Веднага щом дойде, той ще се качи на подиума. И веднага след като го сваля от сцената, тръгваме за летището и го качвам на самолета. Утре има молитвена закуска в Сан Франциско.

— Какво стана с „Или всеки е от значение, или никой“? Не можем ли да го отмъкнем за пет минути.

Спивак поклати глава, сякаш му се искаше да има по-добър отговор.

— Съжалявам, детективи. Просто вечерта е доста натоварена. Аз обаче ще изслушам всички новини, които искате да му кажете. Няма да разгласявам нищо. Ще кажа единствено на него.

Бош кривна глава, сякаш мислеше дали да не му се довери.

— Новините могат да почакаат — каза накрая. — Само кажете на кандидата да си приготи чековата книжка.

И понечи да тръгне към вратата.

— Значи сте на път да разкриете случая? — попита Спивак.

Бош долови развълнувания му тон и го погледна.

— Това е за кандидата — каза той. — Не за масите. Ясно? Не искам да стане повод за реч тази вечер или за статия в утрешния вестник.

— Разбира се, разбира се — отвърна Спивак. — Абсолютно никакво разгласяване.

Бош и Сото го оставиха и тръгнаха към вратата, от която бяха дошли. Спивак пък тръгна към неговата врата.

— Мислиш ли, че ще каже на Брусард? — попита Сото, след като влязоха в сградата.

— Не знам — отвърна Бош. — Може би.

— Искан ми се да можех да присъствам, когато стане.

— Да вървим. Искан да мина през участъка в Холивуд.

Минаха по късия коридор и видяха, че масата пред балната зала е празна. Банкетът беше започнал и дамите на входа бяха влезли вътре. Охранителите също бяха изчезнали, може би на позиции от другата страна на вратите, докато трае мероприятиято.

Бош се огледа и видя, че точно в момента в коридора са само двамата със Сото. Бързо отиде зад масата, свали плаката от стената и започна да го навива на стегнато руло.

— Хари, какво правиш? — тревожно прошепна Сото.

— Той открадна думите ми — каза Бош. — И сега си ги взимам.

Приключи с навиването и тръгна по коридора. Почти бяха стигнали ескалатора, когато иззад ъгъла се появи Вирджиния Скинър. Гледаше надолу и се мъчеше да измъкне от чантата си нещо обемисто.

— Джини?

Тя вдигна глава и спря, за да не се сблъска с Бош.

— Хари, тук си значи!

Бош тикна рулото в ръцете на партньорката си, извади ключа от колата и ѝ го подаде.

— Иди да изкараш колата. Ще ме вземеш отпред.

— Дадено — каза тя.

След като Сото пое надолу с ескалатора, Бош отново се обърна към Скинър.

— Нали каза, че не отразяваш подобни неща?

— А ти пък ми каза, че ще се обадиш, ако решиш да дойдеш — отвърна Скинър.

— Стана в последния момент и не смятах да се задържам, затова не се обадох.

— И при мен е в последния момент — каза Скинър. — Прав си. Не отразявам подобни неща. Обикновено. Реших обаче да се отбия и може би да пусна един-два абзаца в колонката си. Така де, изненадващи новини около Зеяс. Кандидатира се и всичко опира до набиране на средства.

— Значи няма нищо общо с мен или онова, за което говорихме?

— Не, нищо. Имаме уговорка и аз я спазвам. Обещавам.

— Добре, радвам се.

— Какво беше онова руло, което й даде? Това ли е партньорката ти? Млада е.

Бош не знаеше на кой въпрос да отговори първо.

— Да, това е партньорката ми. Управлението винаги слага новаци и стари. А рулото е просто сувенир.

— Сувенир от какво?

— От нищо. Няма значение.

— Видя ли Брусард?

— Да, видях го. Дори се запознахме. Беше със Спивак и стана случайно.

— Уф, Спивак! Единственият от антуража на Зеяс, когото не мога да понасям. Прекалено ми е мазен. Лично аз смятам, че Зеяс само ще спечели, ако го разкара. Особено сега, когато се бори да стане губернатор на щата. Спивак не е играч от голямата лига. Той е местен тип, издигнат до нивото на некомпетентността си. Ако питаш мен.

— Брусард го нарече Спарки^[1].

— Стар прякор. Навремето беше писал позиция за един кандидат, в която се предлагаше смъртоносната инжекция да се смени с електрически стол. Тезата му беше, че столът е по-добра спирачка за престъпниците. Естествено, идеята пропадна, но хората започнаха да го наричат Спарки.

Бош кимна и каза:

— Е, трябва да излизам.

— А аз да влизам — отвърна Скинър.

— Ще се видим, нали?

— Да, ще се видим. Не забравяй, Хари, уговорката ни е двупосочна. Гледай да науча от теб преди всеки друг.

— Не се безпокой. Когато му дойде времето, ще научиш.

Бош се спусна с ескалатора, като прескачаше през едно стъпало. Сото го чакаше във форда. Той се вмъкна вътре и тя потегли. След миг попита:

— Коя беше тази жена?

— Просто позната — каза Бош. — Репортерка, между другото.

— Гледаше така, сякаш иска да ти е нещо повече от позната.

— Сериозно? Не съм забелязал.

След като остави Сото при колата ѝ пред Дирекцията на полицията, Бош пое обратно към Холивуд. Включи тактическия канал на управлението и скоро научи мястото на операцията, в която участваха Изследователите. В момента мишената им беше един магазин на Ла Бреа, южно от Сънсет. Бош приближи, но не много. Макар и без означения, фордът лесно можеше да се разпознае като полицейски. Ако провалеше акцията, дъщеря му направо щеше да потъне в земята от срам.

През следващите два часа Бош предимно слушаше как провеждат операцията на няколко различни места в Холивуд. Нямаше арести. Те щяха да бъдат направени по-късно, след като резултатите от акцията се пратят в градската прокуратура за повдигане на обвинения срещу продавачите или държателите на лицензите.

Щом чу как началникът на операцията обявява края ѝ, Бош потегли към къщи, като мина по Лоръл Каниън до Мълхоланд и след това на изток. Така пак успя да мине покрай къщата на Брусард. Отново спря на платформата за панорамен изглед и хвърли око на бетонната къща, но този път не видя светлини и фигура на някой от балконите. Дори басейнът тънеше в мрак.

Успя да напусне платформата, без да се сблъска с рейнджър Бендър, и се прибра преди дъщеря си. Прати ѝ есемес да я пита кога ще се прибира, но пет минути по-късно тя отвори вратата. Бош се

поинтересува как е минала операцията, без да издава, че вече знае отговора.

— Страхотно — отвърна тя. — Сложих си фалшива халка на носа. Беше много забавно.

— Колко от магазините ти продадоха пиячка?

— Почти всички. Не бяха избрани напосоки. За всеки магазин или се знаеше отдавна, или имаше постъпили оплаквания. Един смърцафосан тип ми каза, че ще ми продаде шестте кутии бира само ако мина зад тезгяха и му направя свирка. Представяш ли си?

— Представям си.

Бош не беше чул това, докато следеше тактическия канал. Реши да престане да задава въпроси и просто прегърна дъщеря си.

— Гордея се с теб.

— Благодаря, татко. Знаеш ли, адски съм уморена, а утре съм на училище.

— Тогава си лягай.

— Точно това ще направя. Лека нощ.

— Лека нощ.

Загледа я как тръгва по коридора към банята си.

— Мадс?

Тя се обърна и го погледна.

— Какво означава „смърцафосан“?

— Не знам. Дърт, страшен, гаден.

Той кимна.

— Така и предполагам. Лека нощ.

— Лека нощ.

[1] Spark (англ.) — искра. — Б.пр. ↑

Сото отново беше дошла в отдела по-рано. Бош започваше да си мисли, че го предизвиква — кой е по-отдаден на работата, кой може да дойде пръв и да си тръгне последен. Никой от партньорите му досега не бе правил такива неща. Беше наистина впечатлен.

Тя го забеляза едва след като той остави куфарчето си на бюрото. Обърна се в стола си и го погледна с широко отворени очи и още по-широка усмивка.

— Хари! Открих връзката!

— По Бони Брай ли?

— Да, Бони Брай. Дойдох по-рано и отново се върнах на списъка с обитателите. Прав беше. Има връзка между Бони Брай и ЕЗБанк. И то голяма.

Бош обърна стола си и седна срещу нея.

— Добре, разкажи ми.

Тя посочи отворената папка на бюрото си.

— Преглеждах списъка на наемателите от деветдесет и трета. Започнах с първия етаж и на третия попаднах на нещо. Апартамент 3-Г. С две спални, обитаван от жена на име Стефани Перес.

— Помниш ли я от онова време? Познаваше ли я?

— Не, сградата беше много голяма, а аз бях още дете. Не познавах големите, освен родителите си и жените в детската градина като госпожица Еси.

Бош кимна.

— Добре, извинявай за прекъсването. Продължавай.

— Значи Стефани Перес била разпитана. Всички били разпитани от пожарната и криминалистите и обобщенията са в папката. Разпитващите са оценявали от едно до пет всеки като свидетел и ценността на показанията му, като пет е най-високата оценка. Стефани Перес получила единици. Затова бързо я забравили, защото не знаела нищо. По онова време била на двайсет и четири, неомъжена и работела

като касиерка в супермаркет „Ралфс“. Не била замесена с банди и по време на пожара била на работа.

— Добре. И какво?

— Само че живеела сама в апартамент с две спални и когато я попитали за празната стая, отговорила, че съквартирантката ѝ се изнесла предишния месец и в момента се опитвала да си намери нова.

Бош моментално направи предположението.

— Някой от хората от ЕЗБанк си е търсел квартира.

— Не, но аз също си помислих, че е възможно. Затова издирих Стефани Перес, за да видя дали помни нещо. Има протокол за разпитите на всички обитатели и в него са записани номера на шофьорски книжки и дати на раждане. Откриването ѝ беше лесно.

— Сега къде е?

— Още е в квартала, но живее в друга сграда на Уилшир. Продължава да работи в същия супермаркет, но вече е помощник-мениджър, омъжена, разведена и с две деца.

— И кога ѝ се обади?

— Преди половин час. Изчаках до седем.

Бош я погледна. Толкова ранните обаждания бяха рисковани. Можеш да ядосаш човек, ако го събудиш и започнеш да го разпитваш за неща, случили се преди повече от двайсет години. Сото разбра загрижеността му и каза:

— Не, прие го напълно нормално. Вече беше будна и се готвеше за работа.

— Извадила си късмет — каза Бош. — И какво ти каза?

— Преместила се веднага след пожара, така че не дала под наем втората стая. А преди пожара не разговаряла с никой потенциален съквартирант. Просто пуснала обява в „La Opinion“.

— Значи връзката е съквартирантката ѝ?

— Именно. Бившата ѝ съквартирантка Ана Асеведо е работила в ЕЗБанк. Същата, която е отворила вратата.

Бош кимна. Много добра следа и връзка. Веднага разбра, че инерцията се е прехвърлила от случая Мерсед към Бони Брай. Трябваше да я използват, а това означаваше да финтират капитан Краудър, което нямаше да е лесно.

— Има ли друго? — попита той. — Какво още ти каза тя?

— Става още по-хубаво, Хари — рече Сото. — Защото се потвърждават неща, които вече знаем. Официалният наемател на апартамента била Стефани Перес. Каза, че помолила Ана да се махне, защото въртяла двама любовници, единият от които бил бял, гаден и често подхвърлял расистки забележки, макар че излизал с Ана. Стефани не искала да се замесва в това, особено ако белият научи за другия ѝ приятел, защото ѝ приличал на човек, който може да прибегне до насилие. Предупредила Ана на няколко пъти, но тя не направила нищо. Затова накрая ѝ казала, че трябва да се изнесе — месец преди пожара.

Бош си спомни името, което беше прочел от журнала, отмъкнат от кабинета на капитана от отдел „Обири“.

— Родни Бъроуз?

— Така предполагам. Стефани не помнеше имената, но когато казах Родни, отвърна, че единият се казвал Родни. Попитах я дали не е Родни Бъроуз, но тя не можеше да си спомни фамилията. Каза, че по-скоро би го разпознала по снимки, ако ги занеса в магазина.

— Добре, ами другият приятел?

— Същата работа. Попитах дали не е Максим Бойко и тя си спомни Макс, но не и фамилията. И него щяла да разпознае по снимки.

— Спомена ли колко време са се появявали тези типове в апартамента? Преспивали ли са, изхвърляли ли са боклука, такива неща?

— Не задълбах в подробности, макар че въпросът за боклука си го бива. Останах обаче с впечатлението, че са преспивали и че точно това е плашело Стефани. Страхувала се, че някой може да дойде и да изненада Ана, когато тя е с другия.

— Ясно.

Бош се замисли върху сценария. Не му приличаше на връзката, която търсеше.

— Мисля, че сме в бизнеса, Хари — каза Сото.

Бош кимна. Но умът му още прехвърляше други възможности.

— Замисляла ли се е изобщо, че Ана може да е причинила пожара? Нали се сещаш, един вид отмъщение, задето я е изритала от апартамента?

— Не я попитах. Трябва да го направим.

Хари отново кимна и каза:

— Добре. Да намерим снимки на тримата и да започнем със Стефани Перес в „Ралфс“. Да действаме бързо и да се разкараме оттук, преди капитанът да дойде и да поиска новини за Мерсед.

— Дадено.

— Между другото, провери ли дали някои от ЕЗБанк имат досиета?

Сото кимна.

— Започнах да издирвам адреси и записи в неделя, след като взехме имената от журнала. Асеведо и Бойко са чисти. Бъроуз обаче е влязъл в затвора през две и шеста за укриване на данъци.

— Укриване на данъци ли?

— Да. Не подавал данъчни декларации шест години през деветдесетте и федералните го спипали. Сключил споразумение, за да намали присъдата си, и го затворили в Ломпок. Лежал дваисет и два месеца.

— Чудно. Нещо друго?

— Само това намерих.

— Къде живее той сега?

— О, той е един вид пустинен плъх или нещо такова. Живее на място на име Аделанто. Разгледах къщата му на Стрийт Вю. Прилича на отходна яма с огради наред нищото.

Бош кимна. Затънтен провинциален адрес, укриване на данъци, изхвърляне от полицейската академия поради расизъм — Бош започваше да си съставя картина за Родни Бъроуз.

— Поискан ли досието по обвинението за данъците?

— Не, нямах време. Нали вчера работихме на пълни обороти върху Мерсед.

— Знам, знам — каза Бош. — Просто питам. Ами снимка от федералните?

— Снимките са качени онлайн. Трябва само да ги разпечатам.

— Добре, за Асеведо и Бойко ще трябва да използваш снимките от шофьорските книжки, тъй като досиетата им са чисти.

— Добре, но снимките няма ли да са нови? Ами ако не успее да ги разпознае след дваисет и една години? Каза, че не ги е виждала оттогава.

Бош се замисли за момент, преценяваше риска. Всичко, което опитаха и което се оказало погрешно или не дадеше резултат, можеше

да им навреди в съда.

— Въпреки това искам Перес да погледне снимките. Пригответи ги, а аз ще се обадя на някой познат във федералната сграда и ще се опитам да ни осигуря достъп до досието или предварителния доклад за Бъроуз. Искам да започнем да му съставяме профил.

— Разбрано.

— Капитанът ще се появи към осем. Да действаме.

— Започвам.

— И още нещо, Люси. Свършила си наистина чудесна работа.

— Благодаря.

Бош я погледна в очите.

— Знаеш ли, трябва да си призная, че те подцених. Преди две седмици не бях сигурен, че мястото ти изобщо е в отдела. Сега нямам съмнения.

Тя премълча. Той кимна и обърна стола си към бюрото си.

Отвори указателя на телефона си и набра мобилния телефон на Рейчъл Уолинг от Бюрото. Бяха минали две години, откакто беше звънял на този номер и бе разговарял с нея. Надяваше се номерът да е същият и че тя ще вдигне. Надяваше се също още да е във филиала в Лос Анджелис. При ФБР човек никога не можеше да е сигурен. Днес е тук, утре е в Маями, Далас или Филаделфия. Помнеше, че преди Ел Ей Уолинг работеше в Майнът, Северна Дакота.

Уолинг вдигна.

— Виж ти, виж ти. Хари Бош. Човекът, който звъни само когато му трябва нещо.

Бош се усмихна. Заслужаваше си упрека.

— Рейчъл, как си?

— Бива. Ти?

— Не мога да се оплача, само дето в скоро време ще ми издърпат чергата изпод краката. По програмата за отложено пенсиониране съм.

— Поне можеш да останеш, докато не навършиш... колко, шейсет и пет ли?

— Стига де! Не съм толкова дърт!

— Знам, но искам да кажа, че нас ни изритват на петдесет и седем. Тук няма такива неща като програми за отложено пенсиониране.

— Не е честно. Но пък на теб няма да ти се налага да се тревожиш за такива неща още двајсетина години, нали?

Почти я чу как се усмихва.

— Бива си те, Хари. Явно много, ама много искаш нещо от мен.

— Ами, обаждах се просто да те чуя как си, но ако наистина искаш да те помоля за нещо, то ще те попитам дали имаш някой познат от данъчните, който ще се съгласи да погледне един стар случай, от който се интересувам.

Последва пауза, но тя не се проточи много.

— Знаеш, че данъчните не говорят с никого, дори с нас. За какъв случай става дума?

— Укриване на данъци от две и шеста. Един тип се покрил за няколко години. В момента живее в пустинята и ми се струва, че е от онези, дето завършват на „ист“, нали се сещаш? Екстремист, сепаратист, расист, което си избереш. Кой знае, може дори да е онанист. Не е плащал данъци шест години. Това не е просто забравяне, нали така? А избор.

— Е, ако е така, най-вероятно сме участвали в случая. А твоят интерес какъв е? Още работиш по стари случаи, нали?

— Да. И си мисля, че този тип е влизал в тричленен екип, направил удар за четвърт милион долара в бюро за осребряване на чекове през деветдесет и трета. Подозирам, че е бил вътрешен човек. Искам да науча повече за него, но бих искал да науча и с кои е бил гъст по онова време.

— Кой е умрял?

— Никой при обира, но работя върху един пожар, предизвикан на няколко преки от мястото за отвлечане на вниманието. Пожарът убил девет души, повечето деца. Мисля, че е било преди да дойдеш в Ел Ей, Рейчъл. По онова време още си патрулирала Северна Дакота.

— Не ми напомняй. Кажи ми с какво разполагаш и ще видя какво мога да направя.

Бош се поколеба, но само за кратко. Това беше моментът, в който бе уязвим. Току-що ѝ беше изложил в най-общи линии разследването си. Ако сега ѝ дадеше името и подробностите, нищо не можеше да ѝ попречи да грабне случая и може би да го отмъкне от ЛАПУ. Но все пак ставаше дума за Рейчъл Уолинг. Познаваха се отдавна. И Бош се чувстваше в безопасност.

— Родни Бъроуз — каза той.

— Имаш ли номер на делото, дата на раждане или нещо такова?

— Задръж малко.

Бош се завъртя в стола си, сложи ръка на слушалката и поиска от Сото информация за Бъроуз. Тя му подаде бележник със записаните данни и Бош ги продиктува на Уолинг.

— И нямаш известни негови познати?

— Не. Точно това се надявам да получа от теб.

Бош се обърна към бюрото си и погледна стенния часовник. Знаеше, че трябва да се разкарат от отдела, ако не искат Краудър да ги притисне за случая Мерсед. Стана и каза:

— Е? Имаш ли нужда от нещо друго?

— Да — каза Уолинг. — Не съм закусвала, а ти си ми длъжник. Какво ще кажеш да се срещнем в девет в „Дайнинг Кар“?

Бош си помисли за плановете им да се видят със Стефани Перес в „Ралфс“. Магазинът не беше далеч от „Пасифик Дайнинг Кар“. Освен това беше пропуснал закуската заради неуспешния си опит да изпревари Сото и да пристигне пръв в отдела.

— Да го направим в десет?

— Късно ми е. Девет и половина.

— Мисля, че става. Нещо против да дове...

— Ела сам, Бош. Не искам да се срещам с друго ченге.

— Ъ-ъ-ъ, добре. Разбира се.

Даде си сметка, че тя вече е затворила.

Както обикновено, Бош караше на отиване към супермаркета „Ралфс“. Беше се умълчал и мислеше какви стъпки трябва да предприемат по отново съживеното разследване. Беше убеден, че ще имат само една възможност и че трябва да я използват добре. Вървяха към ситуация, в която щеше да им се наложи да приберат Родни Бъроуз и да го пречупят. За момента почти нямаше с какво да го направят. Нямаше свидетели, нямаше веществени доказателства. Разполагаха единствено с близостта във времето и пространството на двете престъпления. И с интуиция.

— Да направим преглед на положението, преди да влезем да говорим с нея — каза той.

— Добре — съгласи се Сото.

— Знаем, че Ана Асеведо, служителка в ЕЗБанк, е живяла в Бони Брай около месец преди пожара.

— Точно така.

— И е въртяла любов с Максим Бойко и Родни Бъроуз, които също са работили в ЕЗБанк.

— Да.

— Това е първата ни задача с Перес. Трябва да потвърдим, че става въпрос точно за тези хора и че Ана е приютявала редовно приятелите си в апартамента. Трябва да сложим въпросния Родни Бъроуз в Бони Брай.

— Вече го имаме. Нали затова тя е изритала Ана. Каза, че нещата вървели към лош край и не искала да се случи в апартамента.

— Ще трябва да го потвърдим отново. И недвусмислено. Искаме той да е изхвърлял боклука. Трябва да докажем, че е познавал жилищния комплекс.

— Ясно.

— Трябва също да научим повече за Ана и да изясним вероятността тя да е причинила пожара.

— Като отмъщение. Ясно.

— И искам ти да проведеш разговора. Вече си говорила с нея и сте установили някакво разбирателство. Освен това и двете сте живели там и можеш да използваш този факт при нужда.

— Добре.

— И още две неща. Трябва да разберем откъде познава Ана Асеведо. Как така са станали съквартирантки? Трябва да разберем и дали е продължила да поддържа връзка с някой от тези хора през последните двайсет години.

— Тя вече каза, че не поддържа, но ще я питам пак.

Бош хвърли поглед към Сото и видя, че тя си записва въпросите в бележник като неговия. Това беше новост. Досега не я беше забелязвал да използва бележник.

След пет минути спряха на паркинга на „Ралфс“. Магазинът се намираше на Трета улица при Върмонт. Паркингът беше изненадващо пълен за този час. Бош предположи, че много работещи нощна смяна пазаруват на път към домовете си.

В офиса на магазина попитаха за Стефани Перес и ги насочиха към производствената секция, която беше под нейна опека. Перес се оказа много дребна кръгла жена с прекалено голяма бяла престилка. Макар вече да бе разговаряла със Сото, изглеждаше неспокойна, че на работното ѝ място се появяват детективи. Сото попита дали могат да поговорят някъде на спокойствие и тя ги поведе към стаята за почивка в задната част на магазина. Беше твърде рано някой да почива, така че помещението бе тяхно.

Перес попита дали е възможно да проведат разговора на испански и Бош кимна на Сото. Правило номер едно изискваше да приемат всичко, което ще накара свидетеля да се почувства по-удобно. На свой ред Сото попита дали могат да записват разговора и Перес се съгласи. Сото сложи телефона си на масата и го включи на запис. Бош мислено си отбеляза след разговора да ѝ каже, че не е нужно да иска разрешение за запис.

След това жената започна да говори и Бош се опита да следи думите ѝ. Разбираше испански много по-добре, отколкото го говореше, но бързо изгуби нишката, разпознаваше само по няколко думи, а после се разсея, понеже телефонът му започна да вибрира. Извади го от джоба си и погледна екрана. Търсеше го капитан Краудър. Остави го на гласова поща и пак се съсредоточи върху разговора, който не разбираше.

След двайсет минути Сото се обърна към Бош и каза:

— Иска да види снимките.

Бош за момент се замисли. Това беше големият риск. Ако Перес не можеше да идентифицира служителите от ЕЗБанк, това можеше да се окаже проблем по-късно. Време беше да се вземе решение и Сото го оставяше на него.

— Добре — най-сетне каза той. — Да го направим.

Сото носеше папки. Във всяка имаше по шест снимки, наредени една до друга. На всеки ред имаше снимка на един от служителите на ЕЗБанк наред с пет случайно избрани снимки на други хора от същата раса и възраст. Снимките бяха сложени в рамки от изрязан картон. Започнаха с лесния избор. Ана Асеведо. Сото не беше успяла да намери нейна актуална шофьорска книжка от Калифорния или някой от съседните щати. Макар че този факт сам по себе си беше тревожен, тъй като сегашното местоположение на Асеведо оставаше неизвестно,

това означаваше също, че Сото трябваше да използва снимка от шофьорската ѝ книжка по време на обира. Най-вероятно Перес нямаше да има никакъв проблем с разпознаването ѝ.

Сото отвори папката със снимките на шест латиноамериканки. Две секунди по-късно Перес постави пръст върху fotografia на Асеведо и каза:

— Това е Ана.

— Добре — каза Сото.

Извади снимката от картонената ѝ рамка и помоли Перес да напише на гърба ѝ потвърждение на избора си. След това я прибра в папката и я остави настрани. Отвори следващата папка със снимки на шестима мъже от източноевропейски произход. Перес се наведе и разучи внимателно и шестте фотографии, след което потупа снимката на Максим Бойко.

— Този е Макс.

Сото повтори упражнението с писменото потвърждаване на избора.

Дойде решаващият момент. Сото отвори папката с последните шест снимки и я сложи пред Перес. Не каза нито дума. Знаеше, че е важно да не говори и да не подсказва по никакъв друг начин на свидетеля. В противен случай съдията и заседателите можеха да приемат, че идентифицирането е направено под въздействие.

Перес отново се наведе и започна да разглежда снимките — този път на шестима бели в средата на четирийсетте. Все американци. Бош знаеше, че има какви ли не теории за идентификацията на хора от други етноси и че процесът, с който се занимават, е пълен с проблеми около точността. Най-добрият подход бе да покажат снимките, да не кажат нищо, което би могло да насочи разпознаването в една или друга посока, и просто да чакат. Ако тя посочеше някого, адвокатите можеха да спорят за това по-късно.

Перес изучава снимките близо минута и накрая бавно постави пръст под една.

— Този — каза тя. — Това е Родни.

Бош и Сото се спогледаха, след което Сото помоли Перес да подпише избраната снимка. Снимката на Родни Бъроуз.

— Трябва да се обадя на капитана — каза Бош на Сото. — Ти приключи, ще те чакам в колата.

Благодари на Перес за отделеното време и съдействието ѝ, излезе и отиде при колата. По пътя изслуша съобщението на Краудър.

— Хари, обажда се капитан Краудър. Искam си новините и изобщо не се шегувам. Обади ми се. Веднага.

Бош седна зад волана и запали двигателя. Утрото бе хладно и искаше да се стопли. Обади се на пряката линия на капитана.

— Къде си, Хари? — попита Краудър вместо поздрав.

— На терен — отвърна Бош. — Изникна нещо.

— Не искам да чувам такива неща. Искam да чуя новините за Мерсед. Какво имаш да ми казваш? И гледай да е добро.

След като Сото се качи в колата, Бош потегли обратно към Дирекцията на полицията. Сото обобщи интервюто със Стефани Перес, а той ѝ предаде разговора си с Краудър и каза, че капитанът отначало се подразнил, че разследването на Мерсед е поставено временно на изчакване, но омекнал, когато научил, че двамата са на път да открият нещо ново по много по-големия случай Бони Брай — пробив, който се дължеше на анонимно обаждане във връзка с Мерсед.

— Като стана въпрос за Краудър — каза той, — трябва да те оставя в службата и да ида на закуска. Краудър каза, че от медийния отдел одобрили интервю с теб за „La Opinion“. От смъртта на Мерсед мина повече от седмица и искат да разберат докъде е стигнало разследването. Казах му да уреди интервюто сега, за да разполагаме с остатъка от деня. Ти го поеми, а аз ще се срещна с моя човек от федералните.

— Добре — каза Сото. — Колко да кажа на репортера?

Бош излезе на надлеза над 101 и погледна надолу, докато обмисляше въпроса ѝ. Движението и в десетте ленти беше замръзнало.

— Ами... няма да споменавам Брусард по име.

— Ясно. Ами пушката?

Бош не беше сигурен.

— Питай Краудър — каза той. — Нека той решава. Ако я извадим на показ, може да пораздвижим нещата. Да понатиснем малко Брусард.

— Добре, ще го питам. Краудър знае ли за Брусард?

— Спестих му го засега.

— Той знае ли, че търсим конкретен човек?

— Спестих и това.

— Ясно.

— Добре. Междувременно, ако приключиш и не съм се върнал, опитай да откриеш местоположението на Ана Асеведо. Бъроуз може да

е най-интересен за нас, но трябва да говорим и с нея, за да получим цялата картина. Както и с Бойко.

— Добре.

— Между другото, пита ли Перес дали си е помисляла, че Ана може да е причинила пожара?

— Попитах я и тя каза не. Ана не била идеалната съквартирантка, но иначе била сваятна. Никога не би направила нещо такова.

Бош се замисли над отговора. Работеха върху възможността Ана Асеведо, независимо дали е сваятна, или не, да е имала пряка връзка с пожара или поне с хората, които са го причинили — както и със свързания с пожара обир.

— Хари — каза Сото. — Искаш ли да преместя часа си при психотерапевта?

Думите ѝ изтръгнаха Бош от мислите му и той я погледна. Беше забравил. В сряда Сото имаше редовен следобеден сеанс с доктор Инойос от Поведенчески науки.

— Да — каза той. — Виж дали няма да се съгласи да пропуснеш тази седмица. Нещата станаха динамични. Не бива да пропускаме момента.

— Ще ѝ се обадя.

— А аз ще се върна след час. Може би дотогава ще знаем повече за Бъроуз.

— Кой е агентът, с когото ще се срещаш?

— Работи в разузнавателен отдел. Хвърлят мрежата, нали разбираш. После анализират.

— Жена е, нали? Гласът ти напълно се промени, докато говореше по телефона. Все едно говореше с дъщеря си. Ставаш много приятен.

Бош ѝ хвърли кос поглед. Не знаеше дали да ѝ направи комплимент за наблюдателността, или да я посъветва да си гледа работата.

— Ами, да. Стари познати сме.

— И тя иска да се види с теб насаме.

— Просто си е такава. Ще каже повече, ако съм само аз.

— Важното е да има резултат, Хари.

Бош кимна. Нямахте нищо против да прекрати разговора за Рейчъл Уолинг.

— Добре, да се върнем за малко на Стефани Перес, преди да слезеш. Чрез нея и тримата от ЕЗБанк са свързани с Бони Брай.

— Това е абсолютно твърдо. Разпозна ги на снимките и потвърди расистките нагласи на Бъроуз.

— Добре, ами Ана? Как са се запознали с Перес? Колко време са били съквартирантки, преди Перес да я накара да се махне?

— Стефани каза, че са живели заедно около година и че Ана се е обадила по обява на таблото в пералнята на комплекса.

— Значи Ана вече е живяла там?

— Не, но е живяла като малка. Дошла на гости на приятели, видяла обявата и се свързала с Перес. Казала, че иска да живее там, защото познавала мястото и можела да стига пеша до работата. Нямала кола.

Бош кимна. Всичко това беше добре дошло. В обобщението на разговора си с Перес Сото беше казала също, че Бъроуз преспивал с Асеведо поне два пъти седмично в продължение на три месеца, което довело дотам Асеведо да бъде помолена да напусне. Бойко я посещавал по-рядко, но също се случвало да преспи. Но когато Перес започнала да се оплаква от ситуацията, в отговор Асеведо накарала и двамата мъже да се включат в поддръжката на апартамента. Това включвало изпълняването на различни задачи като изхвърляне на боклука.

Всичко това се основаваше на спомените на Стефани Перес отпреди двайсет и една години, но беше положително от гледна точка на разследването на случая. Сега на Бош и Сото им трябваше допълнително потвърждение от страна на Асеведо, Бъроуз и Бойко.

— Наистина трябва да открием Ана Асеведо — каза Бош.

— Казах ти — отвърна Сото. — Заемам се с въпроса.

Спряха на светофара на Първа и Хил, на няколко преки от Дирекцията на полицията.

— Гъс Брейли каза, че на видеото се вижда как тя натиска алармата преди обирджиите да влязат — каза той. — Въз основа на това следователите решили, че не е замесена в обира.

— Ти друго ли смяташ?

— Още не. Но сега гледам видеото от другата страна на нещата.

— Какво ще рече това?

— Ще рече, че ако знаеш, че те снима камера, вероятно знаеш, че ако не включиш алармата, гарантирано ще те заподозрат.

Сото се позамисли, кимна и каза:

— Схващам.

— Затова трябва да я намерим и да поговорим с нея — продължи Бош. — Казваш, че е изчезнала. Няма шофьорска книжка, няма досие, адресът ѝ е неизвестен. Това не ми харесва.

— На мен също. Възможно ли е да е мъртва? Може да са я използвали и после да са я заровили в пустинята.

Бош кимна. Изглеждаше вероятно.

— Другият проблем е, че нямаме никаква идея за двамата нападатели — каза той. — И тримата, за които говорим, са били вътре в ЕЗБанк. Те не са извършители на самия обир.

— Нито пък са предизвикали пожара.

— Ако един от тримата е вътрешен човек, той ще ни насочи към другите двама.

Светофарът се смени и Бош потегли и каза:

— Имаме двамата в колата. Първо са спрели при Бони Брай. Единият влиза вътре и хвърля коктейла „Молотов“ в шахтата за боклук.

— Предизвикват пожара, после тръгват за парите — каза Сото.

— Именно. Имали са скенер в колата, приближили са целта си и са зачали реакцията на пожара. Когато „всички екипи“ са били мобилизирани, двамата са се насочили към парите. Или пък са го направили без техника. Просто са спрели и са изчакали сирените. Когато всички се втурнали да гасят пожара, двамата са ударили целта си и са имали време да се измъкнат преди полицията да реагира.

Спря на двора пред Дирекцията на полицията. Сото скочи от колата, погледна го и каза:

— Мисля, че се връзва.

Бош кимна и отвърна:

— Ще се видим след час.

Рейчъл Уолинг го чакаше в едно сепаре в задния салон на ресторанта на Шеста улица. Салонът беше запазен за важни клечки и редовни клиенти. Имаше три кръгли маси за големи празненства и три

сепарета за по-малки. Салонът беше пълен и Бош разпозна половината лица от Градския съвет. Не беше сигурен кои са, но явно заемаха поне някакви средни по важност постове, иначе нямаше да закусват в девет сутринта в работен ден.

Рейчъл Уолинг си беше все същата като в деня, когато я бе видял за последен път. Рязко очертана линия на челюстта, стегната шия, кафява коса с намек за черно. Очите ѝ винаги въздействаха на Бош най-силно. Тъмни, пронизващи, неразгадаеми. Докато приближаваше, през тялото му мина тръпка, напомняне за онова, което можеше да се случи. Навремето бе имал тази жена и после нещата се провалиха. Когато ставаше дума за жените в живота му, той имаше само няколко повода за съжаление. И Рейчъл Уолинг винаги щеше да е един от тях.

Рейчъл се усмихна и остави вестника, който четеше.

— Здравей, Хари.

— Извинявай, че закъснях.

— Не си закъснял чак толкова. Някакви събития ли се развиват?

— Започват.

Уолинг посочи вестника.

— Миналата седмица се появи във вестника във връзка със смъртта на онзи Мариачи музикант. Мога ли да попитам дали питането ти за Родни Бъроуз е свързано с това?

— Не. Имам и други случаи. Знаеш как е.

— Разбира се. Просто ми беше любопитно как се връзват нещата.

— Както ти казах по телефона, интересувам се от пожара, убил онези деца. Успя ли да ми намериш нещо? Виждам вестника, но не и папка или нещо такова.

Тя се усмихна, сякаш парираше нападката.

— Знаеш, че не изнасяме папки. И че не сме от най-споделящите.

Появи се сервитьор с кана кафе и Бош му даде знак да му налее. Сервитьорът попита дали знаят какво ще поръчат, или ще им трябва меню. Бош не беше имал нужда от меню в това заведение от двайсет и пет години. Погледна Рейчъл и я попита:

— Ще хапнеш ли, или срещата ще е кратка и сладка?

— Ще ядем — заяви тя. — Нали ти казах, че съм гладна.

Поръчаха си без менюто и сервитьорът ги остави.

Бош отпи глътка горещо кафе и фиксира Уолинг с поглед, който казваше, че е време да заговори.

— И тъй — рече той. — Родни Бъроуз...

— Добре, ето как стоят нещата — каза тя. — Правилно си се прицелил в Родни Бъроуз и сме го наблюдавали доста време, но после влязъл на топло заради данъците и оттогава кротува. Поне ние така смятаме. Затова трябва да знам дали Бюрото няма да се изложи заради нещо, с което се занимаваш.

Бош поклати съчувствено глава.

— Не и ако не е направило някакъв гаф през деветдесет и трета. Това си е чиста проба разследване на стар случай. Сега Бъроуз живее в Аделанто и е тих като мишка, доколкото знам.

— Добре, ще ти се доверя за това.

— Е, кажи ми с какво разполагаш. Кога е влязъл в полезрението на ФБР?

— Към средата на деветдесетте започнахме да наблюдаваме много подобни типове. Нали се сещаш, граждански милиции, Поссе Комитатус, Християнска идентичност и всякакви други антиправителствени групи, които мразят да им се бъркат. В рамките на две години имахме Уейко и Руби Ридж, да не забравяме и бунтовете в Ел Ей от деветдесет и втора. От всички тези събития можеш да придобиеш доста добра представа за въпросните типове, живеещи на ръба. Според някои от тях, подобно на твоя човек, бунтовете представлявали първите предупреждения за надигаща се расова война. Добави стандартните антиправителствени възгледи, натрупването на оръжия за отстояване на личните права и много от онези „-ист“ окончания, които спомена по телефона, и получаваш някакво аморфно движение. Засякохме това да се случва на много места в страната. Естествено, мнозина не обърнаха внимание на предупрежденията ни — атентатът в Оклахома Сити стана през деветдесет и пета.

— И какво за Бъроуз?

— Той и малоумници като него формирали група на име Белите гласове, която станала част от онази национална асоциация, която искаше да затвори границите и да се готви да защитава бяла Америка, когато започне расовата война.

— Чарли Менсън не проповядваше ли същото навремето?

— Да. Но точно както някой е трябвало да наблюдава Менсън навремето, ние *започнахме* да наблюдаваме Бъроуз и приятелите му.

— Кога?

— Попаднахме на тях през деветдесет и четвърта, когато започнаха да оставят листовки под чистачките на колите от Ел Ей до Сан Диего — между другото, наричаха го *Вън* Диего.

— Готино. Моят случай е от година по-рано.

— Знам. Тук не мога да ти помогна пряко. Попита ме с какво разполагаме за Бъроуз и открих, че всичко е от деветдесет и четвърта насам.

— С какво са се занимавали, освен с печатането на листовки?

— В общи линии с нищо. Имали си база недалеч от Кастаик, където стреляли, обучавали съмишленици и слушали много спийд метъл. Типична група на омразата, много риторика и почти нищо друго. Най-дръзката им проява била отпечатването на расистки манифест и пускане на листовки, канещи хора в тренировъчния им лагер. Следяхме ги отгоре-отгоре, подслушвахме ги и решението беше, че само лаят, но не хапят. Нямаше да започнат войната, а просто щяха да са в ролята на мажоретки, когато тя избухне.

— Подслушвали сте ги? С бръмбари ли?

— Не, имаме си вътрешен човек. Един от членовете им загазил с нещо друго и се съгласил да доносничи.

— Откъде са идвали парите им за въпросната база? Имали ли са работа? И каква?

— Резюметата, които прочетох преди да дойда тук, ги описват като много добре финансирани, но източникът им на средства така и не бил установен. Повечето били охранители и тираджии. А това не обяснява парите.

— При обира, за който говоря, са били отмъкнати двеста и шейсет хиляди. Имало и друг подобен няколко месеца по-рано. Между двата може да има връзка.

— Е, това може да обясни нещата, но в резюметата не видях нищо подобно.

— Бъроуз ли е командвал парада?

— Не, той е бил само пчеличка. Групата е била основана от някакъв тип на име Гарет Хални, тираджия. Той пръв започнал да набира хора.

Бош извади бележника си да си запише името.

— Няма да можеш да говориш с него — каза Уолинг. — Умрял преди дванайсет години. Самоубил се, след като бил хванат в укриване на данъци. Знаел е, че ще бъде прибран на топло. Така пипваме повечето от тези типове — те спират да плащат данъци.

— Тогава кой друг? — попита Бош. — Кои са били близки с Бъроуз? Моят случай включва него и двама въоръжени нападатели.

Уолинг се пресегна и разгъна вестника. Едва сега Бош видя, че си е водила записки в полетата. Тя ги прочете, после отново сгъна вестника.

— Според резюметата имало двама братя, които били гъсти с Бъроуз. Мат и Майк Полард. Освен това, ако търсиш шофьор на колата, в групата имало един спортен автомобилист на име Стенли Нане. Наричали го Наскар Нане. Може той да е карал.

На Бош всичко това му хареса. На пръв поглед се връзваше. Уолинг долови възбудата му.

— И преди да си заподскачал от радост — направих бърза проверка на тези типове. Онова, което открих, няма да ти хареса.

— Защо? — попита Бош.

— Наскар Нане в момента дава газ в небето. Умрял през деветдесет и шеста — блъснал се в подпора на мост със сто и петдесет километра в час. А двамата Полард влезли в затвора за укриване на данъци, но само единият излязъл жив. Майк Полард бил пратен в Колман във Флорида, където бил наръган в затворническата библиотека през две и шеста. Случаят така и не бил решен и се подозира, че е на расова основа.

— А другият?

— Мат Полард излежал присъдата си в Луисбърг и бил пуснат на изпитателен срок през две и девета. Имал си опашка пет години и се отчитал редовно на наблюдаващия офицер във Филадельфия. Изпитателният срок обаче изтекъл преди два месеца и в момента местонахождението му е неизвестно. Подобни типове обичат да стоят под радара. Избягват да си вадят шофьорски книжки и номера на социални осигуровки, не плащат данъци и така нататък.

Бош се намръщи и си спомни, че Ана Асеведо също беше изчезнала от радара. Но после си помисли за нещо относно групата, което му изглеждаше като несъответствие.

— Бъроуз влязъл в затвора през две и шеста — каза той. — И излязъл след двацет и два месеца.

— Какво мога да кажа? Процесът е бавен — отвърна Уолинг. — Не знам подробностите на всеки случай, но се заемали с тези типове един по един. Може пък Бъроуз да е бил последен.

Това не му прозвуча особено убедително.

— Добре, но Бъроуз е лежал в Ломпок, което си е направо кънтри клуб. Как той се е озовал там, а Полард са влезли в Луисбърг и Колман? И двете места са гадни. Оставам с впечатление, че Бъроуз е извадил, късмет.

Уолинг кимна.

— Трябва да вземеш и трите случая и да видиш как е станало така. Не поиска от мен да го направя. Попита ме за Бъроуз. Кой знае, може престъпленията му да не са били толкова тежки. Освен това е постигнал споразумение и при това положение са го отнесли другите двама. Много неща могат да обяснят несъответствието.

— Знам, знам. Просто се чудя дали това не е било отплата, задето е бил доверен информатор през всичките тези години.

Уолинг поклати глава.

— В досието му няма нищо, което да намеква, че обвиняемият е оказвал значителна помощ на властите.

— Това не означава, че не се е случило — посочи Бош.

— Така или иначе, сега искаш неща, които са отвъд възможностите ми. Нямам достъп до списъците с информатори. Държат ги под ключ поради очевидни причини.

— Записа ли номерата на досиетата? Мога да говоря с прокурора.

— Записах ги.

— Ами агентът, който е разработвал групата? Кой е бил?

— Ник Ярдли. Още е в тукашния филиал.

— Мислиш ли, че ще се съгласи да говори с мен?

— Би могъл, но не забравяй, че Бъроуз е влязъл на топло заради укриване на данъци. Технически погледнато, ние само сме помагали. Ник може да подхвърли нещо на данъчните, а ако стане това, забрави. Техните агенти не говорят с местните.

— Знам.

— Така че ако говориш с Ник, не му казвай, че си разговарял с мен. Кажи му, че информацията ти е от съдебното дело.

— Разбира се.

Сервитьорът донесе поръчките им. Бош искаше да си тръгне и да продължи да работи по делото, но знаеше, че ако постъпи грубо с Рейчъл, тя може и да не му помогне никога повече. Не искаше да поема подобен риск.

Започнаха да се хранят и Бош се помъчи да завърже неангажиращ разговор.

— Как е Джак напоследък?

Джак беше Джак Макавой, бивш репортер от „Таймс“, с когото Рейчъл ходеше през последните няколко години. Бош го познаваше.

— Добре е — отвърна тя. — Щастлив е. И късметлия, като се има предвид състоянието на вестникарската журналистика.

— Още ли работи за онзи разследващ уебсайт?

— Неотдавна се премести на друг, „Феър Уорнинг“. Посветен предимно на защита на потребителите. Не е зле да го провериш. Вече никой не го е грижа за обикновения гражданин — нито властите, нито вестниците. На сайта има доста интересни неща. И Джак отново обича работата си.

— Това е чудесно. Ще го погледна. Феър Уорнинг дот ком, нали?

— Дот орг. С нестопанска цел.

— Ясно, ще го погледна.

Бош се зачуди дали да не я попита дали си няма неприятности в Бюрото, задето има връзка с репортер, но преди да отвори уста, телефонът избръмча в джоба му. Той остави вилницата си и го погледна. Съобщение от Сото.

Готова за действие.

Не особено нежно напомняне, че ги чака работа. Погледна Уолинг, която спокойно размазваше крема върху кравайче.

— Трябва да вървиш, нали? — каза тя, без да вдига очи.

— Да — отвърна Бош.

— Не се безпокой за мен. Върви.

— Благодаря, Рейчъл. За всичко. Ще оправя сметката на излизане.

— Благодаря, Хари.

Бош взе мъфина си от чинията и тръгна да се измъква от сепарето.

— Не забравяй това — каза Рейчъл.

И му подаде вестника. Бош го взе и се изправи.

— И да кажеш на Джак, че е *голям* щастливец.

— Какво? Работата ли имаш предвид?

— Не, Рейчъл. Имам предвид теб.

Бош не искаше да се качва в отдела и да се натресе на Краудър или Самюълс, така че прати на Сото есемес и я зачака на същото място, на което я беше оставил преди час. Трябваша ѝ по-малко от десет минути да излезе и да пресече площада. Носеше айпада си.

Сото се качи в колата, но Бош не потегли. Трябваше да съставят план за остатъка от деня и освен това той искаше да разбере какво е казала на Краудър относно двата им случая.

— Добре, какво е положението?

— Интервюто мина лесно — каза тя. — Репортерът не попита нищо неудобно и единственото, което му казах, беше за оръжието. Остана наистина доволен от новината. Капитанът и лейтенантът също са щастливи и ни дадоха зелена светлина за Бони Брай.

— Какво каза на Краудър за Бони Брай?

— Че го смятаме за отклоняване на вниманието от обира на ЕЗБанк и че това е версия, по която първоначалните следователи не са работили. Казах му, че разполагаме с твърда връзка между двете места и трябва да действваме още днес, за да го потвърдим.

— Идеално. И така, Бъроуз и Бойко са ни в кърпа вързани. Още нямаме адреса на Ана Асеведо, нали?

Сото поклати разочаровано глава.

— Не мога да я намеря. Опитах всички бази данни, всякакви доставчици на услуги, регистрации на гласоподаватели, коли на изплащане, каквото се сетиш.

— Мъртва ли е според теб?

— Дори да е мъртва, не е отбелязано никъде.

— Може просто да си е сменила името.

Каза го с надежда, макар че все повече започваше да се убеждава, че Ана Асеведо е била убита и заровена на място, където никога няма да бъде намерена. Ако бе използвана от Бъроуз и другите двама, се бе превърнала в потенциална заплаха веднага след обира. А след смъртните случаи в Бони Брай заплахата бе станала още по-голяма.

— Нищо не изникна на обичайните места — каза Сото. — Брачни свидетелства, молби за смяна на имена. Ако е сменила името си, не го е направила законно или е отишла някъде другаде, за да го направи.

— Може би в Мексико.

— Ако е отишла там, не се е върнала и не си е извадила шофьорска книжка, не си е открила банкова сметка и няма кабелна телевизия. Просто е изчезнала и доколкото мога да кажа, никой не я е обявил за изчезнала. Поне в този щат.

Като се имаше предвид работата на Сото през последната седмица, Бош нямаше причини да се съмнява, че си е свършила работата добросъвестно.

— Добре тогава — рече той. — Може пък да използваме това в наша полза. Отиваме при Бъроуз и Бойко и им казваме, че търсим нея. Това ще е подходът ни към тях.

— Хитро — каза Сото. — С кого ще започнем?

— Предпочитам с Бъроуз — каза Бош. — Покрай онова, което научих на закуската, той е човекът. Обирът може да е целял финансиране на расистка групировка, в която той е участвал навремето.

— Ама че тип. С нетърпение очаквам да чуя историята.

— И аз. Образцов гражданин е той.

Бош пое към Лос Анджелис Стрийт, за да излезе на магистралата. Аделанто се намираше на поне два часа път в Мохаве. Имаше предостатъчно време да сподели със Сото всичко, което Уолинг му беше разказала за Родни Бъроуз.

Аделанто беше на почти половината път до Лас Вегас. Бош караше мълчаливо и замислено, а Сото се беше навела над таблета си — продължаваше издирването на Ана Асеведо.

Изминалото десетилетие бе станало свидетел на бум на електронни търсачки, които можеха да се използват за откриването на хора. Макар че почти всички използваха основни данни като име, дата на раждане и номер на социалната осигуровка, имаше най-различни начини за прилагане на тези идентификатори. Някои сайтове бяха свързани предимно с недвижима собственост, докато други разчитаха

повече на банкова или административна информация. Трети пък бяха специализирани в закупуването на автомобили и финансови данни. С две думи, добрият следовател не разчиташе само на една или две търсачки, за да стигне до някакъв резултат. Винаги имаше още една база данни, която можеше да се провери.

Докато Сото от време на време проклинаше или мърмореше неща като „Не е тя!“ и „Я стига глупости!“, Бош постепенно започна да осъзнава сериозността на ситуацията. Преди тази сутрин случаят Бони Брай му се струваше нещо абстрактно и отдалечено; като окуражаваше Сото и ѝ помагаше, той укрепваше връзката им като партньори. А сега благодарение на добрата ѝ работа щяха да се изправят срещу човека, който спокойно можеше да се окаже виновен за смъртта на девет души, сред които приятелите на Сото от детството ѝ. Осъзна, че в никакъв случай не бива да ѝ позволява да приближава този човек, но пък събитията се бяха развили така, че срещата бе неизбежна. Трябваше да внимава със Сото толкова, колкото и с Бъроуз — ако двамата се озоват лице в лице.

— Как си, Люси?

Сото се беше вторачила в екрана на таблета. Изглежда го сърдито и той отново се съсредоточи върху пътя.

— Почти цялата сутрин бяхме заедно — каза тя. — Защо питаш?

— Ами, нали разбираш... Бъроуз може да е човекът. Ще запазиш самообладание, нали?

— Ще запазя, Хари. Не се безпокой.

Бош отново откъсна поглед от пътя и този път я изглежда по-продължително.

— Какво? — попита тя.

— Просто искам да съм сигурен, че не ми се налага да се безпокоя за теб.

— Хари, аз съм ченге и ще се държа като ченге. Напълно професионално. Няма да го хвана за гушата, ясно? Става дума за справедливост, а не за отмъщение.

— Границата между двете е доста тънка. Просто казвам, че ако понечиш да вадиш нещо, ще ти скоча на мига. Разбра ли ме?

— Да, разбрах те. А сега мога ли да си продължа работата?

И вдигна таблета, за да подчертае въпроса си.

— Разбира се. Но искам да ме следваш, ако говорим с него. Искам да му пусна версията за изчезналата Ана, да видя дали няма да ни каже нещо за нея. Това ще е началната ни точка.

— Звучи добре.

— Е, разбрахме се.

Родни Бъроуз живееше в район с малки къщи, построени в тесни, но дълбоки парцели. Никъде не се виждаха дървета, храсти и дори поляни. Всичко беше изгорено и тънеше в прах под лъчите на пустинното слънце.

Имението на Бъроуз беше оградено с телена мрежа с бодлива тел отгоре и сигурно не се различаваше много от оградата около затвора, в който беше лежал. Бош се запита дали Бъроуз е забелязал сходството.

Самият Бош не пропусна иронията, докато оглеждаше оградения имот. Подобно на много други с неговите схващания и начин на живот, Бъроуз най-вероятно не се беше преместил на сто и трийсет километра от града в пустинното градче, защото е искал да се махне от всичко, което е смятал за сгрешено в обществото и големите му населени центрове. Според него проблемите се свеждаха до неща като имиграцията и растящия брой на малцинствата, които сриваха инфраструктурата и живееха на социални помощи. Затова си бе вдигнал чукалата в търсене на открити пространства и бели лица. Открил Аделанто и се установил тук, но само за да открие, че малкото градче не се различава особено от големия град. Беше се озовал в микрокосмос, в черпак, потопен в топилнята и изваден пълен със същите съставки. Аделанто беше градче с малцинства в мнозинството и Бош изобщо не се учуди, че Бъроуз се е оградил с двуметрова телена мрежа като последен опит да държи света на разстояние. Иронията се допълваше и от факта, че на испански „аделанто“ означаваше „напредък“.

Оградата на Бъроуз образуваше тесен коридор, в който Бош вкара колата, за да стигне до домофона на входа. Устройството имаше клавиатура, камера и бутон за повикване. Беше закрепено на стълб под табела с надпис „Пази се от кучето“ и друга, на която имаше черен силует на пистолет над думите „Тук не звъним на 911“.

Всичко това изобщо не се хареса на Бош, защото позволяваше на Бъроуз да контролира ситуацията при първоначалния контакт. Сото също беше обезпокоена.

— Какво правим? — попита тя.

— Нямаме кой знае какъв избор — отвърна Бош. — Ще се опитаме да го накараме да отвори.

Пресегна се през прозореца и натисна бутона за повикване. Наложи се да го натисне втори път, преди да получи отговор. Гласът от кутията беше мъжки и груб.

— Какво има?

Бош вдигна значката си към камерата, като нарочно я държеше така, че един от пръстите му да скрива гравирания надпис „Лос Анджелис“.

— Полиция, сър. Излезте при портала, моля.

— Защо?

— Водим разследване и се нуждаем от помощта ви.

— Какво разследване?

— Сър, бихте ли излезли, моля?

— Не и докато не разбера какво става.

— Случай с изчезнал човек, сър. Ще отнеме само няколко минути.

— Кой е изчезнал? Не познавам никого от този квартал. Ако питате мен, всички могат да изчезнат.

Явно не това беше начинът. Бош реши да действа твърдо.

— Сър, трябва да излезете при портала. Ако откажете, ще си имаме проблем.

Последва дълга пауза, след което гласът от кутията каза:

— Задръжте топката. Ще ми трябват няколко минути.

— Благодаря, сър.

Бош се дръпна от кутията, колкото да отвори вратата, за да слезе. Остави колата на ръчна спирачка и погледна Сото. Не беше сигурен как ще реагира тя, когато види човека, който можеше да се окаже виновник за трагедията на детството ѝ, а може би и на живота ѝ.

— Ще слеза, ще се държа не принудено и ще го изчакам — каза той. — Ти остани вътре. Ще ти дам знак, ако ми потребваш.

— Добре — каза Сото. — Какво ще правиш?

— Още не съм сигурен. Ще импровизирам в зависимост от това как се развият нещата.

— Добре.

Бош разкопча колана си и слезе от колата. Отиде отпред и се опря на радиатора в небрежна поза, опрял ръце на капака.

Къщата се намираше на петдесетина метра навътре в имота. След малко вратата на гаража се отвори и отвътре се появи пикап, който бавно пое надолу по алеята. Когато приближи, автоматичната порта започна да се плъзга настрани. Бош различи зад волана мъж и на седалката до него куче. После видя на стойката зад главата на шофьора пушка. Напрегна се, но се опита да не го показва. Пикапът спря на пет-шест метра от портала и мъжът слезе, като го остави с работещ двигател. Бош го чу да казва на кучето да кротува.

Първото, което Бош видя, когато мъжът затвори вратата на пикапа, бе кобурът, препасан в каубойски стил на дясното му бедро. В него имаше пистолет. Това бързо ескалира нещата и Бош заряза небрежната поза и се изправи пред колата. Посочи мъжа и каза високо:

— Стойте на място, сър!

Мъжът се закова на място и се огледа, сякаш объркан от обстановката. Беше по-дребен, отколкото Бош очакваше. Поради някаква причина противниците му винаги се извисяваха над него във въображението му, а най-често се оказваше, че изобщо не отговарят на очакванията му. Бъроуз обаче беше мускулест, с рунтава рижа брада. Носеше карирана риза, джинси и стара шапка на „Джон Диър“.

— Какво има? — попита той.

— Сър, защо носите оръжие? — попита в отговор Бош.

— Защото винаги нося оръжие и защото имам право да нося оръжие в проклетия си имот.

— Как се казвате, сър?

— Родни Бъроуз. И ще престанете ли да ми викате непрекъснато „сър“?

— Добре, господин Бъроуз, искам да посегнете с лявата си ръка, да извадите пистолета от кобура и да го сложите на капака на автомобила си.

Може би усетило нещо в тона на Бош, кучето се разлая и се премести на мястото на шофьора, за да е по-близо до господаря си.

— Защо да го правя? — попита Бъроуз. — Аз съм на моя собственост.

— Заради моята безопасност, сър... господин Бъроуз — отвърна Бош. — Искам да видя пистолета на капака на автомобила.

Кучето отново се разлая, замята се неспокойно в кабината, заскача от една седалка на друга. Бош чу вратата на форда зад него да се отваря. Сото слизаше от колата, но Бош не искаше да откъсва поглед от въоръжения мъж пред себе си.

Когато видя, че Бъроуз започва да вдига ръце с дланите напред, Бош разбра, че Сото е извадила оръжието си.

— Сър! — с писклив и напрегнат глас извика тя. — Оставете оръжието на капака!

— Сото, остави на мен — каза Бош. — Дръпни се назад.

— Сър! — извика отново тя, без да обръща внимание на Бош. — Оръжието!

— Добре, добре — каза Бъроуз. — Оставям го.

Дясната му ръка посегна към кобура.

— Лявата! — извика Бош. — Лявата ръка!

— Извинете — небрежно каза Бъроуз. — Лявата ръка. Господи!

Извади пистолета от кобура с лявата си ръка и небрежно го метна на капака на пикапа. Той издрънча силно върху метала, от което лаят и възбудата на кучето се засилиха още повече.

— Лола, млъквай! — извика Бъроуз.

Кучето не се подчини. След като пистолетът беше на капака, Бош се почувства достатъчно в безопасност, за да хвърли поглед към Сото. Тя стоеше зад отворената врата на колата в бойна стойка, с опрени на рамката ръце и насочила оръжието си право в слънчевия сплит на Бъроуз.

— Сото, успокой се — каза Бош. — Остави на мен.

— Прикривам те, партньоре — отвърна тя.

— Назад — хладно каза Бош. — Прибери оръжието.

Изчака я да се подчини, после се обърна към Бъроуз, пристъпи напред и застана между него и Сото.

Отведе Бъроуз до форда, накара го да се наведе над капака и започна да го претърсва за друго оръжие. Междувременно изгледа сурово Сото.

— Един съвет от мен — каза на Бъроуз. — Когато на вратата ти потропат ченгета, не излизай с пистолет на кръста и пушка в колата.

— Какво става бе? — запротестира Бъроуз. — Намирам се на моя собствена територия. Имам пълното право да...

— Ти си осъден престъпник, притежаващ огнестрелно оръжие — каза Бош. — Това бие всичките ти глупости.

— Не признавам закона ви.

— Ами браво на теб. Законът пък признава теб. Имаш ли други оръжия?

— Нож — отвърна Бъроуз. — В задния джоб. Ама че дивотии! Това е тормоз от страна на правителството. И шибаният ти капак е горещ!

Бош не отговори. Не му пукаше колко горещ е капакът. Извади ножа. Автоматичен. Натисна копчето на пружината и десетсантиметровото острие изскочи. Вдигна го високо, за да може Сото да го види и да може да отрече евентуалните твърдения, че Бош го е пхнал в джоба на Бъроуз. После затвори ножа и го остави на капака, като го плъзна достатъчно далеч от ръцете на Бъроуз.

Натисна с цялата си тежест Бъроуз, така че гърдите му да опрат в капака, и също усети горещината му. С опитно движение го стисна за лявата ръка, свали белезниците от колана си и закопча китката му.

— Какво правите? — възкликна Бъроуз.

Бош изви лявата му ръка зад гърба му и завърши закопчаването. После изправи Бъроуз и го завъртя с лице към себе си.

— Нямате право — каза Бъроуз. — Не можете да ме арестувате в моя имот.

— Грешка — рече Бош. — Сега ми принадлежиш, Бъроуз. Има ли някой друг в къщата?

— Какво? Не, няма никой.

— Други кучета, освен това в пикапа?

— Не. Какво означава това? Какво искате?

— Казах ти. Искаме да поговорим за изчезнал човек.

— Кой е той?

— Ана Асеведо.

Изчака реакцията му — искаше да види колко време ще му е нужно да си спомни името. Отне му няколко секунди, след което се сети.

— Не съм я виждал от... години.

— Добре. Ще си поговорим за това. Сега трябва да вземеш много важно решение, Родни. Искаш ли да влезем вътре и да продължим

там? Или предпочиташ да те вземем с нас в Ел Ей и да говорим в участъка?

— От Ел Ей ли сте?

— Точно така. Май забравих да го спомена. Тук ли ще отговориш на въпросите ми, или там?

— А какво ще кажете да извикам адвоката си и да не ми задавате никакви шибани въпроси?

— Това също е възможност. Закарваме те в Ел Ей и ти осигуряваме телефон веднага щом стигнем там. Обещавам ти.

— Не, още сега. Тук. Адвокатът ми е тук. Ел Ей е гадна дупка. Не искам никога повече да стъпвам там.

— Тогава избирай. Отговори на въпросите ни тук или се обади на адвоката си от Ел Ей. Сигурен съм, че ще успее да те извади от ареста утре сутринта — след една нощ в зоопарка.

Бъроуз поклати глава и не отговори. Бош си даваше сметка, че се плъзгат по самия ръб на интерпретацията дали той току-що не е поискал адвокат.

— Добре — каза Бош.

Дръпна Бъроуз от капака и го поведе към задната врата на колата.

— Ще извикаме службата за контрол на животните да се погрижат за кучето.

Бъроуз моментално се напрегна и се помъчи да спре.

— Добре, добре... Можем да влезем вътре, но не знам нищо за Ана Асеведо.

— Ще видим — отвърна Бош.

— Ами кучето ми? И пикапът?

Бош погледна назад към пикапа. Двигателят му още работеше. Кучето беше качило предните си лапи на таблото и гледаше напрегнато Бош.

— Нищо им няма — каза той.

Обърна Бъроуз към къщата, като го държеше над лакътя. С другата си ръка даде знак на Сото да вземе пистолета и ножа.

— Трябва да затворите портала — запротестира Бъроуз. — Иначе ще влязат.

— Кои? — поинтересува се Бош.

— Онези отвън. Хлапетата от улицата.

— Как да го затворим?

— Има копче в пикапа.

— Няма да отваряме пикапа.

— Кучето е безобидно. Просто обича да лае.

— Добре, ще отворя. Но да знаеш, ако кучето ми се нахвърли, ще го застрелям.

— Няма да го направи.

Бош даде знак на Сото да приближи и да поеме Бъроуз, а самият той отиде до пикапа. Извади оръжието си и го задържа до бедрото си. Отвори вратата и беше посрещнат от оглушителен лай. Кучето обаче се дръпна назад до отсрещната врата. Бош се пресегна и натисна копчето на дистанционното, закрепено с щипка за сенника. Порталът на имота на Бъроуз започна да се затваря.

— Лола, долу — извика Бъроуз.

Кучето изскочи от пикапа и профуча покрай Бош като сиво петно. Преди Бош да успее да вдигне пистолета си, кучето вече беше до Бъроуз.

— Добро куче — похвали го господарят му. — Ще изключите ли двигателя? Бензинът тук е скъпичък.

— Никъде не е евтин — отвърна Бош.

Пресегна се, изключи двигателя и взе пушката от стойката й.

Бош остави Бъроуз закопчан, докато не влязоха вътре и не направи пълна обиколка, за да се убеди, че в къщата няма друг човек. После го сложи да седне в кухнята до украсената с нацистки флаг стена. Остави двете оръжия на плотта, върна се при Бъроуз, свали белезниците и седна срещу него от другата страна на масата. Сото стоеше от дясната му страна, до плотта с оръжията. Умивалникът беше пълен с мръсни чинии и чаши. Сото извади телефона си, включи приложението за запис и го остави на плотта, докато Бъроуз пресилено разтъркваше китките си.

Кучето отиде при купичката си до задната врата и започна шумно да лочи вода. Изчакаха, докато шумът не утихна.

— Каква порода е? — попита Бош.

— Наполовина питбул, наполовина ротвайлер — отвърна Бъроуз. Бош кимна към флага.

— Върви с това, а?

Бъроуз не отговори. Кучето си намери местенце до вратата, завъртя се два пъти в кръг и легна.

— Сам ли живееш тук? — попита Бош.

— Да — отвърна Бъроуз. — Да прескочим любезностите, става ли? Искам да свършваме колкото се може по-скоро.

— Бива. Откъде се сдоби с оръжията?

— От едно оръжейно изложение в Тусон. Напълно законно. Тогава живеях там.

— Само дето си забравил да споменеш, че си осъждан.

— Купих ги от частно лице и човекът не беше длъжен да пита. Освен това адвокатът ми подаде молба в съда присъдата да бъде заличена от досието ми. Излежах си срока и пробацията ми свърши.

— Да, желая му успех. Имаш ли други огнестрелни оръжия в къщата?

Бъроуз не отговори веднага.

— Не ме лъжи — каза Бош. — Ще я разпердушиним цялата.

— Имам пушка до леглото — каза Бъроуз. — Изненадан съм, че не сте я забелязали, докато обикаляхте из цялата ми къща. Поколебах се, защото попитахте за огнестрелни оръжия в къщата. Държа и един „Колт“ 45-и калибър в жабката, но не попитахте за пикапа.

Бош кимна на Сото и тя излезе да вземе оръжията. Хари провери дали е оставила телефона на запис и отново се обърна към Бъроуз.

— Добре, а сега ще ти прочета правата.

— Какво означава това? Нямаше ли просто да разговаряме?

— Ще разговаряме. Но още не съм решил какво да правя с огнестрелните оръжия. Автоматичният нож също е незаконен. Да видим като за начало как ще потръгнат нещата и да направим всичко по правилата.

Без да сваля поглед от Бъроуз, Бош извади портфейла със значката си. Отвори го и прочете на Бъроуз правата му от картичката, която държеше вътре. После попита:

— Разбра ли правата, които току-що ти прочетох?

— Не признавам тези права — отвърна Бъроуз.

— Не ми пука дали ги признаваш. Разбра ли това, което ти прочетох?

— Да, но не...

— Обзалагам се, че вече си плащаш данъците, нали?

— Противно на волята ми.

— Все тая. Това са правата ти в тази страна и при това правителство. Можеш да протестираш срещу правителството, но правилата са такива. Искаш ли да продължа с разпита, или предпочиташ да се върнем в колата и да те закарам в Ел Ей?

— Разбирам правата. Ще говоря без присъствието на адвокат.

— Добре, имаме напредък. Къде е Ана Асеведо?

Бъроуз се дръпна назад, сякаш прямотата на Бош го беше блъснала като някакъв твърд предмет.

— Вижте, точно това се опитвам да ви кажа от самото начало — запротестира той. — Нямам никаква представа къде е. Не съм виждал това момиче от двайсет години.

— Кога и при какви обстоятелства я видя за последен път?

Преди Бъроуз да успее да отговори, Сото се върна. Сложи двете оръжия при другите и отново зае мястото си до плота.

Бош се обърна към Бъроуз и повтори въпроса си.

— Кога за последен път видя Ана Асеведо?

— Беше... беше през деветдесетте. Как мога да помня точно...

— Живял си с нея. Трябва да помниш кога...

— Не, не съм. Кой е казал това? Никога не бих...

Гласът му замря.

— Никога какво? — попита Сото. — Никога не би живял с жена с кафява кожа ли?

Бош я изгледа предупредително. Искаше Бъроуз да остане неподготвен, а най-добрият начин за постигане на това беше един човек да води разговора.

— Ако не си живял с нея, най-малкото си я посещавал в Бони Брай — каза той. — Имаме свидетели.

— Да, да, точно така — каза Бъроуз. — *Посещавах* я там. Никога не съм живял там обаче, нито пък с нея.

Планът беше да използват Ана Асеведо, за да принудят Бъроуз да признае неща, които могат да са полезни и да се използват срещу него в обвинението за пожара. Бош току-що беше сложил първата и най-важна чавка в списъка. Бъроуз беше признал, че е посещавал Асеведо в Бони Брай. Сега следваше да докажат, че е познавал сградата. И накрая трябваше да се установи, че Бъроуз е знаел къде се намира шахтата за боклук.

— И какви по-точно бяха отношенията ви?

— Дватамата работехме заедно и тя ми се натисна. Беше против правилата, но тя ми се натискаше и стана. Всичко продължи по-малко от половин година.

Сото изсумтя презрително. Бош не ѝ обърна внимание.

— Говориш за онова бюро за осребряване на чекове ли? — попита той. — Било е против правилата там ли?

— Да, двамата работехме там — каза Бъроуз. — Една година. Аз бях охрана. После тя напусна работата, напусна и мен и повече не съм я виждал. Кълна се, това е всичко.

— Защо е напуснала?

— Имаше обир. Нападнаха ме и ме подредиха добре. Опряха оръжие в главата ѝ. AR-15. Тя си изкара акъла и не искаше повече да работи там. Посттравматичен стрес или нещо такова, но по онова време нямаше такива изрази. След това не съм я виждал. Посети ме веднъж в болницата след обира и това беше.

— Къде е отишла?

— Нали ви казах, не знам.

— И никога не си се опитвал да я откриеш?

— Не. Не бях... вижте, беше само секс. Не бяхме влюбени.

— Приятелчетата ти от Белите гласове знаеха ли за нея?

В очите на Бъроуз за миг проблесна изненада, че Бош знае за Белите гласове.

— Каза ли им? — притисна го Бош. — Изфука ли се пред момчетата, че си чукал мексиканка? Как ги наричахте — маймуни, нали?

— Не, не им казах — отвърна Бъроуз. — Не съм казвал на никого от тях и не съм я наричал така.

Бош го изгледа продължително, като го преценяваше и мислеше как да продължи.

— Колко нощи си прекарал в Бони Брай?

— Не знам — отвърна Бъроуз. — Трийсет, четирийсет. Често ходех. Бяхме...

— Какво бяхте? Влюбени ли?

— Не, в никакъв случай. Не беше любов.

— Оставяше ли дрехите си там?

— Да, оставях едната си работна униформа, за да ми е подръка.

— Переше ли, изхвърляше ли боклука?

— Помагах, да. Това не означава, че...

— Изхвърлял си боклука на жена, която не си обичал?

— Виж, човече, съвсем извърташ нещата.

— Изхвърляше ли боклука, или не?

— Изхвърлях го, но това не означава нищо и няма значение, защото от двайсет години не съм чувал нищо за нея и не знам къде на майната си се е запиляла.

Бош замълча. Изчака атмосферата да се успокои, макар че вътрешно крещеше възторжено — разполагаше с всичко, което искаше от Бъроуз.

— С какво си изкарваш хляба сега, Родни?

— Карам резервни части.

— Какви части?

— За американски автомобили.

— Къде е Ана Асеведо? Какво си направил с нея?

— Какво!? Нищо не съм направил! Нямам представа къде е!

Почти извика последния си отговор и кучето вдигна глава от пода.

— Знаете ли какво? — каза Бъроуз. — Вече не ми пука. Откарайте ме до Ел Ей. Искам адвокат.

Понечи да стане, но Бош очакваше хода му. Скочи, пресегна се през масата и го натисна по рамото да седне.

— Сядай. И не ставай, докато не ти кажа.

Чу ръмженето на кучето откъм вратата.

— Нарушавате гражданските ми права — запротестира Бъроуз. — Не можете да влизате в дома ми и да ми казвате какво да правя.

Бош погледна Сото и кимна към телефона. Бъроуз беше поискал адвокат, така че интервюто технически беше приключило. Тя изключи записващото приложение.

Бош се обърна към Бъроуз.

— Странно как си противоречиш. Не искаш да имаш нищо общо с тази страна и законите ѝ, а после изведнъж настояваш ние да играем по правилата, които отричаш.

— Искам си адвоката.

— Покани ни в дома си, Бъроуз. Имаше възможност за избор и го направи. Ако казваш, че искаш адвокат, тогава прекратяваме всичко още сега, откарваме те в Ел Ей и те задържаме.

Бъроуз опря лакти на масата и зарови лице в шепите си.

— Или — продължи Бош — можеш просто да ни кажеш за онзи обир в ЕЗБанк.

Бъроуз поклати глава, сякаш нямаше избор. После каза:

— Двама бяха. Влязоха, почнаха да стрелят и ме фраснаха с приклад. Имах пукнат череп и сътресение и не си спомням нищо след това. После ми казаха, че са ме държали на земята и са опрели дуло в главата ми, за да ме застрелят, ако някой не отвори бронираната врата.

— Какво стана после?

— Ана отвори вратата. Вече била задействала алармата. Знаела, че полицията идва, и затова отвори. После нападателите влезли и ги накарали да отворят сейфа и касите.

— Кого са накарали да отвори сейфа?

— Управителят беше отзад с нея. Той го е отворил.

— Кой е той?

— Ъ-ъ-ъ, казваше се... Не помня. Някакво руско име.
— Имаш предвид украинско?
— Все тая.
— Максим ли се казваше?
— Да, точно така. Викахме му Макс.
— Той също е чукал Ана покрай другото, нали?
Бъроуз го погледна изненадано.
— Не, това са глупости! Не е имало такова нещо.
— Сигурен ли си?
— Щях да науча.
— Сериозно? Нали каза, че не си живял с нея. Дори не си преспивал там всяка нощ. Току-що го каза.
— Но щях да знам.
— Колко пъти седмично беше при нея?
— Три или четири. Щях да ходя по-често, но съквартирантката ѝ не ме харесваше. Но нямаше друг мъж.
— Значи казваш, че след обира Ана Асеведо напуснала работата и теб едновременно?
— Точно така стана. Имаше ПТС.
— Това обяснява напускането на работата. Но защо е напуснала и теб?
— Каза, че ѝ напомням за случилото се в магазина.
— Какъв магазин?
— Мястото, където работехме. ЕЗБанк. Наричахме го магазина.
— Кога видя Ана, след като тя напусна?
— Колко пъти трябва да ви казвам? Дойде в болницата да се сбогува. Повече не съм я виждал.
— Значи те е зарязала. Как се отнесе полицията с теб след обира?
— Да, точно тях трябва да разследвате. Кучите синове се опитаха да стоварят всичко на моята глава. Казаха, че съм нагласил нещата. Все едно част от плана била да ми пукнат черепа като черупка на яйце.
— Арестуваха ли те?
— Не повдигнаха обвинение. И знаете ли защо? Защото нямаш нищо общо. Имах шибано сътресение и докато лежах в болницата, онези типове ми казваха, че съм нагласил всичко. Ама че дивотии!

Бош мълчеше. Преценяваше нещата. Беше сложил чавки на всички квадратчета, за които беше дошъл. Бъроуз, според собствените му думи, твърдо беше ходил в Бони Брай и знаеше за шахтата — защото е изхвърлял боклука. Време беше да продължи по същество и да сложи точката. Хвърли поглед към Сото, която кимна едва-едва. Приложението отново записваше. Законността на записа бе спорна, но въпреки това Бош искаше да разполага с тази част от разговора.

— Кажи ми за пожара.

Бъроуз го погледна объркано.

— Какъв пожар?

— В Бони Брай.

— Онзи, който стана в същия ден ли? Не знам нищо за него. Ана вече не живееше там. Съквартирантката ѝ я изрита. Пожарът бил запален от бандата, която владееела улицата. Също като в предишната година с бунтовете. Изгаряха собствените си квартали и избиваха собствените си деца. Адски шибано! Така де, точно това ни беше позицията.

С периферното си зрение Бош видя как Сото се напрегна. Обърна се и я изгледа, което я накара отново да се отпусне. Сега не беше време да дава израз на личните си чувства и да се разправя с расиста. Бяха дошли с конкретна цел и колкото повече говореше Бъроуз, толкова по-близо се доближаваха до нея.

— Обясни — каза той на Бъроуз. — За кои говориш? За каква позиция става дума?

— Белите гласове, човече — отвърна Бъроуз. — Виждахме какво предстои. Само въпрос на време е.

— Расовата война ли?

— Можете да я наричате и така. Но това няма значение, тя приближава.

— Кой от братята Полард направи запалителната бомба?

— Каква запалителна бомба?

— Онази, която са пуснали в шахтата за боклук в Бони Брай.

Бъроуз така се втрещи, че изгуби дар слово.

— Преди да оберат ЕЗБанк — каза Бош.

— Вие сте луд — каза Бъроуз. — Никога не сме прибегвали до насилие. Никога не сме наранили никого. Не можете да ни приписвате

такова нещо. Всъщност по онова време дори не ги познавах. Това беше по-късно.

Бош се наведе над масата.

— Дрън-дрън. Не ти хрумва просто ей така да се включиш в расовата война. Познавал си ги и всички сте знаели какво искате. И са ви трябвали пари, за да си направите базата в Кастаик.

— Не! Вие сте луд! Спирам да говоря. Или ме приберете, или се разкарайте от къщата и имота ми. Веднага!

Бош стана и даде знак на Бъроуз да се изправи.

— В такъв случай, стани.

— Защо?

— Отиваме в Ел Ей.

— О, я стига! Няма да го направите, нали?

— Казах: стани.

— Разговаряхме! Помогнах ви! Какво искате? Не знам нищо за Ана Асеведо! Нямам нищо общо с онзи пожар и нямате никакви доказателства за противното. Запознах се с братята Полард една година по-късно, в Кастаик.

Бош заобиколи масата и пристъпи към Бъроуз. Сото застана до него. Физическото послание беше повече от ясно.

— Добре, добре — каза Бъроуз и вдигна ръце. — Схванах, схванах. Изобщо не ви пука за истината. Просто ви трябва изкупителна жертва, ясно. Винаги съм бил лесната мишена.

— Точно така — рече Бош. — Схващаш.

Бъроуз се изправи и Сото застана зад него и го закопча.

Бош го изведе от къщата, а Сото взе оръжията. Затвориха вратата с кучето вътре и тръгнаха по алеята. Когато стигнаха до пикапа, Бош се пресегна към дистанционното да отвори портала.

Настаниха Бъроуз на задната седалка на форда и сложиха оръжията върху одеялото в багажника. Бош махна на Сото да се върнат при пикапа, за да поговорят насаме.

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че е расистки боклук, както знаехме от самото начало — отвърна тя. — Ти какво мислиш?

— Такъв е, няма спор. Но не смятам, че той е бил вътрешният човек.

— Защо? Призна, че знае къде е шахтата за боклук. Имал е достъп. Имал е мотив. И изобщо не му е пукало кой може да пострада.

Бош замълча и погледна над главата ѝ към форда. Бъроуз като че ли беше навел глава.

— Не е в това, което чух — каза най-сетне той. — А в това, което видях. Впечатлението. Сигналите. Не е знаел за Бойко и Ана. Не е знаел много неща.

— И ти му вярваш?

— Люси, преценявам хора вече близо четирийсет години. Стигаш до момент, когато започваш да вярваш на инстинктите си. И сега преценката ми е, че това не е нашият човек.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Искан ми се и аз да бях така добра в преценяването на хора. Случвало ли ти се е да грешиш?

— Разбира се, че ми се е случвало. Никой не е съвършен. Но това не променя усещането ми в момента.

— В такъв случай какво искаш да направим, просто да го пуснем ли? Носеше пистолет на бедрото си като някакъв каубой.

— Не, не искам да го пускаме. Искан да го предам на шерифа на Сан Бернардино за притежаване на оръжие и да ги оставим те да се оправят. После се махаме оттук и продължаваме със следващия.

— Бойко.

— Да. И после с Ана. Трябва да я открием. И още нещо — това не означава, че сме приключили с Бъроуз. Мрежата ни още е във водата. Може да попаднем на нещо, което ще промени преценката ни за него. Но засега...

Той отново погледна към форда. Бъроуз вече се беше изправил и Бош видя, че гледа към тях през предното стъкло.

— Искан ли да се обади на шерифа?

— Да, обади се. Кажи, че няма да е зле да доведат и хора от службата за контрол на животните.

Сото кимна и отвърна малко сърдито:

— Добре.

Чакаха близо час патрулна кола от шерифското управление на окръг Сан Бернардино. След това им трябваше още половин час да обяснят ситуацията и да прехвърлят Бъроуз под опеката на не особено доволния заместник-шериф. Когато излязоха отново на шосето, по-голямата част от следобеда беше минала и Бош усещаше напрежението, вървящо с пропиляното в задънена улица време. Сото се беше умълчала. Не откъсваше поглед от таблета си и не продумваше.

— Гладна ли си? — попита Бош. — Можем да спрем някъде.

— Не и след тая история — отвърна тя. — Хайде просто да говорим с Бойко.

— Добре, накъде? Северен Холивуд ли?

— Да, но не към къщата му. Най-вероятно ще е на работа. Сега е генерален директор на ЕЗБанк, а централата им е в Северен Холивуд на Ланкършим и Окснард.

— Ясно.

Централата на бюрата за осребряване на чекове се оказва безлична сграда сред малки промишлени фирми на Окснард. Нужни им бяха два часа да стигнат дотам и Бош отново трябваше да спре пред портал и да покаже значката си на камера.

Този път порталът се отвори без проблеми и Бош вкара колата и спря. Преди да слезе, инструктира Сото да включи телефона си на запис и да се погрижи всичко да бъде записано, ако им се удаде възможност да говорят с Бойко.

Слязоха, минаха през врата, маркирана само с думата ВХОД, и влязоха в оперативния център на фирмата, чиято дейност се състоеше в продаване на пари в брой чрез многобройните ѝ филиали. Имаше малка чакалня с фототапети, рецепционистка зад бюро и униформен охранител, стоящ до врата без дръжка.

— Идваме да се видим с Максим Бойко — каза Бош.

Рецепционистката погледна работния календар на бюрото си и се намръщи.

— Имате ли уговорена среща?

Бош долови лек акцент. Източноевропейски. Извади отново значката си и ѝ я показва.

— Това е уговорката ми. Кажете на Макс, че е за обира.

Все така намръщена, рецепционистката вдигна телефона и каза нещо на някакъв език, вероятно украински. След като получи инструкции, затвори и се обърна към охранителя.

— Заведи ги до кабинета на господин Бойко.

Охранителят се обърна и погледна към обектива на камерата над вратата. Кимна, чу се електрическо изщракване и вратата се отвори. Той я задържа за Сото и Бош, които влязоха в малко междинно помещение, за да изчакат първата врата да се затвори и да се отвори следващата. След това охранителят ги поведе по коридор покрай няколко затворени врати, докато не стигнаха кабинета в дъното. В него имаше две поставени едно до друго бюра, гледащи към стена от екрани, показващи различни бюра за осребряване на чекове, както и части от самата централа. Бош забеляза, че на един от екраните върви Си Ен Ен. Над мониторите беше окачен плакат в червено и бяло с надпис *ДОЛУ РЪЦЕТЕ ОТ УКРАЙНА!* и фотоколаж на улични боеве между руски войници и маскирани украински въстаници. На една от снимките мъж стреляше с прашка срещу тежковъоръжени противници.

Едното бюро беше празно, а зад другото седеше мъж на около петдесет, с оредяваща черна коса, зализана назад. Той кимна на охранителя, че вече няма нужда от него.

— Максим Бойко? — попита Бош.

— Да, аз съм — отвърна мъжът. — За Ван Найс ли сте дошли, или за Уитиър?

Въпреки десетилетията живот в Лос Анджелис Бойко още говореше със силен акцент. Бош предположи, че Ван Найс и Уитиър са местата на последните обири на клонове на ЕЗБанк. По обратния път от пустинята Сото беше споделила част от откритото за Бойко: фирмата. ЕЗБанк разполагаше с трийсет и осем клона в три окръга, като над две трети от тях се намираха в гигантския Лос Анджелис.

— Нито за едното, нито за другото — каза Бош. — Искаме да поговорим за Уестлейк. Деветдесет и трета. Помните ли го?

— Мътните да ме вземат! — възкликна Бойко. — Да, помня го. Бях там. Да не сте намерили копелетата, които ме обреха?

Бош не отговори. Показно огледа малкото помещение, сякаш търсеше къде да седне. Нямаше други столове, освен двата зад бюрата, а Бойко беше седнал на единия.

— Има ли място, където можем да седнем и да поговорим? — попита Бош.

— Да — отвърна Бойко. — Разбира се. Елате.

Поведе ги обратно по коридора. Минаха през врата, водеща към складово помещение, където Бош видя три бели микробуса, рекламиращи денонощни водопроводни услуги.

— Маскираме касиерските коли — обясни Бойко. — Така че никой да не разбере, че карат пари, нали разбирате. Водопроводчикът пък ни плаща за безплатната реклама.

Бош кимна. Идеята му се стори добра. Така и не разбираше защо бронираните машини така бият на очи и на практика тръбят наляво и надясно, че са пълни с пари. Пропусна да отбележи, че щом водопроводчикът си плаща, рекламата трудно може да се нарече безплатна.

Минаха през помещението и Бойко отвори вратата на друг кабинет с маса и четири стола.

— Заповядайте, седнете. Кафе?

Бош и Сото отказаха. Седнаха и Бош се представи официално, представи и Сото. Беше решил да се придържа в общи линии към същата тактика, която бе приложил срещу Бъроуз — да използва Ана Асеведо като средство за изчопляне на информация за пожара в Бони Брай. Досието на Бойко обаче беше чисто и поради това Бош бе по-ограничен. Този път се налагаше да използва повече финес. Гъс Брейли му беше казал, че по време на обира Бойко бил по-загрижен, че ще се разбере за връзката му с негова подчинена, отколкото за самия обир. Това беше нещо. Не точно чук, но все пак.

— Занимаваме се с обира от деветдесет и трета и се надяваме, че можете да ни помогнете — започна той.

— Разбира се — отвърна Бойко. — Изгубихме много пари. Но оттогава минаха повече от двайсет години. Защо идвате сега?

— Защото обирът изникна при разследването на друг случай. Нещо от наши дни, за което не мога да говоря.

— Разбирам. Но ще получа ли парите?

Бош не си спомняше по този случай да е обявявана награда.

— Какви пари?

— Отмъкнатите при обира — каза Бойко.

— О. Ами, както сам казахте, минали са повече от двайсет години. Не бих се надявал, че ще има пари. Но човек никога не може да е сигурен.

— Ясно.

— Пък и без това сте възстановили загубите от застраховките, нали?

— Ни най-малко. Пихме по една студена вода. Но пък научихме нещо за застраховките. Никога не дръж повече пари, отколкото е отбелязано в полицата. Оттогава не сме имали този проблем.

— Радвам се да го чуя. Пък и вече сте доста напреднали. Тогава сте имали само две бюро, а сега са навсякъде.

— Да, компанията ми преуспява.

— Поздравления. Обзалагам се, че съпругата и децата ви много се гордеят с вас.

— Съпругата да. Но нямаме деца. Все работа, работа, работа.

— Ясно. Е, не искаме да ви отнемеме много от времето. Причината да сме тук е, че издирваме един човек и ни казва, че може би ще сте в състояние да ни помогнете.

— Стига да мога. За кого става дума?

— За Ана Асеведо.

Бойко се намръщи и направи много несполучлив опит да покаже, че името не му говори нищо.

— Коя е тя? — попита той.

— Знаете коя е — каза Бош. — Работила е в бюрото с вас. Била е там в деня на обира. Вие сте отворили сейфа, когато нападателите са опрели оръжие в главата ѝ.

Бойко кимна енергично.

— О, Ана, разбира се. Да. Просто бях забравил, толкова време мина. Тя вече не работи тук. Още оттогава.

— Да, чухме, че е напуснала.

— Да, напусна. Заради стреса. Мислеше си, че обирджиите ще дойдат пак.

— Казаха ни също, че е била ваша приятелка, така че се надявахме...

— Не, не, не. Не ми е приятелка.

Бойко вдигна ръце, сякаш искаше да се предпази от атака.

— Е, може би сега не е — каза Бош. — Но навремето е била. Посещавали сте я в Бони Брай, където е живеела.

Бойко се облегна назад и се загледа в тавана, сякаш е получил амнезия.

— Не, приятелят ѝ беше охранителят, който ни пазеше — каза той. — Ходеха, да.

Бош се наведе напред, сякаш искаше да поговорят доверително, като мъж с мъж. И сниши глас.

— Виж, Максим, има го в досието. За теб и Ана. Затова си отворил сейфа.

— Не, моля ви — отвърна Бойко. — Махнете това от досието. Не е вярно. Аз съм женен мъж. Обичам съпругата си.

И посочи към вратата, сякаш жена му стоеше от другата страна. Жестът накара Бош да се зачуди дали жената, която ги бе приела и бе говорила на друг език по телефона, не е тъкмо съпругата му.

— Виж, Макс — каза Бош. — Не сме дошли да те злепоставяме или да създаваме проблеми. Така че се успокой. Но разполагаме с досието и в него има свидетели, които казват, че редовно си посещавал Ана в Бони Брай и дори си го признал на детектив Брейли.

— Да — прошепна Бойко. — Тогава да, но не и сега.

— Добре — отстъпи Бош. — Не е толкова сложно, нали? Било е отдавна, така че какво толкова? Случва се. Каза, че знаеш за другия, нали? За охранителя.

Бойко поклати глава. Вече осъзнаваше, че признаването на връзката му с Ана Асеведо отваря врата на очертаваща се лавина от въпроси.

— Отначало не знаех, но после научих — каза той. — И затова престанах.

— Престанал си да посещаваш Ана в Бони Брай ли? — попита Бош.

— Да, точно така.

— Защо не ѝ каза да престане да се среща с охранителя? Така де, ти си бил шефът, нали? Защо ти е било ти да отстъпваш?

— Бях женен, нали разбирате. Много исках да престана. Тя... Ана... започна цялата работа и това бе голяма грешка от моя страна.

— Имаш предвид, че тя е направила първата стъпка, така ли?

— Да, точно така.

Бош кимна, сякаш напълно разбира как Макс се е възползвал от положението.

— Добре, колко често я посещаваше в апартамента й?

— Не много често.

— Къде е Ана Асеведо сега, Максим?

Бойко вдигна ръка почти умоляващо.

— Не знам. Честно. Не знам нищо за нея, откакто напусна.

— Не си я виждал оттогава ли? Имаме свидетел, който...

— Не! Това е лъжа! Какъв свидетел? Охранителят ли ви каза това? Бъроуз?

Бош си помисли, че е любопитно, че Бойко още си спомня, макар и не съвсем точно, името на охранител, с когото е работил преди двайсет и една години.

— Не мога да кажа кой е свидетелят. Но ти твърдиш, че не си я виждал оттогава, нали?

— Точно така — отвърна Бойко.

— А да си разговарял с нея по телефона? Да си имал някакъв контакт с нея оттогава?

— Само за данъците.

— В какъв смисъл за данъците?

— Тя искаше да си пусне данъчна декларация, имаше нов адрес и ме помоли да й препратя документите.

— Имаш предвид формуляри като W-2 или 1099 ли?

— Да, точно така.

— Значи след обира се е преместила и е оставила нов пощенски адрес?

— Точно така стана, да.

Бош се опита да запази спокоен тон, но не му беше лесно. Отговорът на Бойко съживи надеждата му, че ще открият Ана Асеведо.

— Имате досиета на служителите, нали?

— Разбира се — отвърна Бойко.

— Досието на Ана Асеведо още ли е тук? Досие с новия й адрес?

— Но това беше преди двайсет години!

— Знам, но тя е била ваш служител и може да е останало досие.

— Да. Може би.

— Къде? Папките в тази сграда ли са?

— Да. Мога да проверя, ако...

— Да, искам. Искам да проверите още сега. Ще изчакаме.

Бойко стана и излезе. Бош си погледна часовника. Беше почти пет. Имаше чувството, че последните пет минути ще го отведат до нещо, което може да спаси целия ден.

— Какво мислиш? — попита той Сото.

Тя сви устни за момент и обмисли отговора си.

— Може би същото, което си мислиш и ти. И двамата казаха, че Ана е направила първата стъпка. Изглежда ми малко необичайно. Все едно е била нимфоманка или е имала някакъв план.

Бош я посочи с пръст. Точно същото си мислеше и той.

— Добави изчезването ѝ и какво получаваш? — попита той. — И нямам предвид, че просто е напуснала града. А че е изчезнала.

— Получаваш някой, който застава начело на списъка — каза Сото.

Бош кимна към вратата и каза:

— Когато се върне, трябва да го питаме за онзи ден. За заподозрените и това, че са ги идентифицирали като бели. Ако се потвърди, трябва да се заровим в живота ѝ и да намерим връзка. Връзката, която търсиш толкова старателно.

Преди Сото да успее да отговори, вратата се отвори и Бойко влезе. Държеше някакъв лист.

— Имам адрес за вас — гордо заяви той.

Сложи листа на масата между Бош и Сото и се върна на мястото си. Бош се наведе да погледне. Беше фотокопие на данъчен формуляр W-2 от 1993 г. с доходи и приспадания. Формулярът беше на името на Ана Мария Асеведо с адрес в Калексико, Калифорния.

— Калексико ли? — попита Сото. — Какво има в Калексико?

— Преместила се е там — обади се Бойко, посочвайки очевидното.

Сото бръкна в чантата си на пода и извади таблета си. Бош погледна Бойко и попита:

— Помниш ли да е споменавала Калексико?

— Не, не помня — отвърна Бойко.

- Ами семейство? Може би е имала близки там?
— Не, родена е тук. Тя ми го каза. Имала роднини в Мексико.
— Помниш ли къде в Мексико?
— Не, не помня.
— Хари — прекъсна ги Сото. — Виж.

Подаде му таблета и той погледна екрана. Сото беше въвела адреса в Гугъл Стрийт Вю. Бош гледаше снимка на мястото, на което данъчните бяха изпратили формуляра в началото на 1994 г. — голяма сграда в испански мисионерски стил, подобна на училище. Повнимателното вглеждане в табелата до застланата с плочки пътека обаче говореше друго.

Сестри на Светото обещание

Основен през 1909 г.

Епархия Сан Диего

Фактите се наредиха. Обирът на ЕЗБанк и пожарът в Бони Брай се бяха случили през октомври 1993 г. След половин година, когато бе попълнила данъчната си декларация, Ана Асеведо вече бе живеела в манастир в град на калифорнийско-мексиканската граница.

Ставаше очевидно защо е отишла там. Изкупление, избавление и убежище — първите неща, които му идваха наум.

Вече бяха набрали твърде много инерция, за да спират. Същата вечер изминаха триста и двайсет километра, след като напълниха резервоара и си взеха храна за из път. Пътят им минаваше покрай Борега Спрингс и продължи покрай Салтън Сий. Районът бе пустинен, с очертанията на Чоколет Маунтън далеч на изток.

— Бил ли си някога по тези места? — попита Сото.

— Преди много време — отвърна Бош.

— По работа върху случай ли?

Бош точно си мислеше за посещението си тук, когато тя зададе въпроса си.

— Нещо такова — отвърна той. — Търсех партньора си.

— Партньорът ти? Какво се е случило?

— Дълга история. Сигурно достатъчна за цяла книга. Той излезе от резервата и... ами, така и не се върна.

— Искаш да кажеш, че е изчезнал ли?

— Не. Убиха го.

Бош я погледна.

— Знаела си за мен, преди да ни зачислят един към друг, нали?

— Не — отвърна тя. — Просто ми казаха, че ще работя с теб.

— Е, да знаеш, че изгубих двама партньори. Единият беше прострелян, но оцеля. После имах друг, който се самоуби, но това стана много след като бяхме престанали да сме партньори.

В продължение на няколко километра в колата цареше мълчание. Накрая Сото предпочете да забие поглед в таблета, отколкото да се наслаждава на розовите оттенъци на пустинята.

— Странно място е тук — рече Бош след известно време. — Тези градчета от двете страни на границата. Калексико от нашата страна, Мексикали от тяхната. Трудно е да разбереш какво става. Помня, когато дойдох за пръв път — беше преди случая с партньора ми. Обадох се в управлението, както е по правилата, но не получих никаква помощ от местните. А после пресяхох границата и попаднах

на един тип... следовател... който сякаш беше единственият, който не беше корумпиран и искаше да направи нещо... нещо от двете страни на границата.

Сото мълчеше и Бош реши, че сигурно още пресмята всички негови партньори, които не са между живите.

— Както и да е, странно място — каза той. — Да се пазиш.

— Разбрано — каза тя след малко. — Ще се обадим ли на местните?

Бош поклати глава.

— Не виждам защо е нужно.

— Нищо против — рече тя.

— Какво откри с това чудо?

— Не много. Тук не хващам никакъв сигнал, нито безжичен интернет, нито клетъчен. Но когато още бяхме близо до града, започнах да търся информация за Сестрите на Светото обещание и свалих някои неща. Имат манастири в Калифорния, Аризона и Тексас. Пет на границата и още два в Мексико. В Оаксака и Гуереро.

— И какво? Катехизис и тъй нататък? Кръщаване?

— Има ги всички тези неща, но в малко по-строг вариант. Дават обети. Всички. Бедност, целомъдрие, послушание и всичко останало. Светото обещание е вечен живот на небето в замяна на цялото страдание и жертви на земята. Ходят на мисии, носят Словото Божие в някои доста гадни места. Имам предвид картелните райони, маковите плантации в района Монтана в Гуереро. Някои от тях не се връщат, Хари. Всеки манастир има мемориална стена, на която са изписани онези, които са изгубили. Като нашите мемориали в участъците.

— Би трябвало да оставят поне монахините на мира.

— Явно не. Там долу никой не е в безопасност.

Бош се замисли. Собственият му спомен, свързан с монахиня, бе за онази, която му каза, че майка му е мъртва. Тогава беше на единайсет и тя бе доброволна майка в окръжния дом за деца, където го бяха въдворили, след като щатът го взе от майка му под своя опека. Престоят му трябваше да е временен, но през онзи ден животът му се промени коренно. През всички години след това винаги свързваше монахините със смъртта.

— Какво ще кажем на Ана? — попита Сото. — Искам да кажа, ако още е там след толкова време.

— Няма значение, че е монахиня или дори игуменка — каза Бош. — Тя е заподозряна и трябва да се отнасяме с нея като със заподозряна. Не забравяй, че има двама души, които са пряко отговорни за пускането на запалителната бомба в шахтата. Ако ще единият от тях да е самият папа, пак ще го спипаме. Ана Асеведо е нашата връзка към онези двамата. Може и да не е знаела какво ще направят. Лично аз предполагам, че е точно така. Може би затова е отишла в манастир.

— Разбирам.

Продължиха да пътуват в мълчание и Бош все си мислеше за монахинята и закрития басейн, който имаха в Макларън Хол. След като научи новината, той се откъсна от монахинята и се гмурна до дъното на басейна. Крецна с пълна сила, но на повърхността не излезе нито звук.

Пристигнаха в Калексико малко след девет. Сото беше вкарала адреса в джипиеса на телефона си и упътваше Бош към западната част на града. Манастирът се намираше на Носотрос Стрийт в предимно жилищен район. Бош паркира до тротоара отпред и каза:

— Вземи снимката на Ана. За всеки случай.

— У мен е — отвърна Сото.

Нощният мрак се пронизваше от пронизителната песен на цикада, скрита някъде в дърветата покрай предната морава на манастира.

— Мразя ги тези насекоми — каза Сото.

— Защо? — попита Бош.

— Не знам. В Библията и във филмите винаги означават лоши новини.

— Имаш предвид щурците. Това е цикада.

— Все тая. Пак означава лоши новини. Ще видиш.

Портата на манастира не беше заключена. Влязоха и спряха пред вратата. Ако се съдеше по прозорчето до нея, вътре цареше пълен мрак. До вратата имаше светец звънец и Бош го натисна.

— Ами ако е дала обет за мълчание и не може да отговори на въпросите ни? — попита, докато чакаха.

— В онова, което прочетох, никъде не се споменава обет за мълчание — отвърна Сото.

— Майтапя се. Някой идва.

Различи през стъклото сянка, която приближаваше. Вратата се откряна и видяха лицето на изненадващо млада жена в монашески одежди. Беше красива, с тъмни очи.

— Сестро, съжаляваме, че ви безпокоим в такъв късен час — започна Бош. — Ние сме от Лос Анджелис. От полицията.

И ѝ показа значката си. Сото направи същото.

— Търсим една жена, която може би е дошла в манастира ви — продължи Бош. — Трябва да поговорим с нея.

Жената като че ли се обърка.

— Искате да кажете сега ли? Никой не е идвал...

— Всъщност е дошла преди двацет години — каза Бош.

Монахинята го изгледа втрещено. Бош предположи, че е била около тригодишна, когато Ана Асеведо е дошла в манастира — ако изобщо бе дошла тук.

— Не разбирам — каза монахинята.

Бош се опита да ѝ се усмихне успокояващо и каза:

— Малко е сложно. Трябва да поговорим с една жена за нещо, случило се в Лос Анджелис преди много време. Работим по стар случай. Ние сме детективи и последният ѝ известен адрес, с който разполагаме, е този манастир. Препратила е пощата си тук през деветдесет и четвърта. Казва се Ана Мария Асеведо. Говори ли ви нещо това име? Тя тук ли е?

От реакцията на монахинята ясно личеше, че името не ѝ говори абсолютно нищо.

— Знам, че е било много преди вие да дойдете тук, но може би има някой, който...

— Това е Ана — каза Сото и показа снимката от последната шофьорска книжка на Ана Асеведо.

Монахинята се наведе напред да я разгледа на слабата светлина на крушката над вратата и каза:

— Прилича на сестра Еси. Но тя не е тук.

Бош и Сото се спогледаха. Ана Асеведо бе приела името на обичаната жена, която бе умряла в опит да спаси децата от пожара в Бони Брай.

— Сигурна ли сте? — попита Бош.

— Ами, не съвсем, но прилича на нея — каза монахинята.

— Това ли е името ѝ? — попита Сото. — Сестра Еси?

— Не, името ѝ е Естир — каза монахинята. — Сестра Естир Гонзалес, но я наричаме Еси.

— А вие как се казвате? — попита Бош.

— Аз съм сестра Тереза.

Бош я помоли да погледне отново снимката и да потвърди разпознаването. Тя го направи и кимна.

— Разбира се, сега е по-стара — каза сестра Тереза. — Сестра Джералдин е от най-дълго време в манастира. Тя със сигурност ще знае.

— Можем ли да говорим със сестра Джералдин? Може да се окаже много важно.

— Бихте ли изчакали тук? Ще видя дали още е будна.

— Разбира се. Но преди да отидете, можете ли да ми кажете къде е отишла сестра Естир? Казахте, че не е тук.

— Нека видя дали сестра Джералдин е будна. Не би трябвало аз да говоря от името на манастира. Мога ли да взема снимката?

Сото ѝ даде снимката и сестра Тереза затвори вратата. Бош и Сото отново се спогледаха. Нещата се нареждаха.

— Приела е името на Еси — каза Сото. — Ако това не е гузна съвест, не знам какво може да е.

Бош само кимна и се опита да потисне възбудата си. Сестра Естир не беше в манастира. Дори да беше Ана Мария Асеведо, тепърва трябваше да я открият и да се надяват, че ще успее да ги отведе до мъжете, предизвикали пожара.

След пет-шест минути вратата се отвори отново, този път широко. Младата монахиня върна снимката на Сото и каза, че сестра Джералдин ги чака.

Влязоха и тръгнаха по коридор. От едната страна имаше мемориал на изгубените монахини. На него имаше девет имена и снимки. Всички монахини на тях изглеждаха някак еднакви.

В оскъдно обзаведена всекидневна със стар телевизор в ъгъла ги чакаше друга монахиня. Беше прехвърлила шейсетте и носеше очила без рамки. Имаше остри очи, вероятно виждали неща, съперничещи дори на онова, което бе виждал Бош в работата си.

— Моля, седнете — каза тя. — Аз съм сестра Джералдин Търнър, но обикновено ме наричат сестра Джи. Мисля, че жената от

снимката, която сте дали на сестра Тереза, е нашата сестра Естир. Тя добре ли е? За какво става дума?

Бош седна на тапицираната пейка от другата страна на ниската маса. Сото се настани до него.

— Сестро Джи, нямаме новини за сестра Естир — каза Бош. — Търсим я, защото се нуждаем от помощ за един случай, по който работим.

Сестра Джи постави ръце на гърдите си, сякаш за да успокои сърцето си.

— Слава богу. Помислих си, че се е случило най-лошото.

— Къде всъщност е сестра Естир? — попита Бош.

— На мисия в Естадо де Гуереро, Мексико. Замина за село Аютла, а чухме, че там има сблъсъци между местната милиция и наркобосовете. Нямаме вести от нея вече повече от седмица.

— Защо е отишла там?

— Всички ходим на мисии, детектив. Даряваме книги и медикаменти и носим Словото Божие на децата. Това е призванието ни.

— Кога трябваше да се обади или да се върне сестра Естир? Закъснява ли?

— Не, не закъснява. Всъщност би трябвало да се върне след две седмици. Но всички ние се свързваме всяка седмица с базата, ако можем. Тук е базата, детектив. Минаха десет дни, откакто за последно получихме вест от нея.

Бош кимна. Сестра Джи се прекръсти и каза тихо бърза молитва за сестра Естир.

— Бяхте ли тук, когато сестра Естир е дошла в манастира преди двацет години? — попита Сото.

— Да — отвърна сестра Джи. — Мисля, че съм единствената, която беше тук по онова време. Много от нас отидоха при Господ.

— Помните ли обстоятелствата около идването ѝ? — попита Сото.

— Беше преди много време — отвърна монахинята. — Помня, че беше от Лос Анджелис. Помня го, защото сякаш при нас дойде ангел от Града на ангелите.

— В какъв смисъл? — попита Бош.

— Ами, точно тогава положението беше много тежко — каза сестра Джи. — Имахме ипотечен кредит и не можехме да го обслужваме. Бяхме изправени пред заплахата да изгубим това чудесно място, нашата основна база. И тогава тя пристигна. Плати цялата ипотека. И каза, че иска да стане една от нас. Взехме я под крилото си и тя даде обетите си.

Бош кимна.

— Желаете ли да видите работата на сестра Естир? — попита сестра Джи.

— Какво искате да кажете? — попита Бош.

Монахинята посочи стария телевизор и каза:

— Правим видеозаписи на мисиите си. Помагат за набирането на средства. Мисля, че имаме диск от последната мисия на сестра Естир. В едно училище в Чиापас. Чували ли сте за cinturones de miseria?

Бош погледна към Сото за превод.

— Гето — обясни тя. — Бедняшки квартал.

— Чиापас е най-бедният район в цяло Мексико — каза сестра Джи.

Взе дистанционното от масата и включи телевизора и плейъра. На екрана се появи сцена в училище: две монахини в бели одежди раздаваха храна на деца в гола класна стая. Децата бяха с мръсни дрехи и много бяха с подути кореми. На Бош не му се наложи да пита коя от двете жени е сестра Естир. Позна я от снимките на Ана Асеведо.

Сестра Джи превъртя записа и спря на сцена, на която сестрите провеждаха урок. Сестра Естир четеше библия с кожени корици и златна украса. Децата, на възраст от шест до дванайсет-тринайсет години, слушаха захласнато.

Сестра Джи отново превъртя записа и спря на момент, в който двете монахини напускаха селото, което нямаше павирани пътища и електрически стълбове. Канеха се да се качат на пъстроцветен, но стар автобус. На табелата над предното стъкло пишеше закъде е — Кристобал де лас Казас. Бош никога не бе чувал за такова място.

Едно момченце на седем-осем години не искаше сестра Естир да си тръгва. Беше се вкопчило в нея и плачеше. Тя нежно го галеше по тила и се опитваше да го утеши.

Сестра Джи изключи телевизора и каза:

— Това е сестра Естир.

— Благодаря, че ни показахте — отвърна Бош.

Запита се дали сестра Джи не е доловила защо всъщност са дошли да търсят сестра Естир и не им показва видеото, за да спечели симпатиите им към нея. Сото се канеше да каже или да попита нещо, но Бош сложи ръка върху нейната, за да я спре. Разполагаха с онова, което им трябваше засега. Тревожеше се, че прекалено многото въпроси ще породят подозрения (ако вече не бяха) и че сестра Естир може да научи за интереса им към нея. Не искаше да я подплаши, преди да има възможност лично да говори с нея.

— Е, сестро — рече той, — ако нямате нищо против, ще се обадим отново по-късно, след като сестра Естир се прибере жива и здрава. Тогава ще се върнем, за да поговорим с нея. Извинете за натрапването и благодарим, че ни отделихте от времето си.

Понечи да стане.

— Можете ли да ми кажете защо е всичко това? — попита сестра Джи.

— Разбира се — любезно отвърна Бош. — Не знам дали сестра Тереза го е споменала, но ние сме от отдел Неприклучени следствия и се опитваме да решим стари случаи и престъпления. Сестра Естир, когато е била Ана Асеведо, е станала свидетел на престъпление, по което работим. Бихме искали да говорим с нея и да видим дали си спомня нещо, което може да е пропуснала да спомене пред полицията навремето. Ще останете изненадана колко много неща се запечатват в паметта и се появяват едва след години.

Сестрата го погледна с подозрение.

— Сигурна съм, че ще се изненадам. Ако оставите визитка, ще кажа на сестра Естир да ви се обади веднага щом се върне, ако е рекъл Господ.

— Не е нужно да ви създаваме грижи, сестро — отвърна Бош. — Сигурен съм, че ще поддържаме връзка.

Бош се прибра в два след полунощ. Къщата беше тъмна и всичко бе тихо. Вратата на спалнята на Мади бе затворена. Дъщеря му отдавна спеше. Беше разговарял с нея, докато се връщаха от Калексико.

Бош беше възбуден въпреки дългия ден, по-голямата част от който бе прекарал в колата. Излезе на задната тераса, опря ръце на

парапета, загледа се към града и се замисли за големите крачки, които бяха направили по случая Бони Брай. На сутринта щеше да запознае капитан Краудър с резултатите и после трябваше да решат дали да идат в Мексико и да се опитат да открият Ана Асеведо, известна като сестра Естир Гонзалес, в контролираните от наркокартелите планини на Гуереро, или да изчакат завръщането ѝ в Америка. И двата избора имаха своите рискове и Бош смяташе да остави капитана да решава.

Отбеляза си на сутринта да се опита да разбере дали Ана Асеведо е сменила законно името си на Естир Гонзалес и ако да, защо Сото не го е открила в издирването си. Предположи, че е заминала за Мексико с редовен паспорт. Смяната на името трябваше да е отбелязана някъде.

Мислите му за усилията на Сото сякаш я призоваха. Телефонът на Бош избръмча и той го извади от джоба си. Името ѝ беше изписано на екрана.

— Люси?

— Хари, спиш ли вече?

— Още не. Къде си?

Бош я беше оставил при колата ѝ в подземния гараж на Дирекцията на полицията.

— В отдела. Бях оставила ключовете си горе.

Бош не беше сигурен, че му казва истината.

— И?

— И просто проверявах някои неща, преди да се прибера. Отворих статията за случая Мерсед в „La Opinión“, за да видя как се е получила, нали разбираш?

— И?

— Всичко със статията е наред. Добро описание и без сгрешени цитати. Съобщава се, че сме открили оръжието на убийството. После прегледах коментарите. Знаеш ли какво си мисля?

— Честно казано, не. Не чета вестници нито онлайн, нито на хартия. Слушам те.

— Онлайн читателите могат да оставят коментари за всяка статия на сайта. Под тази също има няколко и сред тях един, за който съм сигурна, че е от нашия анонимен информатор. Жената. Няма намерение да се откаже и си мисля, че трябва да говорим с нея.

— Какво е написала?

— На испански е, но в най-общи линии се твърди, че полицията лъже. Че знаем кой е извършителят, защото ни е било казано, но потуляваме всичко, за да защитим кмета и човека, който в действителност командва зад кулисите.

Бош се замисли.

— Още смятаме, че става въпрос за Зеяс, нали?

— Да.

— Кой би могъл да командва зад кулисите? Брусард?

— Предполагам.

— И тя не е оставила името си, нали?

— Не. Можеш да напишеш каквото си поискаш име или дума. Тя е написала *je sais* — знам.

— Това чудо може ли да се проследи?

— Може би със съдебно нареждане. Съмнявам се, че вестникът би ни помогнал без съгласието на съда. Смятам да продължа да й звъня, докато не ми отговори. После ще си уговорим среща.

— Не, по-добре да не й звъним. Ще я уплашим и ще изхвърли телефона. Сто на сто има причина да иска да остане анонимна.

— Тогава какво?

— Ще я засечем.

— Добре.

— Прибирай се, Люси. И си лягай. Утре ще уредим нещата. Познавам един съдия, който ще подпише заповедта.

— Добре, Хари.

— И bravo на теб. Добра работа. Вече започва да ми става трудно да не изоставам.

— Благодаря, Хари.

Бош затвори. Не беше сигурен, че го бе казал като комплимент.

В четвъртък сутринта Бош най-сетне успя да изпревари Сото на работното място — пристигна още преди зазоряване с кафе от денонощния „Старбъкс“. Намери списъка с обажданията на бюрото ѝ и незабавно се зае да състави искане за разрешително за издирване, с което да открият мобилния телефон на анонимната жена, която многократно заявяваше, че около прострелването на Орландо Мерсед има потуляване.

Появата на клетъчните телефони беше довела до огромни промени в работата на правоприлагащите органи през последните две десетилетия. Законът за комуникационно сътрудничество с органите от 1994 г. се осъвременяваше и разширяваше почти ежегодно, за да отговаря на бързо променящия се електронен ландшафт и многото начини, по който го използваха престъпниците. Производителите и доставчиците на услуги бяха длъжни да включват проследяващи функции във всичките си системи и продукти. Именно тук беше ролята на засичането. Нерегистрираният телефон едnodневка можеше да изглежда идеално средство за анонимни комуникации, били те законни или не, но устройството можеше да се проследи и локализира чрез постоянната му връзка с клетките на доставчиците. При наличието на съдебно разрешение техническият отдел на ЛАПУ можеше да изпрати електронен импулс до телефона (така наречения „пинг“) и да определи местоположението му с точност петдесет метра. В отдела се работеше бързо. След получаването на разрешението процесът щеше да започне в рамките на два часа.

Именно затова Бош беше дошъл рано. Планът бе да сложи разрешението на бюрото на съдия Шърма Бартлет, преди да е започнала съдебните дела за деня.

Бош не беше новак в засичането на мобилни телефони. То се бе превърнало в полезно средство за откриване на заподозрени при разследването на стари убийства. Често откриването им беше по-трудно от идентифицирането им след изминалите години. Процесът

започваше с база данни на телефонни номера и доставчиците на услуги. Законът задължаваше в нея да се записват дори номерата на телефоните едnodневки. На Бош му бяха нужни по-малко от пет минути да открие доставчика на номера на анонимната жена. След това използва шаблона и започна да пише разрешителното на компютъра си.

Разпечатата крайния резултат и беше готов за действие. Първо се обади на техническия отдел да предупреди сержанта, че по-късно сутринта ще дойде с приоритетна заповед за засичане. Разследванията на убийства винаги пререждаха другите заповеди, които бяха свързани най-вече с търговията с наркотици. Телефоните едnodневки бяха любимо средство на дилърите по цял свят.

Планът беше да се отбие до „Старбъкс“ за кафе и сладкиш, които да занесе на съдията заедно със заповедта. Написа бележка на Сото и я остави на бюрото ѝ, но едва не се сблъска с нея на излизане от отдела.

— Хари, подранил си.

— Да, исках да задвижа нещата покрай засичането. Оставих ти бележка. Отивам при съдията и се надявам, че ще имаме резултат преди обедната почивка.

— Страхотно.

— Трябва да помислим какво ще кажем на капитана за Асеведо и Бони Брай. Мисля, че ще можем да говорим с него, докато техниците работят по това.

— Супер — каза тя някак уморено.

— Добре ли си, Люси?

Изглеждаше изтощена и разсеяна, сякаш дългите часове работа през последната седмица и половина най-сетне си бяха казали своето.

— Да, добре съм. Просто имам нужда от кафе.

— Отивам до „Старбъкс“, за да подкупя съдията. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не, всичко е наред. Само ще си оставя нещата и ще слеза долу.

— До машината? Сигурна ли си?

— Да, ти върви. Уреди разрешението.

— Добре, скоро се връщам.

Бош носеше лате и чисто кафе в картонен поднос, който закрепваше чашите на място и не позволяваше да се разлеят в пълния асансьор на съда. Не беше сигурен какво кафе пие съдията. Освен това беше взел и резен бананов кейк и боровинков мъфин. Нека тя да избира.

Съдия Бартлет беше в Департамент 111 — съдът се придържаше към старата традиция да нарича съдебните зали департаменти. Помещението бе празно, с изключение на секретарката, която седеше от дясната страна на съдебната маса. Беше навела глава, погълната от работа върху сутрешния график, и не забеляза приближаващия Бош.

— Мем? — каза той.

Тя едва не подскочи.

— Извинявай — побърза да каже Бош. — Не исках да те стряскам. Питам се дали не мога да отскоча за секунда при съдията. Донесох ѝ кафе или лате.

— Ъ-ъ-ъ, тя пие чай и си го приготвя сама — каза Мем.

— О!

— Но аз не бих отказала едно лате.

— Разбира се.

Бош извади чашата, сложи я на бюрото ѝ и попита:

— А какво ще предпочете, мъфин или бананов кейк?

— Тя е на диета — каза Мем.

Бош безмълвно остави торбичката на бюрото.

— Ще я питам дали може да ви приеме.

— Благодаря — каза Бош.

Служителят, натоварен с изпълняването на заповедта, се казваше Маршъл Флауърс. Работата му беше да се свърже с оператора на телефона и да започне засичането. Управлението плащаше за тази услуга и техническият отдел имаше определен бюджет. Затова засичането ставаше на интервали, обикновено два пъти за един час, докато не се определи дали телефонът се движи и се налага да бъде следен по-често.

Флауърс каза на Бош, че резултатите ще започнат да се появяват след около два часа и че той трябва да се върне в отдела си и да чака. Координатите на телефона щяха да му бъдат изпратени по имейла с

връзка към Гугъл Мапс. Бош даде на Флауърс имейла на Сото, тъй като тя се оправяше с Гугъл по-добре от него. Освен това смяташе да поеме ролята на шофьор, когато започнат да проследяват телефона.

Върна се в отдела и завари Сото на бюрото ѝ. Тя му каза, че Краудър иска да ги види веднага щом се върне. Когато влязоха в кабинета, лейтенант Самюълс ги чакаше заедно с капитана.

— Добре, слушаме ви — каза Самюълс. — През последните два дни обиколихте целия щат. С какво можете да се похвалите от тези обиколки?

Самюълс беше кучето на Краудър и явно го бяха отвързали от каиша. Фактът, че той откри срещата, ясно показваше, че Краудър е прехвърлил надзора над екипа Бош/Сото на кучето си, защото му е писнало да чака резултати.

На път към кабинета Бош и Сото си бяха разделили отговорността за доклада. Сото щеше да поеме Бони Брай, а Бош щеше да говори за Мерсед.

Капитан Краудър каза, че иска да започнат с Бони Брай — в края на краищата случаят беше по-големият от двата.

— Аз ще говоря — каза Сото. — Смятаме, че вчера идентифицирахме лице, което е било съучастник в обира на ЕЗБанк, извършен почти по време на избухването на пожара. Както знаете от предишния ни доклад, работим по хипотезата, че пожарът е бил предизвикан от обирджиите за отвличане на вниманието. Сега трябва само да я намерим.

— Това ли сте правили вчера? — попита Самюълс. — Търсили сте я чак в ада и обратно?

— Само през част от деня, лейтенант. Установихме, че тя е извън страната, и я чакаме да се върне.

Самюълс и Краудър не отговориха и Бош побърза да се намеси.

— Освен ако не искате да разрешите командировка до Акапулко, капитане. Мислим, че тя се намира някъде в щата Гуереро. В планините. Можем да отлетим до Акапулко и да наемем водач и джип.

По изражението на капитана си личеше, че не проявява интерес към командироване на екип детективи в Акапулко дори ако крайната им цел е коварният планински район на Гуереро. Само от мисълта, че ще трябва да отрази разходите в отчета, който ще бъде прегледан на десетия етаж, на челото му изби пот.

— Скоро ли трябва да се върне? — попита Самюълс.

— След две седмици — каза Сото.

— В такъв случай мисля, че можем да почакаме — каза Краудър.

— Междувременно си имате предостатъчно работа. Всъщност да се прехвърлим върху случая Мерсед. Докъде стигнахме?

Бош взе думата нататък.

— Днес започнахме работа в една посока — каза той. — Една жена се е обадила неведнъж анонимно, или поне така си мисли, и е оставила коментар към материала във вчерашния брой на „La Opinion“. Преди час получихме разрешение за засичане на телефона и се надяваме да я открием днес и да говорим с нея лице в лице.

— Какво знае тя според вас? — попита Краудър.

— Ами тя си мисли, че бившият кмет знае кой стои зад стрелбата и че нещата се потулят — каза Бош.

— За Армандо Зеяс ли става дума? — попита Краудър. — Тази жена ми се струва не наред. Само не ми казвайте, че ще тръгнете да гоните побъркани.

— Тя е категорична — каза Бош. — Твърди много неща, заради които заслужава да я открием и да разговаряме с нея. Може би е несигурна догадка, но понякога несигурните догадки се отплащат.

— Може би? — повтори Самюълс. — Нима ни казваш, че след повече от седмица работа по случая разполагате единствено с несигурна догадка? Някаква луда, която вероятно просто си измисля, за да се опита да прибере парите от наградата? Кого си мислиш, че поднасяш, Бош?

— Имаме други следи и приближаваме до заподозрения — спокойно отвърна Бош. — Но разследването изисква да идентифицираме тази жена и да разговаряме с нея. Точно това правим...

— Пилеете ресурси, това правите — прекъсна го Самюълс. — Кой е този заподозрян, за когото едва сега споменавах?

— Уилман. Човекът, притежавал оръжието на убийството — каза Бош. — Пише го в докладите.

— В доклада ти се посочва, че е мъртъв — каза Самюълс.

— Да, но въпреки това смятаме, че той е стрелецът — отвърна Бош.

— И защо е стрелял? По чия поръчка?

— Работим по въпроса — каза Бош. — Другите огнестрелни оръжия, които открихме в къщата му, се оказаха свързани с други убийства в Сан Диего и Лас Вегас. Изглежда, че въпросният тип е бил наемен убиец.

— И кой го е наел да стреля на Мариачи Плаза? — попита Краудър.

— Точно по този въпрос работим — каза Бош. — Опитваме се да изчистим някои неясноти и анонимната жена е една от тях.

Самюълс не беше умиловитен. Поклати глава с отвращение.

— Имате срок до края на смяната в петък — каза той. — Или ще ми покажете нещо, или ще дам случая на екип, който постига резултати.

— Хубаво — сви рамене Бош. — Ти решаваш.

— Точно така, аз решавам — каза Самюълс. — Свободни сте.

Бош и Сото мълчаливо се върнаха в клетката си. Бош осъзна, че е стиснал зъби толкова силно, че челюстта започва да го боли. Опитва се да се отпусне, но не успя. Искаше да се обърне, да се върне в кабинета на капитана и да изхвърли Самюълс през стъклото до вратата. Този тип не беше детектив. Никога не беше разследвал случаи. Беше администратор, който смяташе, че най-добрият начин да мотивира хората е да омаловажава усилията им и да демонстрира нулева търпимост при трудните случаи. Беше точно от онези бюрократи, които изобщо нямаше да липсват на Бош, след като напусне работа.

Бош седна, сложи ръце на бюрото и забарабани по плота с надеждата, че това някак ще разсее натрупалата се в него лоша енергия.

— Мислех, че засега не искаш да им казваш за оръжията — каза Сото зад гърба му.

— Трябваше да им дам нещо — отвърна Бош, без да се обръща към нея. — Само за да се махнем оттам.

Погледна към кабинета на капитана. Самюълс още беше вътре и говореше на Краудър, като размахваше ръце.

— Хари! — каза Сото. — Получихме първия сигнал от техническия отдел.

Бош се завъртя и избута стола си до бюрото й. Сото беше щракнала върху връзката в имейла от Маршъл Флауърс. Отвори се

страница на Гугъл Мапс и Бош видя, че адресът е на Мълхоланд Драйв между булевард Лоръл Каниън и прохода Кауенга.

— Мини на Стрийт Вю.

Сото щракна с безжичната мишка на съответната връзка и след малко на екрана се появи снимка на адреса откъм улицата. Виждаше се улица с мантинела, отвъд която се разкриваше широкоъгълен изглед към огромния град долу.

— Тук няма нищо — каза Сото.

Канеше се да завърти образа с мишката, когато Бош сложи ръка върху нейната.

— Чакай. Това е къщата на Брусард.

— Какво? Няма никаква къща. Откъде знаеш?

— Бил съм там. Минах покрай адреса. Това е къщата му. Продължаваш по алея от Мълхоланд. Къщата е по-надолу по склона и не се вижда от улицата.

— Ох, Господи! Това означава, че телефонът е в къщата. Анонимните обаждания са от... жена му! Опитвала се е да го издаде от самото начало.

Решиха, че е твърде рисковано да отидат направо. Нямаше как да знаят дали Брусард си е вкъщи, а дори да го нямаше, външните камери означаваха, че самата къща и жена му вероятно също се следят. Затова Бош и Сото поставиха къщата под наблюдение, като заеха позиция на панорамната платформа на една пряка по-нататък. Планът беше да изчакат Мария Брусард да излезе, да издебнат удобния момент, да повдигнат въпроса за анонимните обаждания и да я питат какво знае за прострелването на Мерсед.

Разделиха се — единият седеше в колата, а другият на една от пейките на платформата. Така можеха да наблюдават предната и задната част от имота на Брусард от разстояние петдесет метра. За да преборят отегчението, се сменяха на всеки половин час, като спираха, колкото да обсъдят случая или нещо друго, което им беше дошло наум.

При една от смените Бош разказа на Сото за друго наблюдение на Мълхоланд Драйв, в което беше участвал. Беше случай отпреди почти двацет години, когато работеше като детектив в участъка в Холивуд и партньор му беше Джери Едгар. Едгар си падаше по стилното облекло и обичаше шитите по поръчка костюми и обувките с пискюли. Наблюдаваха една къща и дори не бяха сигурни дали обектът, заподозрян в серия изнасилвания и убийства, е вътре. Беше студена зима, но в колата бе топло, защото прозорците бяха вдигнати. Двамата детективи бяха свалили саката си. Слънцето залезе и от къщата не се виждаха никакви светлини. Мина един час и падна пълен мрак. Прозорците на къщата си останаха тъмни. Накрая Бош не издържа и каза, че ще се спусне по склона и ще се опита да види дали отзад няма никакви признаци на живот. Едгар го увещавахе да не го прави. Предупреди го, че в тъмното лесно може да се подхлъзне и да падне, а вероятно и да се нарани, а също и да си съсипе дрехите. Бош му каза да не се безпокои, докато се пресягаше над седалката да си вземе сакото.

Както можеше да се очаква, Бош падна. Не се нарани, ако не се брояха няколко дребни драскотини и синини. Успя обаче да изкаля дрехите си и раздра шева между ръкава и рамото на сакото. Освен това видя, че къщата е празна.

Наблюдението се беше провалило и Бош и Едгар се върнаха в участъка, където на рязката флуоресцентна светлина стана ясно, че скъсаното и кално сако, което носеше Бош, е на Едгар.

Сото така се разсмя, че не чу, когато Бош обяви:

— Кола!

Трябваше да я хване за ръката и да повтори.

— Излиза една кола — каза той и я поведе обратно към форда. — Да вървим.

— Тя ли е? — попита Сото.

— Не виждам шофьора. Но колата е дамска.

— О, нима? И какво я прави дамска?

— Не знам. Просто не виждам как мъж би карал подобно нещо.

Скочиха във форда и Бош запали. Колата, излязла от имота на Брусард, се движеше към тях. Бош я изчака да мине покрай отбивката и излезе на Мълхоланд зад нея. Колата бе двуместен сребрист мерцедес. Стъклата ѝ бяха затъмнени и нямаше начин да се види кой е шофьорът, още по-малко дали е жена. Бош си даде сметка, че коментарът му вероятно е бил сексистки, но инстинктът му казваше, че зад волана седи жена. Дали заради модела на автомобила, или заради нещо друго, реши да се довери на усещането си.

— Трябва да е тя — каза той.

— Да се надяваме — отвърна Сото.

Не получиша помощ за потвърждение, когато Сото се обади в управлението и поиска справка за номера на мерцедеса. Колата беше регистрирана на „Брусард Конкрыйт Дизайн“, което означаваше, че шофьорът спокойно може да е всеки от семейството.

Бош поизостана и продължи след мерцедеса по Мълхоланд. На светофара на Лоръл Каниън колата продължи направо и Хари започна да прехвърля наум какви ли не параноични идеи, че са ги подвели. Може би са ги забелязали на платформата и някой е излязъл от къщата с мерцедеса да направи кръгче из планините, за да провали наблюдението.

Но колата най-сетне зави надясно и започна да се спуска по северния склон по булевард Колдуотър Каниън. Изглежда, се беше насочила към Шърман Оукс или Ван Найдс, но после рязко зави точно преди булевард Вентура на паркинга на супермаркет „Джелсънс“. Бош бързо скъси разстоянието и също зави. Видя мерцедеса и паркира на едно място разстояние от него.

Когато вратата на мерцедеса се отвори, от колата наистина слезе жена. Беше дребна, със сребристи панталони, достигащо до коленете разкопчано палто и светла блуза. Имаше руса коса, което изненада Бош, който очакваше да види брюнетка.

— Това тя ли е? — попита той. — Нима е блондинка? Нямахте ли тъмна коса на снимката от кметските избори?

— Да — каза Сото. — Тъмнокоса е и на снимката от шофьорската си книжка отпреди три години.

Бош отвори вратата и каза:

— Да действаме.

Последваха жената вътре и я видяха как взема количка от колонката и тръгва по първата пътека на магазина. „Джелсънс“ беше скъпа верига, привличаща клиенти, които проявяваха повече интерес към качеството, отколкото към цената. Бош не видя жената да гледа етикетите на стоките, с които пълнеше количката си. Това му вдъхна увереност, че наистина следват Мария Брусард. Въпреки това русата коса го изкарваше от релси, но не знаеше защо точно.

— Изрусила се е — прошепна Сото, когато небрежно я доближиха.

— Откъде знаеш? — шепнешком попита Бош.

Тя му показва телефона си. На екрана имаше снимка на Чарлз и Мария Брусард, която бе открила в Гугъл. Двамата се прегръщаха пред обектива. Мария беше с тъмнокафява коса.

Сото мина на следващата снимка, която показваше същата жена с руса коса, и повтори:

— Изрусила се е. Ако се съди по датите, някъде миналата година.

— Добре — каза Бош. — Да поговорим с нея.

Двамата тръгнаха към нея от двете страни на витрина с банани.

— Госпожо Брусард? — обади се Бош.

Жената вдигна поглед от бананите, които оглеждаше. На лицето ѝ имаше лека усмивка, която замръзна при вида на непознато лице и накрая изчезна напълно, когато видя вдигнатата полицейска значка.

— Да? — каза тя. — Какво има? Станало ли е нещо?

— Искаме да говорим с вас за съпруга ви и за телефонните обаждания, които правите.

— Не разбирам какво искате да кажете. Съпругът ми е добре. Само преди петнайсет минути бяхме заедно у дома.

— Става въпрос за анонимните обаждания в полицията от дома ви — каза Сото.

Мария Брусард рязко се обърна — не беше забелязала стоящата зад нея Сото.

— Това е безумно — каза тя с напрегнат от паника глас. — *Никога* не съм звъняла в полицията, анонимно или не. За какво са били тези обаждания?

Бош я изгледа за момент, като се мъчеше да я разгадае. Нещо не се връзваше.

— За прострелването на Орландо Мерсед.

Видя как нещо пламна в очите ѝ. Някакво досещане, но Бош не беше сигурен дали заради името, или заради нещо друго.

— Оставете ме на мира — каза тя.

Грабна чантата си от количката, мина между Бош и Сото и се отдалечи. Вървеше толкова бързо, колкото ѝ позволяваха високите токчета.

Сото тръгна след нея.

— Госпожо Брусард...

Бош я хвана за ръката.

— Чакай — каза той. — Нещо не е наред. Тя...

Не довърши. Извади телефона си и извика списъка с последните позвънявания. Избра номера, на който се беше свързал с техническия екип, поиска да говори с Маршъл Флауърс и тръгна към изхода на магазина.

— Да вървим — каза на Сото.

— Къде? — попита тя. — Какво правим?

Флауърс вдигна.

— Маршъл — настойчиво каза Бош. — Искам да засечеш телефона отново.

Флауърс се смути.

— Какво искаш да кажеш?

— Засечи телефона. Веднага.

— Засякохме го преди двайсет минути. Цялата сутрин не е помръдвал, детектив.

— Засечи го отново и ми звъни. Веднага.

Затвори преди Флауърс да успее да възрази. Излязоха от магазина и Бош видя Мария Брусард да върви към колата си. Говореше по телефона.

— Прецакахме се — каза Бош.

Закрачи, после се затича към форда. Сото го последва.

— Хари, какво имаш предвид? — попита над покрива на колата, след като го настигна.

— Жената, която видях, беше с тъмна коса. Качвай се.

Бош излезе на булевард Вентура и настъпи газта. Нямаше да се върне при къщата на Брусард по пътя, по който бяха дошли. Бе твърде бавно и Мълхоланд не беше най-подходящият маршрут. Пусна червените светлини на предното стъкло, но запази сирената за кръстовищата.

— Хари, каква жена? — настоятелно попита Сото. — Кажи ми какво става.

— Задръж — рязко й отвърна Бош.

Извади телефона си и отново се обади на Флауърс. Изчака няколко извънзвонявания, докато от другата страна най-сетне не вдигнаха.

— Флауърс, казвай.

— Току-що го засякохме. Няма промени, детектив. Координатите са си същите.

Бош затвори и пусна телефона на таблото. Беше ужасно ядосан на себе си. Погледна Сото, но само за момент. Караше със сто по натоварения Вентура и не биваше да откъсва очи от пътя.

— По-скоро аз прецаках нещата. Нямах никаква вина, Люси. Аз съм виновният.

— Хари, какво става, по дяволите? Какви ги говориш?

— Завчера бях на панорамната платформа на Мълхоланд. Наблюдавах къщата на Брусард.

— Защо?

— Не знам. Предполагам, че исках да го преценя що за човек е. Помислих си, че мога да го зърна или нещо такова.

— Добре. И какво стана?

— Нищо не стана. Но лампите светеха и виждах в къщата. Носех си бинокъла. Видях жена в кухнята. Вадеше съдове от съдомиялната. И косата ѝ беше кафява, а не руса. Аз... спомних си го чак в магазина.

— Но... коя е била?

— Прислужницата. Тя се е обаждала, не съпругата. И сега Брусард знае. Жена му току-що го предупреди.

Отначало Сото не отговори, а следваше реда на мисли, докато не стигна до същото заключение като Бош.

— Мамка му!

— Да — съгласи се Бош. — Дръж се и провери отдясно.

Пусна сирената, докато приближаваха червения светофар на кръстовището с Лоръл Каниън. Бош погледна наляво, а Сото надясно.

— Чисто! — извика тя.

Бош се довери напълно на партньора си. Видя, че отляво също е чисто, и прелетя през кръстовището без нито драскотина.

— Добре, айпадът у теб ли е?

— Да, в чантата — отвърна Сото. — Какво ти трябва?

— Зареди карта, която показва къщата на Брусард.

Сото извади таблета.

— Какво да търся?

— Откъм Мълхоланд мястото е същинска бетонна крепост. Но на най-долното ниво има басейн.

— Да, видях го при наблюдението.

— Някъде отдолу трябва да има достъп. Намери го. Коя улица е там долу?

— Ясно.

Тя се захвана за работа, а Бош се съсредоточи върху шофирането. Вентура беше четирилентов път. Имаше достатъчно място да маневрира и да поддържа добра скорост.

— Добре — каза Сото. — Надясно по Вайнленд. Така ще се качим нагоре.

След трийсет секунди стигнаха Вайнленд. Бош зави надясно и продължиха по стръмната двулентова улица през жилищния квартал.

Множеството завои и паркираните до тротоара коли правеха бързото шофиране опасно и Бош намали. За щастие нямаше много движещи се автомобили.

— Добре, нататък?

— Райтуд Драйв, надясно — каза Сото. — После наляво по Райтуд Лейн. Така се озоваваме точно под къщата. Входът трябва да е там.

Бош направи първия завой и почти веднага стигна до втория.

— Тук — каза Сото.

— Ясно.

Вече се движеха успоредно и под Мълхоланд. Бош се наведе да погледне през предното стъкло. Тъгълът беше лош.

— Погледни нагоре — каза Бош. — Виждаш ли къщата?

Сото свали прозореца и подаде глава навън.

— Не, не... момент, да, приближаваме. Точно тук!

В гласа ѝ се долавяше паника. Не искаше да е сгрешила с маршрута, който беше избрала. Бош приближи голям бетонен проход, вкопан в склона между две къщи. Беше затворен с желязна порта, зад която се виждаха три контейнера за боклук, подредени до дясната стена. Син за поддаващи се на рециклиране отпадъци, зелен за окосените градини и черен за боклука — характерното за Ел Ей разделяне. Зад контейнерите проходът потъваше в мрак. Портата беше заключена с верига. На бетонната стена над нея имаше камера като онези, които Бош беше видял от страната на Мълхоланд.

— Това е — каза той. — Веригата е заключена с катинар отвътре. Това е задният вход на къщата.

— Какво ще правим? — попита Сото.

— Мога да се справя с веригата с помощта на щангата — каза Бош.

— Има камера.

— Да се надяваме, че никой не я следи. Да вървим.

Бош извади щангата от багажника и пхна единия ѝ край в една брънка на веригата. Тъкмо щеше да натисне, но спря и погледна Сото. Това беше нова територия за нея.

— Определям ситуацията като неотложна — каза той. — Трябва да влезем.

Представяше ѝ законните основания за нахлуване в собствеността на заподозрян в убийство. Непосредствената заплаха за човешки живот създаваше неотложни обстоятелства, които им позволяваха да се намесят и да влязат без съдебно разрешение.

— Ясно — каза Сото. — Разбира се. Непосредствена заплаха за живота. Свидетелят ни е вътре и имаме сериозни основания да смятаме, че заподозреният знае.

Бош кимна.

— Добре, бъди готова.

— За какво?

— За всичко.

Веригата не се оказа никакво препятствие — Бош се справи с нея с лекота и влязоха. Минаха покрай контейнерите и през складовото пространство до стоманена врата в дъното. Бош натисна дръжката. Не беше заключено. Обърна се към Сото и я попита:

— Готова?

— Готова.

Бош извади пистолета от кобура и го задържа опрян до бедрото си. Сото последва примера му. Бош отвори вратата и се озоваха на терасата с басейна във форма на бъбрек, който Бош беше видял от наблюдателната платформа. Нямаше никого, но той видя чаша с питие с лед на масичка до шезлонг. До нея имаше пепелник и пакет цигари, както и евтина запалка.

От това ниво нямаше вход към къщата. Бетонни стъпала водеха към първия от трите стъпаловидни балкона, изкачващи се по склона. Бош погледна нагоре и не видя никого на балконите. Тръгнаха напред, насочили пистолетите към стълбите.

На първия балкон имаше маса с чадър, редица френски врати и друго външно стълбище до следващото ниво. Завесите зад вратите бяха дръпнати настрани и Бош видя голяма спалня, която изглеждаше празна. Тръгна покрай вратите, като проверяваше дръжките, докато не откри една отключена. Отвори я, като очакваше всеки момент да се включи аларма.

Нямаше никаква аларма. Единствено гласове от вътрешността на къщата.

Бош влезе, следван от Сото. Докато прекосяваха стаята, гласовете зазвучаха по-силно. Единият беше гневен, но не се разбираше какво казва. Дизайнът с неизмазания бетон отвън се пренасяше и вътре, голите стени на стаите създаваха разнопосочно ехо и правеха думите неразличими. Единственото, което Бош можеше да разбере, бе, че някакъв мъж вика на жена и че жената едва успява да каже нещо в своя защита.

Минаха бързо през спалнята и излязоха в коридор, водещ към друга спалня, асансьор и стълбище. Гласовете идваха отгоре, така че Бош тръгна по стълбището, следван от Сото.

Излязоха на средното ниво на къщата и отново се озоваха в коридор с три врати. Гласовете идваха от стая с отворена врата и сега думите се различаваха по-ясно.

— Какво им каза? — прогърмя мъжкият глас.

— Не съм — отвърна жената. — Не...

Чу се плясък на плът върху плът. По-скоро шамар, отколкото юмрук. Бош набра скорост и нахълта в стаята, вече с вдигнат напред пистолет.

Тъмнокоса жена държеше едната си ръка на бузата, а с другата се подпираше на едно бюро, докато се изправяше от пода. Не носеше униформа, но на кръста ѝ беше завързана престилка. Обърнат с гръб към вратата мъж се извисяваше заплашително над нея. Беше поне два пъти по-едър от жената. На широкия му гръб се кръстосваха презрамки. Това беше Брусард. Докато жената се изправяше, той вдигна дясната си ръка да я удари отново. Бош видя, че държи нещо черно.

— Моля ви! — проплака жената.

— Кажи ми! — кресна той.

— Полиция! — извика Бош. — Спрете!

Внезапно два изстрела отекнаха силно от бетонните стени, сякаш идваха от всички посоки. Куршумите улучиха Брусард точно над кръстоската на презрамките. За момент гърбът му се изви на дъга от удара, а после ръката му се отпусна безжизнено и той се свлече на пода. Бош знаеше, че гръбнакът му е раздробен и цялата инфраструктура на тялото му се е сринала за миг. Предметът, който държеше, беше паднал на пода до него. Оказа се телбод, който бе грабнал от бюрото в яростта си.

Бош погледна пистолета си. Не беше сигурен дали не е стрелял той. После се обърна към Сото, която държеше оръжието си с две ръце, с пръст на спусъка. Тя беше стреляла.

Крясъкът на притисналата се в бюрото жена отново насочи вниманието му напред. Загледана надолу към Брусард, тя вдигна ръце към лицето си и издаде звук, който започна тихо и дълбоко в гърлото ѝ и премина в пронизителен писък.

— Люси! — извика Бош. — Прибери пистолета и я изкарай оттук.

Сото мина покрай него, докато връщаше пистолета в кобура, след което заобиколи тялото на Брусард. Внимателно хвана жената за ръката и рамото и я поведе към изхода. Бош не откъсваше поглед от Брусард.

— Прибери я на сигурно място и бъди готова за жена му — каза той. — Ще дойде всеки момент.

— Разбрано — отвърна Сото.

Бош пристъпи напред и клекна. Очите на Брусард бяха отворени и се движеха.

Бош прибра оръжието си и се наведе напред.

— Брусард, чуй ме. Няма много време. Няма да прескочиш трапа. Искаш ли да направиш предсмъртно заявление? Имаш ли да ми кажеш нещо?

Брусард отвори уста, но не каза нищо. Само мигаше. Бош изчака малко, после опита отново.

— Накарал си Уилман да простреля Мерсед, нали? И после си го убил. Признай го, Брусард. Това е краят. Изчисти съвестта си и си иди с мир.

Устните на Брусард се раздвижиха и Бош чу как въздухът излиза от дробовете му. Умираще. Бош се наведе още повече и чу шепота му.

— Майната ти.

Бош се дръпна, погледна го и опита още веднъж.

— Зеяс знае, нали? Прислужницата ти му е казала. Помислила си е, че ще получи наградата. Само че Зеяс е използвал информацията, за да те изнудва. Само кимни, ако съм познал.

Лицето на Брусард се напрегна, сякаш се канеше да се усмихне. После отново зашепна. Бош се наведе и обърна ухо към устата на умирация.

— Нищо не си разбрал. Ти...

Бош зачака абсолютно неподвижно, но това беше всичко. Накрая завъртя глава да погледне Брусард и видя, че очите му са изцъклени и неподвижни. Беше мъртъв.

Бош се изправи. Огледа се. Намираше се в домашния офис на Брусард, ако можеше да се съди по снимките на стените, които го показваха в компанията на различни политици и знаменитости. Отиде

до бюрото да разгледа нещата на него. Видя айфон върху някакви документи. Извади ръкавица от джоба на самото си и си я сложи.

Телефонът не беше защитен с парола. Извика списъка на последните позвънявания и видя, че само преди петнайсет минути Брусард е получил повикване — името беше просто Мария. Както и беше предположил, жената на Брусард му се беше обадила след сблъсъка с Бош и Сото в супермаркета. Грешката им беше задействала нещата. Брусард беше натиснал прислужницата в опит да разбере какво знае тя и на кого е казала.

Бош и Сото бяха направили останалото. Грешката им да се съсредоточат върху съпругата вместо върху прислужницата ги бе лишила от шанса да арестуват Брусард и вероятно да измъкнат признания от него, разкривайки ролята на Зеяс.

Бош остави телефона на бюрото, излезе от стаята и затвори вратата. Знаеше, че трябва да докладва за стрелбата, но искаше да изчака.

— Люси?

— Тук.

Гласът ѝ дойде от една от другите стаи на средното ниво. Бош отвори вратата първо на баня, после на домашен театър с два реда меки фотьойли. Сото стоеше пред прислужницата, която бе седнала на първия ред. Дръпна се, даде знак на Бош да я последва в коридора и каза:

— Алисия, стой тук. В коридора съм.

Излезе и затвори вратата, за да могат да поговорят насаме. Погледна Бош с безпокойство.

— Той мъртъв ли е?

Бош кимна. Сото пребледня.

— Спокойно — каза ѝ той. — Беше добро попадение. Той се канеше да я удари. Ти направи онова, което трябваше, Лусия. Добре ли си?

— Какво беше онова? Какво държеше?

— Телбод.

— Телбод! Ох, Господи...

— Няма значение какво е било. Щеше да я удари и можеше да я убие. Ще се оправиш ли?

— Мисля, че да. Просто всичко стана толкова бързо... Не като миналия път.

— Е, ще се справиш. Ами прислужницата? Тя как е?

— Казва се Алисия Наваро. Призна, че тя се е обаждала. Каза, че някой се обадил на Брусард — знаем, че най-вероятно жена му — и той побеснял и ѝ се нахвърлил. Искал да разбере с кого е говорила.

— Каза ли, че се е уплашила за живота си?

— Определено.

— Добре. Попита ли я за кмета? За Зеяс?

— Тъкмо стигах дотам. Но тя каза, че никога не е разговаряла и не се е срещала с него. А със Спивак. Преди десет години разговаряла със Спивак за наградата. Каза, че била в къщата и чула Брусард и приятелят му Уилман да си говорят за стрелбата на Мариачи Плаза. Така разбрала, че е той. Объркала се, когато Зеяс обявил наградата, и се опитала да се обади на него вместо на полицията. Вместо него ѝ вдигнал Спивак. Тя каза, че той приел информацията, но не видяла никаква награда. После Спивак я заплашил. Казал ѝ, че ще се изложи на опасност, ако проговори. Че ако каже и една дума, ще депортират цялото ѝ семейство.

— Мръсна гадина — каза Бош. — Затраял си е, защото не са имали сметка полицията да разреши случая. Искали са Мерсед да си остане идеалната жертва. Осакатен от стрелба в част от града, за която на полицията не ѝ пука. Замисълът им не би минал, ако разрешим случая.

— Не е само това. Не забравяй парите. Спивак е знаел, че може да дои Брусард вечно.

— На всички избори, може би всяка година.

— Е, какво ще правим?

— Снеми показанията ѝ. Трябва да...

— Вече го направих. Записах всичко на телефона си. Откакто влязохме.

Бръкна в предния джоб на чантата си и извади телефона си.

— И стрелбата ли си записала? — попита Бош. — Да.

Бош не знаеше дали това е добре, или зле. Трябваше да си помисли. Но точно сега имаха по-належащи проблеми. Току-що бе чул горе да се затваря врата. Някой с високи токчета вървеше на нивото над тях. Очите на Сото се обърнаха нагоре към тавана.

— Върви при Алисия и остани с нея — прошепна ѝ Бош. — Аз ще поема Мария. После трябва да извикаме криминалистите.

— Добре.

— Ще се наложи да останеш с тях. Аз тръгвам при първа възможност.

— Къде ще ходиш?

Преди Бош да успее да отговори, отгоре се чу глас.

— Брус? Къде си? Алисия?

Бош обърна гръб на Сото и тръгна към стълбите. Преди да успее да ги изкачи, Мария Брусард се появи на площадката, видя го и изпищя.

— Какво правите тук? Къде е съпругът ми?

Бош забърза нагоре и вдигна успокояващо ръце. Хвана я за раменете и се опита да я дръпне от стълбите. Тя се замята, опитвайки се да се освободи.

— Не ме докосвай! Къде е Чарлз? Брус, какво става?

Бош успя да я задържи и я избута към стената, но тя отново се опита да мине покрай него и да слезе по стълбите. Той я притисна и се замисли дали да не я закопчае, но се отказа.

— Госпожо Брусард, трябва да се успокоите.

— Няма да се успокоя. Не и докато не видя съпруга си. Брус!

Отново опита да мине покрай него, но той я бе приковал здраво за стената. Пое въздух и прошепна в ухото ѝ:

— Съжалявам, госпожо Брусард, но съпругът ви е мъртъв.

За втори път през последните десет минути в къщата отекна пронизителен писък.

Бош усети как тялото на Мария Брусард се отпуска. Дръпна я от стената и я поведе към канапето в дневната. Щом я сложи да седне, извади телефона си и се обади.

Предизборният екип на Зеяс за губернаторските избори отваряше нови офиси на Оливера Стрийт до Авила Адоб, най-старата жилищна сграда в Лос Анджелис. Целеха се в метафората да започнат кампанията точно там, където е бил основан градът. Започваше поредното ново начало, не само за Лос Анджелис, но и за цяла Калифорния. В щабквартирата кипеше оживена работа, подреждаха се бюра, инсталираха се телефони. Доброволци, работещи за кандидата за губернатор, сновяха из трите помещения под ръководството на водачката на екипа, която беше затъкнала молив зад ухото си. Бош влезе в основното помещение и попита жената с молива дали Конър Спивак е някъде тук. Тя изгледа за момент Бош и двамата мъже с него, после реши да не ги пита по каква работа идват и извика:

— Конър! Имаш посетители.

— Тук съм — обади се отнякъде шефът на щаба.

Жената взе молива и посочи една от двете врати в задната част. Бош тръгна натам и влезе в по-малка стая, в която вече беше сложено бюро, зад което се беше настанил удобно Спивак. На стената зад него се мъдреше копие на плаката „Всеки е от значение“, който Бош беше взел от „Бевърли Хилс Хилтън“ по-рано през седмицата. Последният човек от групата на Бош затвори вратата.

— Детектив Бош, ама че изненада — каза Спивак.

— Нима? — отвърна Бош.

— Да, но приятна. Кого водите? Двама от най-добрите полицаи на Ел Ей ли?

Бош се обърна последователно към спътниците си и представи детективи Родригес и Рохас.

— Може би ги помните. Те са първоначалните следователи по случая Мерсед.

— О, да, мисля, че ги помня — каза Спивак. — Значи имате новини по случая, които да споделя с кмета?

Бош кимна и каза:

— Новината е, че ще трябва да си потърсите друго финансиране за кампанията.

Спивак го погледна объркано.

— Така ли? И защо?

— Защото Чарлз Брусард написа последния си чек — отвърна Бош.

Объркването се смени със скептицизъм.

— Не съм сигурен какво искате да кажете с това, но...

— Искам да кажа, че е мъртъв.

Бош зачака реакцията, но Спивак успя да запази непроницаема физиономия. Тогава Бош каза следващата новина, която гарантирано щеше да промени това.

— И освен от алтернативно финансиране кметът ще има нужда от нов началник-щаб. Арестуван сте, Спивак. За съучастничество в убийство.

Спивак избухна в смях, после рязко спря.

— Това си го биваше, детектив.

Бош не се смееше.

— Станете, моля — каза той.

— Какво? — слиса се Спивак. — Сериозно ли говорите?

— Абсолютно сериозно. Станете.

— Не може да бъде. На какви основания ме арестувате?

— На основание, че преди десет години служителка на Чарлз Брусард ви е казала, че е чула Брусард и човек на име Дейвид Уилман да обсъждат прострелването на Орландо Мерсед, извършено от Уилман по искане на Брусард.

Бош посочи мъжете, стоящи от двете му страни.

— Вместо да предадете тази информация на разследващите детективи, вие сте я премълчали и сте я използвали да изнудвате Брусард да финансира богато и непрекъснато кампаниите на Армандо Зеяс.

Спивак отново се изсмя, но този път в смеха му се долавяше нервна нотка.

— Това е пълна лудост! Безумие. Но дори да е вярно, няма никакво съучастничество. Не съм юрист, но въпреки това го знам. Ще станете за смях в съда.

— Може би — каза Бош. — Ако ставаше въпрос за случая Мерсед. Само че не става. Разполагали сте с информация, която би довела до арестуването на Брусард и Уилман. Ако това бе станало тогава, Уилман нямаше да е на свобода, за да убие трийсет и осем годишна домакиня в Сан Диего седем месеца след прострелването на Мерсед. Помогнали сте за това поръчково убийство и заради това сте арестуван за съучастничество. А сега станете. Няма да ви подканвам повече.

Бош заобиколи бюрото от едната страна, а Родригес от другата. Спивак бързо стана и вдигна ръце, сякаш искаше да отблъсне проблема. Детективите го сграбчиха и грубо извиха ръцете му зад гърба. Бош кимна на Родригес и той закопча арестувания, а Рохас извади картонче от джоба на палтото си и започна да чете на Спивак правата му.

— Разбирате ли правата, както ви ги прочетох? — попита накрая.

Спивак не отговори. Сякаш беше изпаднал в някакъв вътрешен унес, докато се мъчеше да схване ситуацията.

— Разбирате ли ги? — излая Рохас.

— Да, разбирам ги — каза Спивак. — Вижте, Бош, я стига. Можем да измислим нещо, нали?

— Не знам — отвърна Бош. — Можем ли?

— Искам да кажа, не съм аз онзи, когото искате, нали?

— Не знам. Изглеждате ми напълно подходящ. Брусард е мъртъв. Уилман е мъртъв. Оставете вие.

Спивак закричи из стаята, погледът му шареше от Бош към Родригес, после към Рохас и обратно към Бош.

— Мога да ви дам Зеяс — отчаяно каза той. — Той знаеше. Знаеше всичко и го одобри.

— Имате ли доказателства, или просто говорите? — попита Рохас.

— Имам имейли и меморандуми — бързо отвърна Спивак. — Записвах всичко, за всеки случай.

— Ами видео- или аудиозаписи? — попита Родригес.

— Не, но мога да ги осигуря. Мога да сложа микрофон. Ще отида при него и ще му кажа, че Брусард е мъртъв и сме застрашени от разобличаване. Ще го запиша. Звук, камера, каквото кажете. В момента той е в дома си в Ханкок Парк, току-що разговарях с него. Можем да

приключим преди новината да се е разпространила. Какво ще кажете? Него искате, не мен.

Бош кимна на Родригес и той пристъпи да свали белезниците на Спивак. Нещата се развиваха точно така, както се бяха надявали. Арестът беше блъф. Спивак със сигурност бе извършил морални престъпления, но повдигането на обвинение за съучастничество в убийство щеше да бъде много пресилено. Затова целта на Бош беше да си осигури съдействието му.

След като свалиха белезниците, Бош постави ръка на рамото на Спивак и леко го побутна към стола зад бюрото му. Самият той седна небрежно на самото бюро и погледна надолу към него.

— Ще ти дадем само един шанс.

— Няма да прецакам нещата — отвърна Спивак. — Обещавам.

— Направиш ли го, пак стоварваме всичко върху теб. Ясно ли е?

— Обещавам, ще ви го поднеса на тепсия.

— А сега ще излезем, сякаш сме провели приятелска среща и всичко е супер. Никой не бива да заподозре абсолютно нищо. Ще отидем на паркинга при Юниън Стейшън и ще те чакаме там. Имаш петнайсет минути да кажеш на подчинените си, че отиваш на среща с кандидата, след което идваш при нас. Ако не се появиш, дано да те чака самолет с пълни резервоари. Защото ще те погнем.

— Знам. Ще дойда, ще дойда. Обещавам.

— Добре. Ще те закараме в Окръжна прокуратура, където ни чака човек да структурира споразумението и да ти каже какво очакваме и какво ще получиш в замяна.

— Значи сте знаели? Знаели сте, че ще се споразумея?

— Нека просто кажем, че имахме план. Ако искаш голямата риба, започваш с малката. Още ли си съгласен, Спивак?

— Съгласен. Да го направим.

— Петнайсет минути. Не закъснявай.

Бош стана от бюрото и погледна над главата на Спивак. Заобиколи го, съдра плаката от стената и го захвърли на пода.

Бош изчака до петък по обед две седмици след прострелването на Брусард, преди да отиде при Люси Сото на новото ѝ място. В петък отделът бе наполовина пуст, тъй като детективите можеха да избират да работят четири дни по десет часа. Останалите бяха в обедна почивка. Сото беше оставена да работи „на бюро“ в очакване на резултатите от разследването на стрелбата и оценка за психическото ѝ състояние. Бяха я преместили до кабинета на капитана, докато не получи заповед да се върне на активна служба. Работата ѝ беше да вдига телефона. Холкомб отново работеше с партньора си.

— Е — каза той. — Какво ново?

— След вчерашния преглед доктор Инойос ми удари печат, че съм здрава — каза тя. — Още няма резултати от ПУП, но капитанът каза, че в понеделник ще мога да се върна на мястото си. Май не му харесва да седя толкова близо до кабинета му и да чувам какво ли не.

Бош кимна. Допадна му, че използва съкращението „престрелка с участието на полицаи“ вместо сегашното име на екипа — РУН, или разследване на употреба на сила. Това показваше придържане към старата школа.

— Добре — каза той. — Не би трябвало да имаш проблеми с ПУП. Просто им отнема цяла вечност да се оправят с бумажината.

— Не знам — каза Сото. — Два инцидента за по-малко от година... може да помислят, че има някакъв модел.

Бош се намръщи.

— Преди двайсет и пет години щяха да ти дадат медал и да те повишат за подобен модел.

— Времената са различни, Хари.

Той кимна и реши, че е време да започне по същество, макар че следващата част от разговора нямаше да е приятна.

— Значи... имам новини за сестра Естир.

— Какви? — попита Сото, без да крие вълнението си. — Да не се е върнала в манастира?

Бош поклати глава.

— Не. И няма да се върне. Вчера говорих със сестра Джералдин. Каза ми, че са я убили.

— Какво!? Боже мой!

— Каза, че от наркокартелите отишли в селото и я измъкнали навън, като твърдели, че е информатор на Judicial Policia. Измъчвали я и после я убили и я захвърлили край пътя, за да бъде намерена.

Сото се загледа в нищото, замислена за съдбата на Ана Асеведо, известна като сестра Естир Гонзалес.

— Не мога да повярвам — промълви най-сетне.

— И аз не съм сигурен, че вярвам — каза Бош. — Поне засега. Ето защо ще ида до Калексико. Тялото трябва да пристигне днес, за да бъде погребано в гробището зад манастира. Ще ида да се уверя с очите си. Сестра Джералдин каза, че ще ми позволи да огледам стаята и личните вещи на сестра Естир. Дойдох да попитам дали искаш да дойдеш с мен.

— Хари, насадиха ме на това бюро. Капитанът няма да ми позволи...

— Точно затова заминавам утре. В края на краищата съботата си е твой ден. Капитанът не може да ти казва какво да правиш. Ще я погребват в неделя. Така че или утре, или никога.

Сото кимаше още преди да е свършил.

— Брой ме и мен.

— Добре — каза Бош. — Искам да тръгнем рано.

— Нямам проблем с ранните часове.

Бош се усмихна.

— Знам. Да се срещнем утре в седем тук.

Погледът на Сото отново стана отнесен.

— Какво? — попита Бош.

— Мислех си — каза тя. — Как смяташ, дали сестра Джералдин й е казала, че сме ходили в манастира и сме питали за нея?

— Да — каза Бош. — Попитах я и тя потвърди, че е казала, че сме ходили и сме искали да говорим с нея. Разговаряли са няколко дни по-късно.

— В такъв случай мислиш ли, че тя...

Не довърши, но Бош знаеше какво си мисли и какво се кани да попита. Възможно ли е сестра Естир да е съобщила за някого, защото е

знаела, че вестта ще стигне до наркокартелите и ще има бързи и сигурни последици въпреки че е монахиня на мисия?

— Да — каза Бош. — Точно това си мисля.

Стигнаха в събота по обед и отидоха направо в погребалния дом в центъра на Калексико, за да видят тялото на сестра Естир и да потвърдят както смъртта, така и самоличността ѝ. Бош беше взел преносим четец на пръстови отпечатащи от Флауърс от техническия отдел, взе отпечатък от палеца и го изпрати в базата данни на щатската Дирекция за моторни превозни средства, където беше сравнен с отпечатъка на Ана Мария Асеведо, взет при изваждането на шофьорската ѝ книжка през 1992 г. — последната книжка преди изчезването ѝ.

Младата сестра Тереза ги посрещна на вратата на манастира и ги въведе вътре. Сестра Джералдин я беше предупредила да очаква детективите от Лос Анджелис и да ги пусне в стаята на сестра Естир. Тя ги поведе нагоре по стъпалата и по дълъг коридор. Обстановката приличаше на общежитие на колеж, ако не се брояха религиозните изображения и цитати от Библията по дъските за обяви между вратите.

— Ще останете ли за погребалната литургия утре? — попита сестра Тереза.

— Не, дойдохме само за един ден — отвърна Бош.

— О, жалко. Ще е много специална. Сестра Еси си отива у дома при Господ.

Бош кимна мълчаливо. Не знаеше какво да каже.

Сестра Тереза спря пред последната врата от дясната страна на коридора. Между вратата и касата бяха пхнати множество религиозни картички и тя ги махна, преди да отвори. Стаята не беше заключена.

— Тясно е — каза сестра Тереза. — Сигурна съм, че не е нужно да ви се пречкам и да заемам място.

— Ще се оправим — каза Бош. — Няма да ни отнеме много време.

Сестра Тереза погледна назад по коридора, сякаш искаше да се увери, че са сами и сестра Джералдин не гледа.

— Мога ли да ви попитам нещо? — попита тя. — Какво търсите? Какво според вас е направила сестра Еси? Не мисля, че съм срещала

по-мил човек от нея.

Бош се замисли за момент. Не смяташе, че си струва да помрачава нечий представи и чувства за друго човешко същество, особено ако е мъртво. Пък и сестра Тереза сигурно сама щеше да научи съвсем скоро, когато медиите разтръбяха историята.

— Просто се опитваме да потвърдим дали тя е една жена, изчезнала преди много време в Ел Ей — каза той.

— О, добре — рече сестра Тереза. — Помислих си, че е нещо наистина лошо и че няма да можем да отпразнуваме единението ѝ с Иисус утре. Видяхте ли какво изписваме на надгробния ѝ камък?

— Не. Какво?

— Всъщност *тя* го написа. Остави ни заръки за погребението си. Ще пише „Сестра Естир Гонзалес, намерила избавление за децата в Църквата“. Не е ли прекрасно?

Бош кимна и повтори:

— Избавление за децата в Църквата.

— Да — каза сестра Тереза. — Написала го е преди много време. Намерихме инструкциите ѝ в онази стара кутия на леглото ѝ.

И посочи през отворената врата.

— Добре... Е, благодаря ви, сестро — рече Бош. — Както казах, няма да се бавим много.

— Стаята ми е последната отляво в другия край на коридора — каза тя. — Защото съм най-новата.

Повдигна се гордо на пръсти и се отпусна.

— Добре, ще ви намерим.

Бош се обърна и влезе в стаята. Както беше очаквал, обзавеждането бе скромно. Имаше единично легло с разпятие на стената над таблото откъм главата. До него бяха поставени масичка, скрин и бюро с рафт за книги над него. Имаше и гардероб без врата, не по-голям от старите телефонни будки на Юниън Стейшън. Но той бе напълно достатъчен да побере малкото неща в него.

Бош и Сото се разделиха и започнаха да отварят шкафчетата. Повечето бяха празни или съдържаха скромното облекло и вещи, принадлежали на човек, спазвал обета си за бедност. Бош провери кутията, която им беше посочила сестра Тереза. Вътре имаше предимно хвърчащи листа с бележки — написани на ръка проповеди, молитви и стихове от Библията, много от които с подчертана дума

избавление. Послание до ефесяни, галатяни, римляни... цитатите бяха изписани върху половин страници, пощенски пликове и какви ли не листчета.

Бош избра два плика и ги прибра във вътрешния джоб на самото си.

Тъй да кажат избавените от Господа, които Той
избави от вража ръка.

Псалом 106:2

Който даде Себе Си за нас, за да ни избави от всяко
беззаконие и ни очисти, за да Му бъдем народ избран,
ревностен към добри дела.

Послание до Тита, 2:14

Порови още в кутията и извади сгънат документ, който се оказа акт за раждане на Естир Мария Гонзалес, издаден през 1972 г. в окръг Хайд, Северна Каролина. Беше отпечатан върху плътна хартия и изглеждаше напълно достоверно, макар че Бош не се съмняваше, че е фалшив. Знаеше, че най-лесният начин да създадеш нова и фалшива самоличност е с акт за раждане от малък селски район някъде далеч от щата, в който ще извършиш измамата. Актът за раждане беше единственият документ, който се изискваше за вадене на шофьорска книжка в Калифорния. Проблемът бе, че за актовете за раждане не съществуваше общ шаблон. Хиляди окръзи в страната издаваха такива документи, като всеки беше с различен дизайн. Чиновник от Дирекцията за моторни превозни средства трудно би могъл да обяви за фалшиво удостоверение от окръг Хайд, Северна Каролина, ако представеният документ изглежда достатъчно официален и легитимен.

Шофьорската книжка беше само една крачка по пътя към придобиване на пълна нова самоличност, с номер на социална осигуровка и паспорт. Документът в ръцете на Бош обясняваше много неща.

Хари седна на леглото и прибра акта за раждане в самото си припличовете. Затвори кутията и погледна към Сото, която проверяваше гардероба.

— Това тормози ли те? — попита я.

Тя се обърна и го погледна.

— Кое да ме тормози?

— Не знам — рече той. — Предполагам, че сама си е избрала изкуплението. Дошла е тук, ходила е на мисии, грижела се е за деца и тъй нататък. Обет за бедност, плащане на ипотеката. Но не се е предала и не е казала, че тя е виновната. Не е искала да казва на всички онези родители как се е стигнало до смъртта на децата им.

Посочи кутията.

— Говори за избавление. Но е избрала всичко това. Нищо не е било отнето от нея. Нали разбираш какво искам да кажа?

Сото кимна.

— Разбирам — каза тя. — Ще ми е нужно време да го осъзная наистина. После ще ти кажа как се чувствам. Става ли?

— Да — отвърна той. — Става.

Сото продължи работата си в гардероба, а Бош се зае с бюрото. Работният му плот беше абсолютно празен, а в единственото чекмедже имаше още от същото — изписани с молив цитати за избавление и множество споменавания на деца.

Затвори чекмеджето и погледна рафта. На него имаше четири различни издания на Библията, испански речник и книги за тайнствата, катехизиса и за методи на проповядване.

Свали първата библия и прелисти набързо страниците с надеждата, че в скута му ще падне грижливо сгънато написано на ръка самопризнание.

Вместо това намери картичка, изобразяваща възнасящия се на небето Христос. Картичката отбелязваше страница от Деяния, на която имаше подчертани думи, образуващи изречение: *Покайте се... за да се заличат греховете ви.*

— Хари.

Бош се обърна. Сото беше клекнала, а на пода пред нея имаше фотоалбум. Тя взе от него нещо, което приличаше на снимка, изрязана от вестник.

— Не беше закрепена като другите. Това са те, нали?

Бош взе изрезката и я разгледа. На нея имаше една до друга избелели снимки на двама мъже. Бош веднага разпозна банковите обирджии от Северен Холивуд. Всяко ченге в Ел Ей би ги разпознало.

— Да, те са.

— Значи Гъс Брейли е бил прав?

Бош продължи да се взира в изрезката. И да си спомня за онзи ден.

— Явно да — каза накрая. — Но тогава не е успял да направи връзката.

Сото седна на леглото до стола му, за да може също да вижда изрезката.

— Снимката не е на нея с тях. Така че изрезката не доказва нищо.

— В съда може и да е така — каза Бош. — Но лично за мен нещата са ясни.

— Но къде са се кръстосали пътищата им?

— Добър въпрос. Спомням си, че двамата се запознали в някаква фитнес зала. Май беше във Венис.

— Ана е живяла много далеч от Венис. Трябва да са се срещнали някъде другаде.

— Е, ще трябва да намерим мястото, ако искаме от прокуратурата да закрият делото.

— Ами ако оповестим всичко това на медиите? Може някой да направи връзката.

Бош се замисли. Бяха минали двацет и една години. Вероятността беше малка, но не искаше да се показва като песимист пред Сото.

Тя обаче като че ли прочете мислите му.

— Всички онези семейства, които изгубиха деца. Трябва да научат. Семейството на Еси Гонзалес също. На истинската.

Взе изрезката от ръката му и се загледа в нея.

Бош си спомни нещо и щракна с пръсти. Точно това го беше тормозило, след като бе разговарял с Гъс Брейли.

— Варсол — каза той.

— Какво? — попита Сото.

— Току-що си спомних нещо. В деня на престрелката... Пристигнах накрая и бях включен в екипа за събиране на

доказателствата. Всъщност на мен се падна колата им.

Посочи мъжете на снимката.

— В общи линии, трябваше да я наглеждам, докато ѝ дойде ред. А това отне два часа, защото се работеше на голяма площ, някъде около пет преки. Както и да е, докато чаках, си сложих ръкавиците и поразгледах. На задната седалка имаше военно одеяло, покриващо нещо. Повдигнах го и видях още няколко оръжия, както и коктейл Молотов, закрепен с колан, за да не мърда.

— От варсол ли е бил направен?

— Не знам. Не знам дали изобщо е бил анализиран, но можем да разберем. Така или иначе, използването на коктейла е още една връзка между онези типове и Бони Брай.

Сото кимна.

— Е, как мислиш? Ана мозъкът ли е била, или просто изпълнител?

Бош се замисли за момент и поклати глава.

— Трудно е да се каже. Изглежда, че е изиграла Бъроуз и Бойко като професионалист. Сближила се е с тях и е знаела, че ще отстъпят, ако бъде заплашена. Но може да е действала по заповед на някой от нападателите. Не мисля, че ще разберем някога.

Поседяха малко в мълчание. Бош знаеше, че Сото иска да каже нещо. Накрая тя се престраши.

— Определено си мислех, че ще е различно.

— Кое да е различно? — попита Бош.

— Откакто реших, че искам да стана ченге, си мислех как разрешавам случая. Това беше мотивацията ми. Гореше в мен, нали разбираш?

— Да.

Той се замисли за онова, което беше казал миналата седмица за отварянето на вратата на горяща стая.

— А ето ме сега тук — рече тя.

— Разреши го — каза той.

— Само че няма... просто не е онова, което си фантазирах.

Бош кимна. Нямаше какво да каже. След известно време Сото като че ли успя да загърби за момент грижите си и заговори позитивно.

— Е, мисля, че приключихме тук. Искам да се прибера у дома, Хари.

— Добре — каза Бош. — Да вървим.

Бош пристигна в отдела и завари Сото на мястото ѝ. Всъщност била там от неделя, както сама сподели. Дошла да напише резюмето за разследването на Бони Брай, за да го даде на капитан Краудър за одобрение и после да го даде в Окръжна прокуратура, която да закрие официално случая без арести и повдигане на обвинения. Бош я беше натоварил да напише резюмето, тъй като случаят беше в много отношения неин.

Докладът се получи дванайсет страници. Беше подробен и пълен и Бош се усети как кима несъзнателно, докато чете. Сото беше подредила събраните факти по такъв начин, че докладът беше убедителен, но в същото време не посочваше къде пътят на Ана Асеведо се е пресякъл с този на двамата мъже, предизвикали пожара в Бони Брай и след това извършили обира на ЕЗБанк.

Помисли си, че няма да има възражения от страна на Краудър, защото за него случаят нямаше лоши страни. Можеше да обяви, че са приключили голям случай, и нямаше как да се докаже, че греши. Това за него беше идеалното решение. Но следващата стъпка щеше да е трудна. Окръжната прокуратура нямаше да е склонна да приключи случая поради липсата на признания, вещественни доказателства и пряка връзка между всички участници.

Бош знаеше, че ще намерят начин да се оправят с прокуратурата. Приключването на случая щеше да е огромна новина в медиите — не само поради броя на жертвите и самоличността на мъртвите заподозрени, но и поради следователя, работил по него. Докладът на Сото разкриваше личната ѝ връзка с пожара. Всичко това можеше да бъде използвано в подкрепа за официалното приключване на случая.

След като прочете доклада за втори път, Бош имаше само един въпрос към Сото.

— Люси, сигурна ли си, че искаш да разкриеш връзката си с това?

— Да. Това е моята история. Дори да си навлека неприятности, време е да я разкажа.

Бош кимна. Нямаше намерение да я увещава да не го прави. Права беше. Това беше нейната история и беше време да я разкаже. Това обаче щеше да разкрие, че при кандидатстването си в отдела е пропуснала да спомене за Бони Брай като мотивиращ фактор за решението ѝ да стане полицай.

Телефонът на бюрото му иззвъня и Бош вдигна. Беше Краудър.

— Хари, трябваш ми — каза той.

— Добре — рече Бош. — Тъкмо идвахме при теб.

— Не, само ти. Ела веднага.

— Но Сото е...

— Само ти.

Краудър затвори преди Бош да продължи с възраженията. Хари остави слушалката и каза на Сото, че ще предадат доклада на Краудър по-късно. Пресече помещението и влезе през отворената врата на кабинета на капитана. Лейтенант Самюълс седеше в един от столовете пред бюрото.

— Хари, сядай — каза Краудър.

— И така ми е добре, ще постоя — отвърна Бош.

— Е, не искам да побеснееш, когато чуеш това.

— Кое?

— Току-що ни се обадиха от Окръжна прокуратура. Няма да повдигат обвинение срещу Зеяс.

На Бош му трябваха няколко секунди да осъзнае новината и да реагира.

— Ама че страхливци — каза той. — Пълно безумие.

— Виж — каза Краудър. — Онзи, който ми се обади, Боланд, каза, че няма достатъчно доказателства за повдигане на обвинение. Нямамо независими потвърждаващи данни. На записа Зеяс не казва абсолютно нищо, което да го уличава, тоест напълно е успял да изиграе Спивак. И всички така наречени доказателства на Спивак били изгодни за него глупости, които и най-некадърният адвокат можел да направи на пух и прах. Така че ако се стигне до дело, Зеяс ще го спечели, особено ако съдебните заседатели са от Ийст Сайд.

Бош сви рамене, сякаш новината беше само малко дразнеща.

— Ще внесе случая при някой друг — каза той. — Боланд просто е прекалено предпазлив. Или това, или е бил купен.

— Не, Хари, няма да го внасяш при никого — каза Краудър. — Решението не е на Боланд. Дошло е отгоре. Край. Лъки Люси очисти Брусард и с това нещата приключиха. Случаят е закрит. Можеш да се утешиш с мисълта, че Зеяс няма да стане губернатор и че никой друг кандидат вече няма да наеме Спивак. Не и след начина, по който „Таймс“ разду скандала през последните две седмици.

Вирджиния Скинър водеше атаката на „Таймс“, благодарение на това че Бош спази обещанието си. Но в момента всичко това беше без значение. На Бош изведнъж му дойде до гуша.

— Това ли е всичко? — попита той. — Приключихме ли?

— Не, не сме приключили — каза Краудър. — Лейтенант?

Самюълс се изправи и застана пред Бош. Бош се изпълни с неприятно предчувствие.

— Детектив, искам да оставите оръжието и значката си на бюрото на капитана — заяви Самюълс.

— Какво означава това? — попита Бош.

— Оръжието и значката на бюрото. Веднага. Временно сте отстранен от длъжност до приключването на вътрешно разследване.

Бош погледна Краудър и видя, че капитанът наблюдава безстрастно. Нямаше да получи помощ от него. Самюълс продължи да сочи бюрото. Позата му беше напрегната, сякаш беше готов да приложи и сила, ако се наложи. Беше много по-едър, як и млад от Бош. Хари нямаше шансове в сблъсък с него.

Бош бавно извади пистолета си от кобура и го сложи на бюрото. Значката го последва. Краудър веднага ги взе и ги прибра в едно чекмедже.

— Не знам за какво става дума, нито какво смяташ, че съм направил — каза той. — Но двамата със Сото сме на път да приключим най-големия случай от двайсет години и ще изглеждаш като...

— Искаш да знаеш за какво става дума ли? — прекъсна го Самюълс. — Ще ти покажа. Току-що го пуснах на капитана.

Отиде до телевизора, поставен върху шкаф с четири чекмеджета, взе дистанционното и натисна копчето. На екрана се появи полутъмна

стая. На заден план имаше френски прозорец до затворена врата. През него в стаята влизаше малко светлина.

— Знаеш ли, че капитан Гандъл от Обири събира писалки? — попита Самюълс.

— Не — отвърна Бош. — Пък и на кого му пука?

— Е, на него му пука и проблемът е, че в кабинета му влизат хора и ги крадат, а някои от тях струват много пари. Затова капитанът си взел камера за детегледачки и я поставил на лавицата. И виж какво успял да запише.

На екрана вратата се отвори и лампата в кабинета светна. Бош влезе, хвърли нещо в кошчето за боклук и тръгна към лавиците с журналите.

— Това се нарича влизане с взлом, Бош — каза Самюълс. — Не е зле да се свържеш с адвоката си, защото ще ти потрябва.

— Това са пълни глупости — отвърна Бош. — Трябваше да погледна журналите. Не съм взел нищичко от кабинета.

— Правилата са си правила — каза Самюълс. — Вратата е била заключена и ти си се справил с ключалката. Капитан Гандъл е намерил огънатите кламери в кошчето. Проникването си е незаконно, независимо дали си взел нещо, или не. Имаш късмет, че в момента не си арестуван, защото капитанът реши, че това не е нужно.

Бош отново погледна Краудър и попита:

— Нима приемаш това?

— Хари, я стига — рече Краудър. — Влязъл си с взлом в кабинета на капитан. Наистина ли беше необходимо? Нима има случай, който да го прави толкова необходимо?

— Иди си у дома, Бош — каза Самюълс. — Отстранен си до приключване на разследването. Ще ти бъде съобщено кога да се явиш пред комисията за изслушване.

Бош беше така зашеметен, че не можеше да помръдне.

— Иди си у дома — повтори Самюълс. — И се надявам, че не си въвлякъл партньора си в това. Никак не ми се иска да губя млад детектив.

Бош най-сетне успя да накара краката си да се задвижат. Обърна се и тръгна към вратата. Самюълс го спря.

— Знаеш ли, Бош, малко ти остава и не е зле да си помислиш дали просто да не свалиш значката и да не се занимаваш с всичките

тези глупости. Прослужил си времето си. Защо да продължаваш да се тормозиш?

Бош го изгледа и лейтенантът имитира как сваля значка от униформената си куртка.

— Това е тъпо, Самюълс — каза Бош. — Също като теб.

Бавно излезе от кабинета и тръгна към клетката. Усети погледите на някои от колегите си. Бяха го видели през стъклото как предава значката и пистолета си. Мълвата се разпространяваше. Подобна новина никога не можеше да остане затворена в пълно с детективи помещение.

Сото седеше на бюрото си и завъртя стола, когато той влезе и отиде на мястото си.

— Хари, какво става? Казват, че току-що си предал пистолета и значката си.

Бош придърпа стола си до нейния, седна и каза.

— Временно съм отстранен.

— Какво?! — възкликна тя. — Защо те отстраняват?

— Чуй ме. Когато дойдат да те питат за деня, когато влязох в кабинета на капитана от Обири, кажи им, че не си била там. Останала си тук, а аз съм отишъл сам. Ясно?

— Не, Хари, няма да...

— Трябва да го направиш, Лусия. Аз ще кажа същото. Не си била там. И знаеш ли какво? Наистина не беше. Остана в коридора. Просто кажи на онези от Професионални стандарти, че си била на бюрото си. Ясно?

— Ясно.

Бош хвърли поглед към кабинета на капитана. Самюълс стоеше на прага и го гледаше. Хари реши, че има още максимум пет минути преди Самюълс да извика патрулни полицаи, които да го изведат от сградата.

— Минавал съм няколко пъти през това — каза той на Сото. — Пази се и всичко ще бъде наред. Аз също мога да се оправя.

И добави почти под нос:

— Ако поискам.

Стана и си взе някои лични вещи. На първо място снимките на Мади. Нямахте представа дали ще се върне на това бюро.

Тим Марсия надникна над ниската стена на клетката.

— Хей, Хари, мога ли да паркирам на твоето място, докато се върнеш?

— Майната ти — отвърна Бош с усмивка.

След като прибра всичко в куфарчето си и беше готов за тръгване, погледна отново Сото, която седеше в стола си и се взираше в него.

— Това не е правилно — каза тя.

Бош пристъпи към нея, наведе се и постави ръка на рамото ѝ.

— Не става въпрос кое е правилно. Ще се оправя. Важно е да запомниш едно — че си страхотен следовател. Знаеш тайната. Така че не позволявай глупаците да те завлекат. Имаш работа за вършене, Люси.

Тя кимна.

— Добре. Иде ми да се разрева.

— Недей — каза ѝ Бош. — По-добре занеси доклада си и приключи случая. Вземи си ден-два да се насладиш на победата и се върни на работа. Чакат те само още десет хиляди случая.

Тя отново кимна и направи неуспешен опит да се усмихне. Говоренето явно щеше да ѝ е проблем.

Бош стисна рамото ѝ и я остави. Взе куфарчето и тръгна към изхода. Преди да стигне до него, чу след себе си ръкопляскане. Обърна се и видя, че е Сото, застанала до бюрото си.

Тим Марсия също стана и започна да ръкопляска. После Мици Робъртс последва примера му, наред с останалите детективи. Бош облегна гръб на вратата, готов да я бутне. Кимна с благодарност, вдигна юмрук до гърдите си и го разтърси. После прекрачи прага и си отиде.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искал да благодаря на няколко души, които допринесоха за създаването на този роман по много, много начини.

На детективите: Рик Джаксън, Тим Марсия, Мици Робъртс.

На редакторите: Ася Мучник, Бил Маси, Памела Маршъл.

На проучвателя: Денис Сиско — Войчеховски.

На семейството: Линда Конъли, Маккейлъб Конъли и всички Конъли.

На поддържащия екип: Хийтър Ризо, Джейн Дейвис, Мери Мърсър, Сю Лилич.

На издателя: на всички в „Хачет Бук Груп“ които работиха така здраво върху тази книга, както и върху много други книги преди нея.

Не бих се справил без вас.

Наздраве на всички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.